

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELL'S REBELS MC BOOK ONE

THEIR
SINNER

SERENA AKEROYD

GÜNAHKÂRLARI

CEHENNEM İSYANCISININ MC'Sİ BÖLÜM I

SERENA AKEROYD

Copyright © 2019 by Serena Akeroyd

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu

1. Lucie
2. Lucie
3. Hançer
4. Wolfe
5. Hançer
6. Balta
7. Balta
8. Wolfe
9. Balta
10. Wolfe
11. Balta
12. Lucie

Amaryllis

Ayrıca Serena Akeroyd tarafından

YAZARIN NOTU

Diyaloglardaki/konuşmalardaki bazı dilbilgisi kurallarını biraz 'alışılmışın dışında' bulabilirsiniz. Lol. Bu kasıtlı. Bolca 'aint' vs. Bu motorcular

dilbilgisi asileridir. Ben kimim ki onlarla savaşıyım? ;)

'One-percenter' terimi bir tür kanun dışı MC'dir. Dışarıdaki kulüplerin diğer yüzde doksan dokuzunun aksine, bu MC'ler yasadışı eylemlere karışır ve bir 'binicilik' kulübü değildir. Şaka ve kıkırdama için değil, yaşam için oradadırlar.

Öldükleri güne kadar sıkı sürerler.

Lucie'nin adamlarında olduğu gibi.

Cehennem Asileri'nin MC'sine hoş geldiniz.

Ve... hazır buradayken, bu hikayenin oluşmasında önemli olan bu şarkılara bir göz atın:

[Zombie - The Cranberries](#)

[Naked - Avril Lavigne](#)

[Change - Good Charlotte](#)

[Whoops I OD'd - NOFX](#)

LUCIE

"Burada ne bok yiyorsun?"

Bir selamlama olarak, bu daha da berbat olamazdı, ama bunu bekliyordum. Acıtsa bile.

Bu orospu çocukları benim ailemdi ve sonra Cehennem'in kapılarından kendileri kovuldu. Kin tutmamam iyi bir şeydi.

Hem de çok.

Alıştırma tekerlekli motorcu tütününü çiğnemeye devam ederken çenemi yukarı kaldırdım ve tısladım, "Benim olan için buradayım."

Müstakbel yere tükürdü, tükürüğü iğrenç kahverengi bir kürecik halinde birikti ve saygısızlığı yüzünden boğazını yumruklamak istememe neden oldu -tamam, ben bir sürgündüm ama lanet olsun, bu iğrençti. "Buralarda senin olan hiçbir şey yok," dedi kendini beğenmiş küçük bir pislik gibi.

Ry'ın kulağıma küçük umuda iyi davranmamı fısıldadığını duyar gibiydim ama artık beni tutmak için burada değildi.

Adamlarımın hiçbiri
değildi. Beni terk
etmişlerdi.

Hepsini.

Boğazım kapanırken ağzım sıkıştı. İçimdeki her şey duygularımı kontrol altına almanın baskısıyla sarsılıyormuş gibi hissediyordum. Patlayacakmış gibi hissediyordum, öfke ve keder iç içe geçiyordu, ta ki içinde yüzebileceğim kadar yaygın bir acıdan başka bir şey kalmayana kadar.

Parmaklarımı arabanın kapısının üstünde gezdirirken kaşınıyordu. Arabalardan nefret ederdim, onları kafes olarak görürdüm ve her yere bisikletle gitmeyi tercih ederdim ama kolumdaki alçı sayesinde bu tercihime şu anda ara vermiştim. Hiçbir şekilde tek elle bisiklet süremezdim ve evet, taşınmak için bebeğimi satmamış olsaydım denerdim. Bu süre zarfında kaltak gibi otururdum... eğer geri döndüğüm adamlar bana izin verirse.

Teksas güneşinin sıcaklığı sedanın tavanını yaktı ve parmaklarımı ağağıya doğru sürdüğümde tenim bu hisle karıncalandı. Acı iyi hissettiriyordu, çok iyi. Kendime zarar vermeyi uzun zaman önce bırakmıştım ama eski alışkanlıklar bazen zor ölüyordu.

Acı benim bir kontrol mekanizmamdı.

Berbat mı?

Evet.

Ama doğumundan on sekiz yaşına ve iki günlük olana kadar kendi yolunu çizmiş bir MC prensesinden ne bekliyordunuz ki?

On sekizinci yılımın üçüncü gününde, her şey boka sarmıştı ama sürgün edilmiş olmama rağmen yine de asla hapsedilmemiştim. Ryan beni olduğum gibi seviyordu, vahşi halimle.

Bu ihtimal karşısında gözlerimi kısarak ona sakince, "Bir kadının önünde tükürdüğün için özür dilemek mi istiyorsun?" dedim.

"Buralarda hiç kadın görmüyorum," diye dudak büktü, kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki, sikini avuçlayıp kendini kaldırdığında şaşırmadım.

Sabır.

Ryan'ın sesi kafamın içindeydi, bugünlerde o l a b i l e c e ğ i tek yer orasıydı, ama sanki yanımda duruyormuş gibi duyabiliyordum.

Ciddi bir şekilde sakın olmaya çalışarak nefesimi verdim, çünkü bu herif beni tanımıyordu, tanıyamazdı çünkü kulüpte çok yeniydi, ama sonra tekrar yaparak kaderini mühürledi. Sikini kaldırdı, yere daha fazla tütün tükürdü ve "Bayanlar ve prensesler yok" dedi.

Bu kadar.

İşim

bitmişti.

Kapıya doğru yürüdüm ve irkilmediğinde, tepki vermediğinde, hakkımdaki hikayelerin ya öldüğünü ya da babamın herkesi isiminden bahsetmekten vazgeçirdiğini biliyordum. Muhtemelen ikisinin bir kombinasyonuydu ama benim lehime çalışıyordu.

Ben titiz bir prenses değildim, benim için Rapunzel ya da Sindirella falan yoktu. Erkek olan beş en iyi arkadaşım ile büyüdüm. Biri hariç hepsi MC'deki kardeşlerin oğullarıydı. Onlarla birlikte büyüdüm, onların yöntemlerini öğrendim, konuşmalarını öğrendim ve gözleri bir kimyasaldan dolayı yerinden fırlamış bu pislik gibi pisliklere karşı kendimi nasıl koruyacağımı öğrendim. Başkan Yardımcısı kapılara böyle bir salak koyarsa işler boka saracaktı.

O bunu hak ediyor, Lucie. Ry'n sesi artık eğleniyordu. Hatırladın mı? Ayak, düz el, burun, diz, hurda.

Sanki bir erkek bana elini sürdüğünde yapmamı öğrettiği hareketi unutabilmişim gibi.

Tereyağını eritecek kadar sıcak ve çok az kişinin inkâr edebileceği vaatlerle dolu bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. Gevşek bacaklı ve esnekti. Yaklaştığımda bakışlarımı onun gevşek aletine diktim ve dudaklarımı yaladıktan sonra fısıldadım: "Şundan biraz da bana ver."

Gözbebekleri iğne deliğinden daha küçüktü ve yutkundu, tüm kabadayılığı gitmiş, şehvet küçümsemesinin yerini almıştı. Benimle aynı anda öne doğru adım attı. Ama o bana uzanmaya çalışırken ben topuğumu ayak bileğine geçirdim, elimi yassısını burnuna soktum, sonra da keyifle dizimi kaldırıp doğrudan aletine sapladım.

Çıkardığı uluma içimdeki canavarı tatmin etti ama beni daha çok tatmin eden neydi?

Yere düşüyor.

Saçlarından tutup yere düşürdüm ve tam tükürdüğü yere yüzünü bastırdım.

"Önümde tükürebileceğini mi sanıyorsun, seni orospu çocuğu?" Hırladım ve kapının arkasından gelen yuhalamalar ve bağırışlar, piçin kafasını düşürüp yüzüstü yere çarpmasına izin vermemi sağlayan tek şeydi.

Toz zerrecikleri yükseliyordu ama ben buna alışmıştım. Teksas toz üzerine inşa edilmişti. Bu ve erimiş güneşinin altında yaşayan insanların alın teri.

Parmaklıkların arasından baktığımda kalbim dondu.

Onlara git, Lucie. Sana en az benim kadar ihtiyaçları var.

Tek sorun, Ry'n beni götürecektir kadar cesur olan tek kişi olmasıydı.

Gözlerim birkaç saniyeliğine Flame'in sersemlemiş gözlerine takıldı, sonra Axe'in beni sıkı bir görsel tutuşla yakalaması için onları uzaklaştırdım. Sanki yirmi kardeş birden hücum etmiyormuş gibi hat boyunca ilerledim.

Kapılara doğru, Hançer'in bakışlarına dalarak, Wolfe'unkine kafa üstü çakılmadan önce.

İçimde patlamaya hazır bir el bombası gibi titreyen şey daha yumuşak, daha hüzünlü bir hal aldı.

Değişmişlerdi.

Hayat onları daha da sertleştirmişti. Tek merkezli bir kulübün parçası olmak - saf kanun dışı ve dışarıdaki binicilik kulüplerinin diğer yüzde doksan dokuzundan daha iyi bir MC - gülümseme çizgilerinden çok kaş çatma çizgilerine neden olmuştu ve kaşlarında kalın gerginlik parantezleri vardı. Bu onları benim için daha az muhteşem yapmıyordu.

Şerefsizler.

Hepsi her zamanki gibi yığılmıştı, hepsi de kesimleri, tişörtleri, kotları ve botlarıyla yırtık ve lezzetliydi. Dört parça kıyafet amımı nasıl ıslatabiliyordu, asla bilemeyeceğim. Yine de onlar için Pavlov'un köpeği gibiydim.

O kıyafetlerin *içindeki* dört adam için.

Başka sikik yok.

Kızıl saçları, kahverengi gözleri ve sağlıklı görünmesi gereken ama bir şekilde yürüyen günah gibi duran çilli yüzüyle Flame. Axe, sarı saçları ve yeşil gözleriyle parmağının tek bir hareketiyle kolumu ıslatabilirdi. Bir de adı gibi bana çeliği hatırlatan Dagger vardı. Saçları on sekiz yaşında çelik grisi olmuştu ve o koyu kahverengi gözleriyle sizi bitirmeden önce sahte bir güvenlik hissine kaptırırdı. Ben olsaydınız sikiyle, düşman olsaydınız bıçağıyla.

Bir de Wolfe vardı. Adaşı gibi güçlü ve gururluydu, kirli sarı saçları ve Tahoe Gölü'nden daha soğuk gözleriyle *yabaniydi*.

"Lucie? Sen misin?"

"Retorik bir soru mu?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak karşılık verdim. Flame kim olduğumu biliyordu; o daha yaşlı görünebilirdi ama ben öyle değildim. Etrafımda mümkün olduğunca az saçmalık olsun istiyordum, bu yüzden onu rahat bırakmayı reddettim.

Beklenti homurdandı ve kardeşler -çoğunlukla tanımadığım yeniler- bağırmaya ve yerdeki aptala gülmeye başlasa da, dördü, *benim dördüm*, bana bakmaya devam etti.

"Beni içeri almayacak mısın?"

Adamlar Wolfe'a döndü ve kaşlarım havaya kalktı. Düşündüğümünden daha fazla değişmişti.

Eyaletin öbür ucunda yaşadığım için ailemin MC'si hakkında istediğim kadar çok şey duymamıştım. Ry ve ben farklı bir hayat yaşamayı seçmiştik ama onsuz ve şimdi babam da gittiğine göre, artık bunun dışında kalmak için hiçbir nedenim yoktu.

Burası benim evimdi ve burada olmam *gerekiyordu*.

"Neden buradasın Lucie?" Wolfe, tıpkı adaşı gibi hırladı.

Ben cevap veremeden küçük bir ses fısıldadı, "Anne? Ne oluyor?"

Adamlar kaskatı kesildi ve küçük kızım kafasını arka koltuktan çıkarıp kendi başına araştırmak için arabadan atladığında, Wolfe'un burun deliklerinin alevlendiğini gördüm.

Bana bir bakış attı ve her ne kadar şu anda baba olduğunu öğreniyor olsa da ve bu bakış daha küçük erkekleri düşürebilecek olsa da, ben bir erkek değildim ve daha küçük değildim.

Ona kaşlarımı çattım. "Şu kapıları açmaya ne dersin şekerim?"

Wolfe

SILAHLI ÇATIŞMALARA GİRMIŞTİM.

Federal hapishanenin duşlarında bir Aryan tarafından neredeyse tecavüze uğruyordum. Ve Şeytan'ın kendisinden bile daha kirli iş adamlarıyla uğraşmıştım.

Yine de hiçbir şey Lucie Steeler kadar kalbimi yerinden çıkaramadı.

Bunu bana sadece o yapabilmişti. Sadece Lucie ve bu yüzden tehlikeliydi. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacaktı. Sadece benim için değil, kardeşlerim olan adamlar için de. O bizim kişisel kriptonitimizdi ve lanet olası bir nedenden ötürü geri dönmüştü ve beraberinde hayatını değiştirecek haberler getiriyordu.

Elini küçük kızın omzuna bastırışını izledim, küçük kız o yaştayken, saf ve masumken ve uyuşturucular o narin bebek gibi güzelliğe damgasını vurmadan önce küçük kız kardeşim Tara'ya benziyordu. Sonra bunun bir kaçış olduğunu fark ettim ve

korkak olmaktı. Küçük kız kardeşim benim ikizimdi... O kız benimdi.

Sloan 'Bomber' Steeler, kızını *benim* bebeğime hamileyken dışarı atmıştı.

Biliyor muydu?

Bu yüzden mi onu gitmeye zorlamıştı?

Bir an için, keşke o orospu çocuğunu vuran ben olsaydım, adamı hayatının baharında öldürseydim diye düşündüm. Sonra bunun ne kadar yanlış olduğunu fark ettim.

Kardeşler sürtüklerden önce gelir.

Sadece... kızlar o kategoriye girmiyordu.

"Kapıyı aç," diye bağırdım ve Alev kontrol paneline doğru ilerleyip kapıyı açtığımda rahatladım.

Burada hiç sorun yaşamamıştık ama giriş her zaman korunurdu. İnsanlar bizim kötü olduğumuzu biliyordu ve bizden nefret etseler de yerel ekonomi için hayati önem taşıyorduk. Komik, değil mi? Bu yüzden muhafızlar kapıların içinde değil dışında durur ve halkı içeri almak için kontrol paneline uzanmak üzere eğilirlerdi. İşte bu yüzden Lucie, Gutter'ı yere düşürmeyi başarmıştı. Lakabı efsane olmak üzereydi.

Tabii ki yeni kardeşlerden hiçbiri Lucie'nin kim olduğunu bilmiyordu artık. Ne zaman bir kardeş onun adını anmaya cüret etse Bomber silahını çekerti ve yıllar geçtikçe ben de aynısını yaptım çünkü küçük Lucie'yi özlemediysem ne olayım.

Menteşeler açıldıkça kapılar gıcırdayordu ve bu sesi her duyduğumda olduğu gibi beni rahatsız etse de, bu kasıtsız bir güvenlik özelliği idi. O lanet gıcırtyı uykumda bile duydum. Sabahın üçünden sonra o lanet şey kapalı kalırdı ve daha sonra bu sesle uyanırsam? Birinin yerleşkeye girdiğini anlardım.

Benim bileşiğim.

Beyaz sarı saçları ve iri gri gözleriyle küçük kız annesinin kot pantolonuna yapışıp korkmuş gibi arkasına saklanırken ellerimi yumruk yaptım. Endişelenmesi bana bu hayata alışık olmadığını söylüyordu ve Ryan'ın ne haltlar karıştırdığını merak ediyordum.

Boğazım düğümlendi. Hayır. Onu düşünmezdim. Şu anda bunların hiçbirini düşünmezdim.

Elimde bir karmaşa vardı ve bununla başa çıkmam gerekiyordu. "Hadi şekerim, arabaya binelim."

Kolundaki alçıyı fark ettim ve bisiklette değil de kafeste olmasının nedeninin bu olduğunu anladım. Çocuklar bisiklete binebildiğinden değil... Yine de Lucie'nin bunu denediğini hayal edebiliyordum. Hiç değişmemişti. Hâlâ her zamanki gibi deliydi - Gutter'ı kendi tükürüğünü öperken izlemek bunun kanıtıydı.

Lucie onu bir kez daha arka koltuğa yönlendirirken küçük kız, *benim kızım*, annesinin yanına sokuldu.

Uzaklaşırken yuvarlak kışına bir göz attım ve derin kova koltuğa oturduğunda, göğüsleri bana onun tatlı hapisane yemini kendini becerdiğim zamanları hatırlatacak şekilde bir araya geldi.

Dişlerimi sıkarak araba yolundan uzaklaştım ve onun geçebilmesi için yolun kenarına yöneldim. Diğerleri de beni takip etti, ama çoğu kardeş VP'den Prez'e geçtiğimden beri benden uzak dursa da Flame, Axe ve Dagger uzak durmadı.

"Ne oluyor lan?" Axe bana tısladı. "Burası *Alacakaranlık Kuşağı* mı?"

Ona bir bakış attım. "Öyle hissettiriyor." Elimi yüzümde gezdirdim. "Hiçbir babalık testi zaten bilmediğim bir şeyi kanıtlayamaz - o kız benim."

"Yüzde yüz," diye homurdandı Flame, çakmağını çıkarıp çakmaya başlarken. Ona ve her zaman elinde tuttuğu o lanet emziğe alışmışım. Törpülemesi, fiske vuruşu, alevin vınlaması... Artık benim için hipnotikti. O kadar ki, onu yok etmek için odaklanmam gerekiyordu.

İnfazcım olarak Flame'in de en az Lucie kadar psikopat olması doğrudu. Parlak kızıl saçları yüzünden yol adını hak ettiğini düşünürdünüz ama hayır. Çünkü herif bir kundakçıydı ve bununla gurur duyuyordu.

"Onu dışarı atamazsın Wolfe," diye homurdandı Başkan Yardımcım Axe, kolları Henley'sinin içinde iki büklüm olmuştu. Lucie ve lanet olası kızımın kulüp binasından başka bir yere gitmesine izin verdiğimi düşündüğüne göre heyecanı beynine sıçıyordu.

"Yapmayacaktım," diye homurdandım, bu fikre çok kızmıştım. "Kahretsin, sahip olduğum tek çocuğun annesini dışarı atacağını mı sanıyorsun? Beni ne sanıyorsun?"

Axe omuz silkti ama Lucie'nin yörüngesini takip ederken gözlerinde acı vardı. "Onu terk etmek zorunda bıraktığında sen de Bomber kadar kötüydün."

"Sadece-" Dişlerimi sıktım, Lucie'nin adının en ufak fısıltısının bile canımı *yaktığını* itiraf etmek istemiyordum.

Göbeğe saplanan bir bıçaktan ya da göğse sıkılan bir kurşundan daha kötü olduğunu biliyordum, çünkü her ikisini de kulübün bayrağı altında yaşamıştım.

Bir el sırtıma vurdu ve Dagger sıktı. "Sorun yok. O zamanlar hepimiz berbat durumdaydık."

Dişlerimi sıkımdan çenem ağrıyordu ama Lucie'nin arabasının kulüp binasına doğru gidişini izlerken göğsümde hissettiğim acıyla kıyaslanamazdı bile. Bektan bir pas kovası değildi, bu yüzden Ryan'ın onunla ilgilendiğini biliyordum. Ve kızıma.

Lanet olsun, bir çocuğum oldu.

"Ryan'ın nerede olduğunu düşünüyorsun?" Axe bana düşüncelerimizin her zamanki gibi aynı doğrultuda olduğunu söyleyerek sordu.

Kardeşlerle büyüdüğünüzde böyle olur. Kan kardeşi değil, ama seçimle kardeş.

Axe, Flame, Dagger ve ben genellikle aynı fikirdeydik. Bir zamanlar Lucie ve Ryan da aynı sayfayı paylaşıyordu. Ta ki her şey boka sarana kadar.

"Ölmüş olmalı."

Alev'e ters ters baktım. "Bunu bilemezsin," diye tükürdüm, ses tonum acımasızdı çünkü haklı olduğunu biliyordum, öyle olmasını istemesem bile.

Omuz silkti. "Evet, biliyoruz. Elinde olmadan onu ya da kızı terk etmesi mümkün değil."

İçeride her şey yıkılmaya başladı. Ama bu sadece içerideydi çünkü lanet olası bir MC'nin başkanı, eğer gerçek buysa gözyaşlarına boğulamaz ya da kederden dizlerinin üzerine çökemezdi.

"Olamaz," diye mırıldandı Hançer, Alev'in söylediklerinden onun da etkilendiğini belli edencesine. Her ne kadar kundakçım canı yanmıyormuş gibi görünse de, gözlerinin derinliklerinde bir şeyleri ateşe vermeye hazır olduğunu biliyordum. Bu da eğer dikkatli olmazsak Hançer'in birilerini bıçaklamaya hazır olduğu anlamına geliyordu.

"Öyle," diye ısrar etti Flame acımasızca. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

"Ona ne oldu?" Axe retorik olarak fısıldadı. "*Onlara* ne oldu?"

"Bir bebeği oldu," diye yanıtladı Flame, ses tonu endişe, şok ve dehşet karışımıyla doluydu. "Lucie anne oldu."

"O daha bir çocuk," diye homurdandı Hançer. "Biz onu gönderdik ve o-"

Bir elimi kaldırdım, kelimeleri söylediğini duyamadım. Başımı sallayarak, "Bize ne olduğunu anlatmasını bekliyoruz ve eminim ki

"Bu konuyu diğerleriyle konuşmak istemiyorum." İhtiyacım olan son şey geçmişimizin MC dedikodu değirmenini körüklemesiydi.

"Her zamanki gibi kendini beğenmiş," diye uyardı Flame. "Eğer oraya her zamanki gibi gidersen, sadece kafaları kırarsın. Bu bizi hiçbir yere götürmez."

"Haklı," diye kabul etti Axe acımasızca. "Onunla konuşmama izin ver."

İkisi de haklı olduğu için yumruğumu ikisinin de suratına indirmedim. Lucie ve ben birbirimize çok benziyorduk. Erkek olarak doğmuş olsaydı, bu kesimi rahatlıkla giyebilir, Prez armasını taşıyabilir, Cehennem Asileri'ne kolaylıkla liderlik edebilir ve üç yüzden fazla üyesi olan bir kardeşliğin öfkesini kontrol altında tutabilirdi.

Doğuştan bir siki olmalıydı ama olmamıştı ve bacaklarının arasındaki şey Axe, Flame, Dagger ve benim gibi çaresiz bir keş için saf eroin gibiydi.

Hep öyleydi, hep öyle olacaktı.

O bizim hem en zayıf hem de en güçlü halkamızdı.

Kızımı dünyaya getirene kadar öyleydi.

Kardeşlerimle birlikte garaj yolundan kulüp binasına doğru ilerlerken soğukkanlılığımı korumaya çalışmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

Yetmişli yıllarda Bomber'ın yeniden tasarladığı eski bir moteldi. Bomber burayı ele geçirmeden önce çöplüğün fotoğraflarını görmüştüm, yatak odalarından başka bir şey yoktu ama Bomber burayı genişletmiş, binanın yan tarafına kardeşlerin kaldığı büyük bir ek bina eklemiş, ofisleri, barı, mutfığı ve çocuk alanını birbirine yakın tutmuştu.

Ortalama olarak yirmiden fazla kardeşimiz kalıyordu. Konseyimin çoğu gibi ben de içeride yaşıyordum. Potansiyel müşteriler -yardımcı olacak kadar güvenilmeyen ve bize değerlerini kanıtlamak zorunda olan erkekler- de burada yaşıyordu, böylece genellikle önlerine attığımız boktan işler için hazır olabiliyorlardı. Bazı erkekler Rutherford'da yaşlı kadınları ve aileleriyle birlikte yaşıyordu, hatta bazıları kasabadaki diğer kardeşlerle aynı evi paylaşıyordu. Kulüp binasında yanlış olan bir şey varsa o da çok küçük olmasıydı.

Bomber, Cehennem Asileri'nin bu bölümünü açtığında, ne kadar popüler olacağını hafife almıştı.

Ülke çapında koştüğüm yıllarda gördüğüm bazı kulüp binaları gibi pis ve kirli de değildi. Etrafta bu tür şeyler için çok fazla yaşlı kadın ve çocuk vardı.

Bomber hıyarın teki olmasına rağmen, hatta Lucie gittikten sonra daha da hıyarlaşmasına rağmen, buranın bakımını da yapmıştı. Dış cephe yeni boyanmıştı ve çatıdaki kiremitler dökülmüyordu. Hatta birkaç kadının oraya fesleğen ve biberiye ekmeye başlaması sayesinde bahçe bile düzenliydi.

Evimle gurur duysam da, kızımın gözleriyle baktım ve her şey için taradım. Her şey ortaya çıktığında, rahatlamayla dolu keskin bir nefes aldım ve kendime gergin olduğumu itiraf etmek zorunda kaldım.

Lanet olası gergin.

Lucie'nin burada olması, sürpriz ziyaretin arkasındaki amaç ve küçük kızımın ilk kez tanışmak üzere olduğum bilgisi.

Kapıdan binaya kadar olan yüz metre kadar yolu tamamladığımızda araba park etmişti. Lucie dışarıdaydı, bagajı açıp bavulları çakıllı yola atmaya başladığında o sıkı kıcı telaşlıydı.

"Uzun zamandır burada," diye belirtti Flame, her zamanki açık sözlülüğüyle, eşyalarını kafesin arkasından çıkarmasına yardım etmek için koştururken.

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandım arkasından.

Dagger beni yanımdan dürttü. "Kızı bırakıp Wheels'in oğluyla kaçmak için buraya gelmiş olabilir."

Bunu anında reddederek başımı salladım. "Siktir git. Lucie öyle biri değil. Öyle olsaydı en başından kürtaj yaptırırdı. Bağlılık konusunda nasıldır bilirsin."

Sözlerimin doğruluğu içime ağır bir şekilde yerleşti.

Lucie her zaman verdiği sözleri yerine getirmişti, peki o meşum gecede neden Asilere sırtını dönmüştü?

Bu düşünceleri bir kenara iterek bagaja yöneldim ve "Ne oluyor Lucie?" diye ısırdım.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Axe, bana dirsek atıp beni yolumdan iterek. Lucie'yi yakaladı ve gözlerinde tehlike olmasına rağmen bunu görmezden gelerek onu kollarının arasına aldı.

Kucaklaşma uzun ve içtendi.

Bazıları çoğu motorcunun kalbi olmadığını söyleyebilirdi ve çoğunun da yoktu. Bizim de yoktu, çünkü biz kendi kalbimizi yıllar önce Lucie'ye kaptırmıştık ve o her zaman bizim kalbimize sahip olmuştu. Her zaman.

Elleri Axe'ın kesiğini kavradı ve yüzünü onun boğazına gömdü. "Tanrım, seni özledim," diye fısıldadı ve ben bu itiraf karşısında şaşırdım.

Şaşırmıştı çünkü zayıflıklarını kabul etmek onun yapacağı bir şey değildi. "Ben de seni özledim, tatlı bezelyem," diye mırıldandı Axe, kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu.

Arabanın kapısının açıldığını ve küçük ayakların çakılları ezerken çıkardığı sesi duyduğumda dişlerimi sıktım.

"Adı ne?" Axe sordu ve ben sessizce ona teşekkür ettim.

"Amaryllis." Başını hareket ettirdi ve omzunun üzerinden bana bakabilmek için eğdi.

Ağzım birkaç saniye titredi, sonra dudaklarımı kenetledim ve onlara boyun eğdirdim.

Amaryllis.

Annemin adı.

Bir an için nutkum tutuldu, lanet olası nutkum tutuldu ve sonra kaçmak, bisikletime yönelmek ve yeniden on sekiz yaşındaymışım gibi havalanmak istediğim için, Amaryllis annesinin bacaklarına yapıştığında kendimi kalçalarımın üzerine çömelmeye zorladım.

"Hey, Amaryllis," diye fısıldadım, daha yüksek bir sesle konuşmaktan acızdım.

"Sen Wolfe Baba'sın," diye karşılık verdi ve yemin ederim, ne demesini bekliyorsam, *o değildi*.

Bir kez daha nutkum tutulmuş bir şekilde ona baktım ve kaşlarını çatarak başımı salladım; ben sessizce ona bakarken kaşlarının süt gibi berrak derisi buruşuyordu.

Lucie'nin eli kızının beyaz altın sarısı saçlarında gezinirken, "Hepinizi tanıyor. Bundan emin olduk."

Axe boğazını temizledi ve gözlerim Amaryllis'ten başka bir şeye odaklanmamış olsa da, "Ryan?" diye sorduğunda içimi bir acı kapladı. Nerede o?"

Boğazından boğuk bir ses kaçtı. "Öldü. İki ay önce."

"Neden? Ne oldu?" Flame sordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan Lucie Axe'ın kollarından Flame'in kollarına geçti.

Neredeyse hiçbir şey olmamış gibi. Sanki bu bir yeniden buluşma gibi bir şeydi.

Sanki bir haini tekrar aramıza kabul etmiyormuşuz gibi.

Ama ne diyebilirdim ki?

Lucie kızımın annesiydi, Tanrı aşkına. Onu kıcının üstüne atamazdım, Bomber yapabilseydi bile, ben o değildim.

Lucie ağlamaya başladı ve Flame, kulüp fahişelerini hayal kırıklığı içinde inletecek bir ustalıkla onun sırtını ovdu. Genellikle, o

Kadınlar konusunda işe yaramazdı. Onları beceriyor ve arkasından bakakalıyorlardı, hepsi de onun yatağına kalıcı olarak girebilmek için ne yapmaları gerektiğini merak ediyordu. Onun ümitsiz vaka olduğunun farkında değillerdi.

Lucie doğduğundan beri öyleydi.

"Kanser," diye fısıldadı ve lanet olsun, eğer kendi gözlerim yaşarmadıysa. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Dagger homurdandı, aceleyle içeri girdi ve Lucie'yi sürükleyerek onun da kollarına. "Sadece yirmi yedi yaşındaydı."

"Agresifti. Bir beyin tümörü," diye fısıldadı, sonra yüzünü Hançer'in kesiğine bastırdı. "Elimizden geleni yaptık ama-" Başını salladı. "Sadece yeterli değildi. Doktorlar ne yaparsa yapsın, yara büyüdü. Sonunda, bu bir lütuftu."

"Küllerini getirdin mi?" Sözlerim sertti ve ses tonumdan pişmanlık duydum ama bunu yumuşatmak için bir gülümsemeyle geçiştirecek kadar değil. Artık gülümsemek diye bir şey yoktu, benim için kan kardeşi gibi olan bir adamın kaybı söz konusuysa olmazdı.

"Elbette," diye hırladı. "Onlar *bize karşı dürüst olmasalar* bile Ryan Asilere karşı dürüsttü."

Ona ters ters bakmak için başımı eğdiğimde irkilmedim bile. "Bizi ayıran sendin Lucie. Ne ben, ne Flame, ne Axe, ne de Dagger. *Sendin*. Ve Ryan'ın yapmamasının nedeni de sensin-" Amaryllis üzerime geldiğinde öfkeli sözlerimi yarıda kestim. Küçük elleri her yerdeydi; bana tokat atıyor, yumruk atıyor ve ellerini yumruk yapıp bana doğru fırlatıyordu.

Çok küçüktü, kalbime zarar vermekten başka bir şey yapamayacak kadar küçüktü.

"Annemi rahat bırak, Wolfe Baba!" diye bağıırıyordu her vuruşunda ve ben ne yapabilirdim ki, devam etmesine izin vermekten başka? Sinirini atmasına izin mi verseydim?

Ben onun babasıydım.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, Ryan'ın uzun zamandır yerine getirdiği işi yapmamın zamanının geldiğini anladım.

Balta

Başkanımızı izlemek eğlenceli olmalıydı.

kardeşim, küçük bir kız tarafından tokatlanmak, ama öyle değildi. Acı vericiydi.

Utanç verici ya da utanç verici olduğu için değil, kızı öfke dolu olduğu için. Öfke, acı ve kafa karışıklığıyla doluydu ve bunların hiçbirini nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Ryan'ı kaybetmişti, sahip oldukları evi kaybetmişti ve kim bilir nereden Rutherford'a taşınmıştı.

Hepimiz ona bakakalmıştık, Lucie kızının babasına saldırmasını izlerken sersemlemiş gibiydi. Sonra, zihnen gittiği yerden uyanarak kendini silkeledi ve kollarını Amaryllis'in kollarından geçirerek onu sürükleyebilmek için beline doladı.

Tüm bunlar olurken Amaryllis'in kolları sanki devam etmek istiyormuş gibi, sanki içindeki mücadele sönmemiş gibi dönüp duruyordu ve belki de sönmemişti. Ve belki de Wolfe bunu hak ediyordu.

Lucie'ye bok gibi davranamazdı, hem de Amaryllis'i düşünmemiz gerekirken. Sadece Amaryllis yüzünden de değil.

Bombacı'nın onun hakkında yaydığı saçmalıklara hiç inanmamıştım. Dagger ve Flame'in de inanmadığını biliyordum. Bu yüzden hiçbirimiz evlenmemiş ya da kendimizi yaşlı kadınlara bağlamamıştık. Bu yüzden sadece kulüp fahişelerini beceriyorduk, daha fazlasını aramaya, bizim yaşımızdaki çoğu erkek kardeş gibi bir aile kurmaya hiç zahmet etmiyorduk.

Wolfe buna inanmıştı, bu yüzden bu kadar öfkeliydi. Kim'le evliliğinin üç ay sonra duvara toslamasının ve aşırı dozdan öldüğünü öğrendiğinde "iyi" diye homurdanmaktan fazlasını yapamamasının nedeni buydu.

"Amaryllis! Kes şunu artık! Seni bir hanımefendiden başka bir şey olman için mi yetiştiriyorum?" Lucie bir hanımefendinin tam tersi bir ses tonuyla azarladı.

Dagger'a bir bakış attım ve onun da en az Alev kadar geniş bir şekilde sırtıttığını gördüm. Hay sikeyim. İkisini de uzun zamandır böyle gülümserken görmemiştim.

Tam olarak altı yıl, üç ay, iki hafta ve dört gün. Ve evet, bir korkak gibi saymıştım. Hayatımızdan çikalı ne kadar olduğunu biliyordum ve onsuz geçen her lanet andan nefret etmiştim.

Bu saçmalıkların hiçbirini kardeşlerime söylemem, ama lanet olsun, kendime mi? Neden yalan söyleyeyim ki?

Lucie o tatlı kıcını kapıdan dışarı çıkardığı anda güneş parlamayı kesmiş olabilirdi. Hepimiz için, Wolfe için de, her ne kadar inkâr etmek istese de.

Amaryllis nefesinin altından homurdanarak, "Kadınlar kendilerini

savunur. Ve annelerini de."

"Seni yakalamış," dedi Flame kıkırdarak.

"Yardımcı olmuyorsun Mason!" Lucie tersledi. Sonra kızına homurdandı, "Savunmaya ihtiyacım yoktu, bebeğim. Ama bunu takdir ediyorum. Baba Wolfe'un huysuzluğuna engel olamıyorum. Hep ne derdik? Oflayıp puflamaya çalıştığı için ona böyle dendiğini..."

"Çünkü bütün evleri havaya uçurmak istiyor," diye tekrarladı Amaryllis, öz babasına bakarken yüzü hâlâ öfkeyle kapalıydı. "Hikâyedeki kurt gibi."

Güldüğümü saklamak için öksürmek zorunda kaldım ama Alev ve Hançer bunu yapmaya çalışmıyordu bile. "O senaryodaki üç domuzcuk kimdi Lucie?" Çok merak ettiğim için sordum.

Omuz silkti. "Sen, Alev ve Hançer tabii ki." Sonra da göz kırptı. "Doğal olarak, Wolfe'un istediği onların evleri değil-"

"Bu kadar yeter!" Wolfe hırladı ama yanakları pembeleşmişti, etrafına bakarken kulakları da pembeleşmişti.

Kimse izlemiyordu. Bunu biliyordum çünkü Flame, Lucie'nin çantalarını taşımasına yardım etmeye gittiğinde herkesin içeri girmesini istemişti.

İnfazcı olmasının bir sebebi vardı.

Aklı başında olan herkes ondan korkuyordu.

Lucie de bu yüzden değildi. Aklı başında değildi. Delinin tekiydi ve bu yüzden onu seviyorduk.

Ona sırtıttı ve kızını ayağa kaldırıp etrafında döndürdü. Bu her iki kızın da alışık olduğu bir şeydi, çünkü Amaryllis anında kalçalarıyla annesinin kalçasını kavradı ve ona sarılırken dudaklarını bükerek orada oturdu.

"Görünüşe göre küçük bir koruyucun var," diye fısıldadı Hançer, gözleri Amaryllis'in öfkeli yüz hatlarına yapışmıştı.

"Ailesinin imajıyla doğmuş ve büyümüş," diye kabul etti Alev. "Her zaman çok öfkeliydin. Ryan'ın neden ona daha fazla bulaşmadığını merak ediyorum." Ryan'ın hepimiz arasında en soğukkanlı, her zaman yatay olacak kadar rahat olduğunu düşünürsek, haklı olduğu bir nokta vardı.

"Öyleydi," dedi Lucie ama bu kez sözleri hüznü, gözleri periliydi. "O kadar çok yönden ki, şimdi bunu görmek büyük bir keyif."

"Okumayı seviyor mu?"

Yutkunması bana bunun bir evet olduğunu söyledi.

"Peki ya piyano? Ona bunu öğretti mi?"

Başını salladı.

"O piyano için ona hep bok atardık," diye fısıldadı Flame ve küfrettiği için kafasına bir tokat atacak gücü bile bulamadım içimde.

Bu doğrudu.

Ryan sıradan bir MC kardeşi değildi.

Elbette, her aday gibi o da yamalarını hak etmişti ama bıçakla mı? Lanet olsun, Cujo'yu temiz öldürmüş gibi gösteriyordu. Ama erkeklerin öğrenmesi için ısrar eden büyükannesi sayesinde piyano çalıyor ve balo salonu dansı yapıyordu ve liseden mezun olmaktan fazlasını yapmıştı - istese üniversiteye gidebilecek kadar akıllıydı.

Ama yapmamıştı.

Çoğumuzun aksine Ryan MC'de yetişmemişti.

Sıradan bir dünyadan gelmişti. Ailesi kiliseye gidiyordu, annesi evde kalıp çocukları büyütüyordu ve babası sıkıcı bir sigorta işinde çalışıyordu. Yine de daha yaşlılardı. Ryan geç doğmuştu ve babası emeklilik maaşını alacağı günden bir gün önce öldüğünde annesinin dilekçesini reddetmişlerdi.

Bu kadar.

Kendini kaybetmişti ve işte o zaman Cehennem Asileri için bir aday olmuştu.

Elbette, o zamana kadar bizi anaokulundan beri tanıyordu ve onu zaten etkilememiş olsaydık, bu çabasızlıktan kaynaklanmıyordu. Ama eski toplumun ailesi için yaptıkları ona bu yaşam biçiminin daha iyi olduğunu öğretmişti.

Bu dünyada kendi şansınızı kendiniz yarattınız ve bunu arkanızda üç yüz kişilik bir aileyle yaptınız.

"Neden şimdi buradasın, Lucie? Neden iki ay önce değil?" Dagger'ın sorusu yumuşak bir şekilde sorulmuştu ve Lucie dudaklarını büzerek Amaryllis'in saçlarına bastırdı.

"O... *gittikten* sonra işler zorlaştı." Yüzündeki acıya bakılırsa bu yetersiz bir ifadeydi. "Sonra Lubbock'taki hayatımızı sonlandırmak biraz zaman aldı. Ryan bize bir ev almıştı ve ben onu satmak zorunda kaldım. Sonra sadece..." Bir nefes verdi. "Yerleğmem gereken bir hayatım vardı ama hep eve dönüyordum. Onu daha önce geri getirmek istedim, Bomber'a lanet olsun, ama Ryan değildi."

"Ryan ne değildi?"

"Ona yapılabilecek başka bir şey olmadığı söylenmişti ve onu taşımak onun için iyi olmayacaktı."

"Ailesiyle birlikte olacaktı."

Başını iki yana salladı. "Ailesiyle birlikteydi ve doğrusu huzura ve sessizliğe ihtiyacı *vardı*. Her cumartesi gecesi çılgın partilere ve her zaman havada esrara değil. Ama isteseydi yine de gelirdim. Ama o istemedi. Olduğu yerde mutluydu."

Eleştirisi yanlış değildi ama kaşlarını çatmama neden oldu.

"Burası bu kadar berbatsa neden geldin ki?" Wolfe ona ters ters baktı, hâlâ dizlerinin üzerindeydi, Amaryllis'le yüz yüze gelmek için düştüğü yerde eklemleri hâlâ çakıllara gömülüydü.

Gözlerinde Flame'in gözlerindeki ateşle boy ölçüşebilecek kadar büyük bir ateş vardı: "Hak ettiğim yere geri döndüm. Sen Prez'sin ama ben her zaman varis olmalıydım." Sırıttı. "Birlikte çalışmaya başlamamızın zamanı geldi. Bir takım olarak."

LUCIE

Bana baktılar çünkü ciddi olduğumu biliyorlardı.

Ölümçül.

Ve eğer gülerlerse, tıpkı potansiyel m ü ş t e r i y e yaptığım gibi, bunu onlara ödeteceğimi biliyorlardı.

Wolfe, en büyük pislik olduğu için, önce "Şaka yapıyor olmalısın" dedi.

"Hayır. Az önce yumruk atmış gibi mi görünüyorum?" "Erkekler bir kadına cevap vermez."

"Her güçlü erkeğin arkasında güçlü bir kadın vardır." Ona gülümsedim. "Senin yaşlı kadının olmak için buradayım, Wolfe. O sürtükle asla evlenmemeliydin - evet, Ryan ve ben *Kim'i* duyduk." Tanrım, o sürtükten hep nefret etmişimdir. "Benim olduğumu biliyordun. Her zaman öyleydin, her zaman öyle olacaksın." Hepsine bir bakış attım, hepsinin benim olduğumu söyleyen bir bakış.

Her birini.

Bir zamanlar beş kişiydik. Şimdi dört kişiydiler ve Ryan'ın geride bıraktığı boşluk kalbimde büyük bir yara açmış olsa da, hayatımı geri almamın zamanı gelmişti.

Hakkım olanı geri aldım.

Aylarca yas tuttuktan, Ama'ya olmam gereken anne olamadıktan sonra - ki bu beni ölene kadar utandıracak bir şeydi- artık dizginleri bir kez daha elime almamın zamanı gelmişti.

Wolfe hırladı ama daha bir şey söyleyemeden ya da muhtemelen bana hakaret edemeden Dagger omzuna bir yumruk attı. "Kapa çeneni Wolfe, bunu daha başlamadan mahvetmeden önce," diye tersledi ve ona küfretmemesini söyleme zahmetine girmedim. Amaryllis küfürlere alışkındı ama kendisi söylememesi gerektiğini biliyordu.

Adil değil mi?

Olabilir. Ama sınıfta F-bombaları atmaya başlarsa öğretmenlerinden fırça yerdim ve onu durdurmamın tek nedeni buydu.

Ryan ve ben ona kelimelerin sadece onları yarattığını kadar güçlü olduğunu öğretmiştik.

Yine de bu durumda Wolfe'un sözleri güçlü olabilirdi. Sorun şuydu ki, blöf yapıyordum. Bana olan hislerinin hiç olmadığı kadar güçlü olduğuna dair blöf yapıyordum. Blöf yapıyordum çünkü bu ancak benim onları istediğim kadar onlar da beni isterse işe yarayabilirdi.

Kalbimin ödül olduğu bir Texas Hold 'Em oyunuydu.

Ryan ailemizi takip ediyordu, bu yüzden hepsinin neler yaşadığını biliyordum. Flame'in apandisitinin onu neredeyse öldürdüğünü, Axe'in ailesinin bir bisiklet kazasında öldüğünü biliyordum. Fahişe Kim'i biliyordum ve Dagger'ın kötü bir bıçaklı kavgada neredeyse bir gözünü kaybettiğini biliyordum.

Yine de bilmek ve görmek iki farklı şeydi.

Onlar değişmişti. Benim gibi. Ama hayatımda yumuşaklık vardı, sadece Amaryllis'le değil Ryan'la da. O beni sevmişti. Ama bu çocukları sevecek kimse yoktu. Onları benim gibi *sevebilecek* kimse yoktu.

Wolfe'a baktım, adını aldığı canavara bakar gibi baktım ve o beni kızdıracak bir şey söyleyemeden gömleğimi tutup göğüs kafesimi ortaya çıkaracak şekilde kaldırdım.

Adaşının dövmesini görünce yüzü kızardı. Sonra arkamı döndüm. Saçlarımı Ryan'ın işaretinin bulunduğu boynumdan uzaklaştırdım, sonra gömleğimi tekrar kaldırarak asla utanmayacağım, Hançer'in en sevdiği bıçak şeklindeki serseri damgasını ortaya çıkardım. Bir kez daha arkamı döndüğümde Axe ve Flame'e bir bakış attım. "Sizinkileri herkesin içinde açıklayamam."

Sözlerim üzerine Flame'in gözleri parladı ama kıs kıs gülerek durumu sakinleştirdi. "Şimdi ilgimi çekti."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm," diye takıldım, onun, Axe ve Dagger için her şeyin bıraktığım gibi olduğunu gördüğümde sırtışıma genişledi.

Gitmeme neden izin verdikleri daha sonra kızacağım bir şeydi. Benim için neden mücadele etmediklerini ise daha sonra taşaklarına çivileyecektim.

gelecekte bir noktada. Şimdi mi? Kızartacak başka balıklarım vardı. "Kendini işaretlemişsin," diye homurdandı Wolfe.

"Beş kez," diye kabul ettim. "Neden?"

Gözlerinde acı, sesinde acı vardı. Wolfe bir amcık olabilirdi ama bunun nedeni kalbini koluna takmasıydı. Bu pislği örtbas etmek için piçin teki olmalıydı.

Bu dünyada her türlü zayıflıktan yararlanılırdı ve bu da genellikle en büyük piçlerin içlerindeki en yumuşak amcıklar olduğu anlamına geliyordu.

"Çünkü ben seninim," dedim ve hiçbirini başka bir şey söyleyemeden çantalarımıyla birlikte yanlarından ayrıldım ve Amaryllis'le birlikte kulüp binasına doğru ilerledik.

Eve doğru.

Değişmemişti.

Pek değişmedi.

Elbette, dış cephe boyası farklıydı. Buraya son gelişimdeki koyu bej yerine kirli beyazdı. Kapılar ve pencere kapaklarının hepsi parlak yeşil renkteydi, bu da burayı saygın bir yere yakın gösteriyordu. Bu düşünce bende homurdanma isteği uyandırdı, çünkü artık kapılardan geçtiğime göre cehennemdeydim.

Saygınlık ve Şeytan'ın evi tam olarak el ele gitmezdi, ama babam her zaman garip bir şekilde eviyle gurur duyardı. Bunun Rutherford'un sözde iyi insanların küçümsemekle bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm. Onların beklentilerini kırmayı severdi ve bu da bunu yapmanın pasif agresif bir yoluydu.

Tek merkezli bir kişinin dış cephe kaplamasını umursayacağını düşünmek zordu, ama bir noktaya değinmek için? Bu şerefsizlerin bir şeyi yerine oturtmak için yapmayacakları şey yoktu.

Girişe giden birkaç basamağı tırmanırken karnım sinirden zangır zangır titrerken Amaryllis'in başına bir öpücük kondurdum ve "Yaramazlık yaptığının farkındasın, değil mi?" diye mırıldandım.

"Sana kötü davranıyordu," diye inatçı bir karşılık verdi. Dudaklarım kıvrıldı ama gülümsememi bana her zaman Wolfe'u hatırlatan ipeksi sarı saçlarına gömdüm. On altı ya da on yedi yaşına gelene kadar saçları bu renkteydi. Ergenlik onu koyulaştırmış gibiydi.

"Öyle olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda..." Bunu açıklamaya nasıl başlayabilirim ki?

Amaryllis Ryan'ın ölümünden sonra öfke sorunları yaşıyordu ve onu suçlayamazdım. Ben de çok öfkeliydim.

Kim yirmi yedi yaşında öldü?

Kimi?

Kocam, işte o.

O öldü ve Amaryllis ile beni yalnız bıraktı.

Buradaydım, kendimi toparlamaya ve onun için işleri daha iyi hale getirmeye çalışıyordum, tüm bunlar hangi yolun yukarı, hangi yolun aşağı olduğundan emin olmadığım zamanlarda oldu.

Burnumu saçlarına bastırdım ve derin bir nefes çektim. "Sırf kızgın olduğun için insanlara vuramazsın, Amaryllis." Bunu kendim de yapmışken tekrarlamak tuhaftı. İkiyüzlüydim ama kızımın benden daha az dağılmış olmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Ama iyi hissettiriyor."

Bu beni irkiltti. Neden mi? Çünkü anneme uzun zaman önce söylediğimi bildiğim bir şeydi.

Tabii ki cevap verememişti. Etrafta değildi ama biriyle konuşmam gerekiyordu.

Hey, dinliyorum.

Ryan'ın sesiyle irkildim, bu ses aklıma benim de delirmekte olduğumu hatırlattı.

Ölü insanlar yaptı. Konuşmazlar. Konuş.

Ryan'ı görmezden geldim ve girişe doğru iki basamak çıktım. Kapı itilerek açıldı ve o anda çıkan gürültü hem sarsıcı hem de rahatlatıcıydı.

Ben bu kargaşanın içinde büyüdüm. Annem gittikten sonra, kasabada bir evimiz olmasına rağmen, babam buraya katlanamamıştı.

Çoğu insan motorcuların şeytani pislikler olduğunu düşünüyordu ve evet, öyleydiler ama aynı zamanda hiç kimsenin sevmediği kadar seviyorlardı. Gerçekten eğleneliydi. Babam kim bilir kaç kişiyi öldürmüştü, yol adını bir sebepten dolayı almıştı ama annem söz konusu olduğunda? O gidiciydi.

Onsuz geçen her gün uzun bir ölüm gibiydi.

Bütün motorcu evliliklerinin cennette yapıldığını söylemiyordum. Boş ver onu.

Wolfe ve Kim'i al. Bleugh. O sürükten hep nefret etmişimdir. Neden bir kulüp fahişesiyle evlendiğini asla bilemeyeceğim, ama onunla evlendi ve aynı yıl içinde boşandı.

Bazı motorcular yaşlı kadınları dövüyor, bazıları da kulübün görmezden geldiği şekillerde istismar ediyordu - en azından ben görevdeyken etmiyorlardı - ve

Bir de motorcuların çoğunun, kendilerini kardeşlerine atan fahişeler sayesinde pantolonlarının içinde tutmaktan aciz oldukları gerçeği vardı...

Yani, hayır, babamın bir melek olduğunu söylemiyordum, çünkü tam tersiydi - sonuçta annem onu bir sebepten ötürü terk etmişti. Ama sadece annemi çok az insanın anlayabileceği şekilde sevdiğini söylüyordum.

Ben de dahil.

Bazı günler onun sevgisini, şefkatini arzuluyordum ama o bana bunu hiç vermemişti. Sahip olduğu yumuşaklık, annemin şehri terk ettiği gün öldü.

Boğazım anılarla dolup taşarken, kulüp binasının eşliğinden geçerken kakofoniye kulak kabarttım.

Radyoda bir tür İsveç death metali çalıyordu ve başım müziğe vurmaya başladığında bile kulaklarım irkildi. Ritimdeki öfke beni çağırıyordu ama bunun Amaryllis'e zarar veriyor olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden ortak alandan - şimdiden bir tatlı poponun bir erkek kardeşi emdiğini görebildiğim bardan - uzaklaştım ve mülkün diğer tarafında bulunan 'aile' odasına doğru koştum.

Burada çocuklar televizyonun etrafında toplanır ve oynarlardı. Bar onlara yasaktı ama her zaman görmemeleri gereken şeyleri gördüklerini biliyordum - kahretsin, babamın çok fazla arkadaşını seks yaparken görmüştüm. Ama ben sinsiydim ve Amaryllis öyle biri değildi.

Henüz.

Bu yakında olmayacağı anlamına gelmiyordu ama sahip olduğum şeyi görmek kafamı karıştırmamıştı çünkü MC'de seks doğaldı. Garipti, biliyordum ama bunu anlamak için böyle yetiştirilmiş olmak gerekiyordu.

Aile odasında her türlü ıvır zıvır vardı, çünkü yaşlı hanımların ve çocukların çoğu kasabada yaşasa da, bazıları içeride yaşıyordu.

Genelde konsey kulüp binasında yaşardı, peki şimdiye kadar? Çoğunda yaşlı kadınlar ve çocuklar vardı.

Wolfe'un konseyinin neden bekar olduğunu biliyordum. Benim.

Tabii ki, MC'nin geri kalanı bunu bilmiyordu ve öğrenmek üzereydiler.

Hemen değil ama eninde sonunda. Bu pisliği saklamaktan bıkmıştım. Babam günahlarım yüzünden beni dışlamıştı ve ben de hakkım olanı, beş çocuğu sevdiğimi bildiği için benden esirgediği şeyi geri alıyordum.

Siktir et onu.

Ve umarım şeytan onu becermek için bir ton iblis göndermiştir.

Göt

. Zihnimde babama iki kuş kondurarak Amaryllis'e sordum.

Oynamak mı, yoksa uyumak mı istersin?" Oyun oynamak isteyeceğini hissediyordum ama uzun süredir araba kullanıyormuşuz gibi geliyordu, bu yüzden her iki durumda da anlayış gösterecektim.

"Kimseyi tanımıyorum." Üst çenesinde kalan tek süt dişiyle alt dudağını kemirdi.

Verdiği cevap karşısında omuz silktim ve ona gerçeği söyledim. "Yakında aile olacaklar."

"Hançer Baba'nın senin için olduğu gibi mi?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Ve Baba Axe, ve Baba Flame, evet."

Ona tüm hikayeleri anlatmıştım. Altımız çocukken başımıza gelenleri.

Ne de olsa sevgili olmadan önce en iyi arkadaştık.

İçini çekti ve saçımı çekiştirirdi. "Ben de en iyi arkadaşlarımı istiyorum."

Amaryllis pek çok yönden bana benziyordu ama böyle değildi. "Senin en iyi arkadaşların var. Yanımıza bir sürü arkadaş aldık, tatlım. Eğer sadece okumak istiyorsan, sen de okuyabilirsin."

Ama'nın tomurcukları onun kitaplarıydı. Tıpkı Ryan'la olduğu gibi. İkisinin aile odasında oturup kilise fareleri gibi sessiz bir şekilde kitap okuduklarını hatırlıyorum. Bazı günler bu beni çılgına çevirirdi. Ben dışarı çıkmak, bir şeyler yapmak, *herhangi bir* şey yapmak isterken, onlar sadece bir kitaba gömülmekle yetinirlerdi.

Onların memnuniyetini kıskandığımdan mı yoksa sadece sıkıldığımdan mı emin değildim.

"Uslu dursam iyi olacak, ha?" Amaryllis benim adıma hiçbir şey söylemeden karar verdi.

"Neden?"

"Babam başkan. Bu da demek oluyor ki çocuklardan ben sorumluyum." Güldüm, onun patronluk taslamasıyla eğleniyordum. "Öyle, değil mi?"

"Tabii ki. Ben de senin gibiyim anne, değil mi?"

"Öylesin, tatlı bezelyem." Ve ona anlayacak yaşa geldiğinden beri söylediğim şeyi söyledim. "Sen prensessin."

Aşağı inmesine izin verdim, omzunu sıktım ve bu odada bulunan birçok oyuncakı keşfetmeye gitmesini izledim.

Ev basitti ve tüm çocuklar sayesinde temizlenmesi kolaydı. Televizyon büyüktü ve şu anda Nickelodeon yayınlıyordu. Silinmesi kolay birkaç eski deri kanepe vardı, sonra her kanepeyi destekleyen ve her birinde oyuncaklar bulunan altı kadar sandık vardı. Bir duvarda ise

uzun bir yemek masası, her şeyden çok bir ziyafet masası. Çocuklar orada yemek verdi ve yeterince büyüdüklerinde ödevlerini de orada yaparlardı.

Daha önce mide bulandırıcı bir sarıya boyanmış olan duvarların robin's egg mavisine boyanmış olması dışında pek bir şey değişmemişti. Halının yerini krem fayanslar ve koyu mavi bir kilim almıştı ve deri kanepeler artık siyah değil kahverengiydi.

Etrafıma bakıp mekânı ölçtüğümde çocukların bize baktığını gördüm. Çoğu Amaryllis'in yaşındaydı ama birkaç yaş daha büyük olanlar da vardı. En büyüğü on bir yaşlarındaydı ve yutkunan çocuğa çenemi eğdim, sonra "Ben mi?" der gibi göğsünü işaret etti.

Başımı sallayarak yaklaşmasını bekledim ve yaklaştığında onun hizasına kadar çömeldim. "Bu Başkan'ın kızı. Eğer biri onu dürtecek olursa, ona ne yaparlarsa yapsınlar, benim de onlara aynısını yapacağımı söyle. İki kat daha sert."

Çocuk yutkundu, gözleri sıkıca yüzünde kocaman açılmıştı ve "Evet, hanımefendi" diye fısıldadı.

"İsim?" diye sordum. "Ailene seni uyardığımı söyleyebilmek için."

Zalimce görünebilirdi ama bu küçük piçler daha büyük piçler tarafından ortaya çıkarılmıştı. Hepsinin davranış sorunları vardı, ben de onlardan biriydim, yani biliyordum. Bu küçük pislik, şüphesiz, sadece yaşına göre bile elebaşıydı.

"Lawrence."

Ona kaşlarımı çattım. "Lawrence. Baban kim?" "Ben Wheels'in oğluyum."

"Hâlâ burada mı?" Gülümseyerek söyledim, bundan memnun olmuşum. Çoğu kardeş ömür boyu kalırdı ama bu ömür kısa sürebilirdi. O herifin hâlâ bu ovada olduğunu ve babamla ve şeytanla uğraşmadığını bilmek beni sevindirmişti.

"Evet, hanımefendi. Merak etmeyin. Diğerlerine söyleyeceğim."

"Güzel. Onun güvenliğini senin omuzlarına yüklüyorum Lawrence. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma."

Tekrar yutkundu, sonra cırtlak bir sesle "Sen Lucie misin?" diye sordu. Gözlerim kısıldı. "Bunu neden soruyorsun?"

Omuz silkti. "Ben sadece... Senin bir resmini gördüm ve annem bana bazı şeyler anlattı."

"Annen kim?"

"Oğlumu tehdit mi ediyorsun, Lucie?"

Kendimi bir kedi dövüşüne hazırlayarak doğruldum, sonra ağzım açık kaldı ve "Dorie?" diye bağırdım.

Esmer kız sırttıktan sonra bana doğru atıldı. "Burada ne halt ediyorsun Lucie?"

Omuz silktim. "Evdeydim. Yüzümü gösterme vaktim gelmişti."

Uzandı ve yanağımı çimdikledi. "Ve ne yüz ama. Wolfe'un sanki biri kesiğini ateşe vermiş gibi içeri dalmasına şaşmamalı."

Homurdanarak ona, "Biliyorsun onunla her zaman cehennemi birlikte yarattık," dedim.

"Öyle bir şey olduğu kesin." Kaşlarını kaldırdı. "Temelli mi geldin yoksa kısa bir süre için mi?"

"Temelli." Odadaki birçok kutudan birini karıştıran Amaryllis'i işaret ettim. "O benim."

Dorie'den bir nefes kaçtı ve o daha sormadan ben başımı salladım, "Wolfe's mu? Bu da ne-" Dorie'nin ağzı bir an için açık kaldı ve başını salladı. "Bomber öldüğünde hamileydin-"

"Evet." Bu konuda konuşmak istemedim. En azından şimdi. "Wolfe nereye gitti?"

"Ofisinde."

Babamın ofisi.

Dudağımı kemirdim ama ben daha tek kelime edemedim Dorie, "Lawrence?" diye seslendi.

Oğlu, çenesi düşük bir şekilde ona doğru yaklaştı. "Evet, anne?"

"O camı sen mi kırdın?"

Çocuk dudaklarını yaladı. "Hayır."

Dorie gözlerini kıstı. "Yaptın. Sen. Kırdın. Kırdın mı? Pencereyi?"

Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum çünkü küçük Dorie'nin anne olduğunu hayal etmek zor olduğu gibi, on bir yaşındaki bir çocuğu azarlamak da zordu.

Bunun ne zaman olduğundan bile emin değildim, çünkü ben gittiğimde bir çocuğu olmadığı kesindi.

Lawrence'ın omuzları düştü. "Ben olduğumu nasıl öğrendin?" "Baban söyledi."

"Ve beni ispiyonladı mı?" Lawrence kaşlarını çattı, küçük elleri yumruk olup kalçalarına yerleşti. "Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan ne biliyor musun? Seni ve lanet olası beyzbol toplarını vurucuya nişan alma beceriksizliğini karşılamak için lokantada kaç vardiya almam gerekiyor! İki ay harçlık yok."

Alay etti, "Zaten üç aydır hiç içmedim."

"Görünüşe göre daha uzun süre parasız kalacaksın, değil mi?" Sırıtarak ekledim.

Lawrence bana ters ters baktı, sonra gözlerimi ona diktiğimde bir adım geri çekildi.

Çocuk deliye bulaşılmayacağını biliyordu.

Wheels ve Dorie ona en azından *bir şeyler* öğretmişti.

"Gidebilir miyim? Ev ödevim var?" Lawrence sızlandı.

Dorie başını salladı, gözleri kısıldı ve onun gidişini izledi.

"Bu ne zaman oldu?" Adam uzaklaşırken saklamaya çalıştığı gülümsemesinde sabırsızlıkla savaşıyor şefkati görerek sordum.

"Clubwhore çocuğu birkaç yıl önce Wheels'e bıraktı. Onun varlığından haberi yoktu, Lawrence da Wheels'in varlığından haberdar değildi." Boğazını temizledi. "Ben yardım ettim."

"O zaman yaşlı bir adama yardım mı ettin?" Yanına dirsek atarak alay ettim.

Kıkırdadı ve yüzünü kapattı. "Belki," diye itiraf etti utangaçça.

"Her zaman gres ve motor yağı kokanlardan hoşlanırdın." Burnum tiksintiyle kırıştı. "Sana iyi davranıyor mu?"

"Bana bundan daha kötü davranmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Dorie, omuzları sahte bir öfkeyle sertleşerek sordu.

"Güzel." Güldüğümde elimi uzattım ve yumruklarımızı tokuşturduk. "Şimdi onunla iki küçük kızım var. O iyi bir adam, Lucie."

"Sevindim." Ve bunda ciddiydim. Dorie'yi her zaman sevmiştim ve o da kendisine iyi davranan yaşlı bir adamı hak ediyordu. "Artık benim de çekişecek bir erkeğim var." İstesem de boğuluyormuş gibi hava emmedim, ama bunun tek nedeni kimsenin, Dorie'nin bile zayıflık belirtisi görmesine izin vermememdi.

"İyi şanslar."

Gülümsemem sıkıydı. "Sanırım buna ihtiyacım olacak."

Alev

"O çocuğun ödünü kopardın."

Lucie bu ifadeyle sarsıldı ve sonra benim olduğumu görünce sırtıttı. "En iyi yaptığım şeyi yapıyorum, Flame. X ve Y kromozomu olan her şeyin ödünü koparmak."

Kahkahası beni ona sırtıttırdı. Sikerler. Bu sadece bir sırtıtma değildi. Farlar gibi ışıldıyordum ve bu umurumda mıydı?

Hayır.

Hayır

efendim.

Bu kaltak

mı?

O benimdi.

Beni güldürmeye hakkı olan biri varsa, o da oydu. Bu hakkı fazlasıyla kazanmıştı.

"Seni peşimden Wolfe mu gönderdi?" diye sorarak kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Omuz silktim. "Sayılır. Kendi isteğimle geldim. Nasıl biri olduğunu görmek istedim."

"Aile mücevherlerini çalmaya çalışmadığımdan emin olmak mı istedin?" Kıs kıs gülererek başımı salladım. "Hayır. Seni merak ettim. Seni ve o boktan kafanı hep merak etmişimdir." Çenesini kavradım ve gözlerinin derinliklerinde sözlerime alınmadığını gördüm. Neden alınsın ki? Ben sadece doğruyu söylüyordum ve Lucie pek çok şey olabilirdi ama yalancı değildi.

Bu yüzden babasına hiç inanmadım ve her zaman ona inandım. Onu.

Avucumun içine yerleşirken iç çekti, sanki bunun için doğmuş gibi rahatladı.

ve orada değil miydi?

Benim olmak için doğmamış

mıydı? Bizim olmak için?

Lanet Wolfe ve Bomber.

O zamanlar hepimiz birer umut kaynağıydık, MC'de hiçbir gücümüz yoktu ve onun gitmesine izin verdiğim için utanç duyuyordum. Bu günahın ağırlığı altında ölebilirdim ve bu yalan değildi.

Öfkelenmesini beklesem de beni şaşırttı çünkü bana doğru adım atmasını, kollarını belime dolayabilmek için yaklaşmasını izledim. Bunu yaptığında, o kadar doğru, o kadar mükemmel hissettim ki, bunu ne kadar

uzun süre kaçırdığımıza, ne kadar çok şey kaybettiğimize haykırmak istedim.

Wolfe küçük kızını tanımıyordu, ama biz de tanımıyorduk, çünkü hepimiz onun babasıydık.

Birçokları için Lucie'nin beş erkekle birlikte olmasının berbat bir durum olduğunu biliyordum. Bunu biz de biliyorduk ama yine de kanunsuz bir MC'de kardeşтик. Neyin doğru neyin yanlış olduğu kimin umurundaydı?

Ama Bomber'ın vardı.

Gerçi bunu ölmeden birkaç ay önce öğrenmiştim. Şerefsiz herif. "Seni özledim," dedim ona, sonuna kadar samimi dim. Lucie'ye hiç yalan söylememiştim. O da

benim dengimdi. Ona yalan söylemek, günah çıkarırken yalan söylemek kadar kötü olurdu.

Eğer bu saçmalıklar umurumda olsaydı.

"Ben de seni özledim," diye itiraf etti iç çekerek, yüzünü boğazıma gömerken. Tanrım, sanki bunu en son yıllar önce değil de dün yapmış gibiydi.

Geri döndüğü için çok mutluydum ama yine de uyarılması gerekiyordu. "Doğru şeyi yaptığına emin misin?"

Bu onu germişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Wolfe eskisi gibi değil, bebeğim." Omuz silktim. "Hiçbirimiz değiliz. Sen gidiyorsun, bu bizi değiştirdi."

"Olanlar için hâlâ beni suçlamadığına şaşırdım," diye fısıldadı, o muhteşem gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyordu, o kadar derin bakıyordu ki lanet olası ruhumu görebildiğinden emindim.

"Baban ölmeden önce gerçeğı öğrendim. Bize itiraf etti." Sırıttım. "Şerefsiz herif dışarı çıktığı için şanslıydı. Sırf bu yüzden bile işini bitirebilirdim."

"Evet, ama ilk seferinde ona inandın," diye tersleyerek beni itti, ama ben onu hemen geri çektim.

Kollarıma gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve onu kaybetmek istemiyordum, çünkü haklı olarak bile olsa iç çamaşırlarını burkmuştu.

"Pepper seni bir kilo kokainle buldu, Lucie. Ne düşünmem gerekiyordu ki?" Cezalandırılacağını düşünmüştüm, sürgün edileceğini değil ve Bomber bu kararı verdiğinde? Bu konuda bir şey yapamayacak kadar korkak davranmışım.

Burun delikleri alevlendi. "Yerleştirildiğini mi? Olduğu gibi mi?"

"Peki bunu kim yapar? Eğer baban değilse... Senden korkmayan tek kişi oydu."

Lakabımı hak etmiştim. Ateşi severdim. Her zaman sevmişimdir ve bu yüzden Lucie'yle her zaman iyi anlaşmışızdır. O da severdi. Doğumlar, Ölümle ve Evlilikler'deki şerefsizler görünce ciyaklamasaydı, babasının ona Lucifer diyeceğini herkes bilirdi. Yasalar söz konusu olduğunda Lucie'de karar kılmışlardı ama buralarda? Herkes onun tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Bizim küçük cehennem kaldırıcımız.

Dudağını ağzına götürdü. "Ryan benden korkmuyordu."

"Öyleydi. Sadece daha iyi saklıyordu. Ayrıca, gecenin bir yarısı sikini koparacağından korkmuyordu. O sadece-" Nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir nefes verdim. "Sen her zaman ateş gibiydin, Lucie. Buna sağlıklı bir saygı duymak en iyisi."

"Teşekkürler, sanırım," diye homurdandı, kaşlarını çatarak bana baktı. "Her neyse, söylediğiniz kadar kötü biri değilim. Yani, sizin yaptığınızın yarısını bile yapmadım."

Homurdandım. "Çünkü bu düzgün bir toplumda iyi bir şeydir. Sparrow'un sol testisini kestiniz mi, kesmediniz mi?"

Gözlerini bana dikti. "Sparrow beni duş alırken izlemekten zevk aldı mı, almadı mı? Benim rızam olmadan?"

"Dayağı hak etmediğini söylemiyorum Lucie, ama bir erkeğin taşak torbası değerlidir. Birini kesmek saygısızlıktır ve bu yüzden buradaki her erkek sen etraftayken kendini kapar." O uğursuz günü hâlâ hatırlayabiliyordum ve Sparrow'un zihninde de bunun yaygın olduğundan şüphem yoktu... Ha!

"Ben de bunun sıkı kıcımla ilgili olduğunu sanıyordum."

Ona sııttım. "O da var ama biz varken bunu itiraf edemezler, değil mi? Biz onların sağ taşaklarını da tehdit etmeden olmaz."

Kıkırdadı, gerçekten kıkırdadı ve kalbim yerinden fırladı. Kahretsin, bu kaltak bana neler yapabiliirdi.

Ve eğer sevmediysem lanet olsun.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Beni istiyor musun?" Altı yılı aşkın bir süredir ilk kez kendimi amcığı olan birine karşı savunmasız bırakarak sordum. "Yoksa sadece Wolfe'u mu?"

Bana bakmak için geri çekildi ve eğer kalbim bu manzara karşısında şarkı söylemediyse, lanet olsun.

"Sen ne sanıyorsun?" diye hırladı, öfkesi beni çok sevdiğim alevler gibi dövüyordu.

"Bilmiyorum Lucie. Oyununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya gelip tehditler savuruyor, Wolfe'a her şeyin nasıl olacağını mı söylüyorsun? Diğerleri ve ben senin büyük planının neresindeyiz?"

Bunun üzerine gözleri doldu, sonra da "Beni istiyor musun ki?" diye fısıldayarak beni kırmak üzereydi.

Kalçalarını kavradım ve sikimi karnına doğru ittim. "Bu nasıl bir his?"

"Bu seks. Bir bok ifade etmiyor. Ben burada büyüdüm Flame ve seksin bu lanet kulüp binasında nefes almak gibi bir şey olduğunu biliyorsun. Tıpkı işlemek, sıçmak ve yemek yemek gibi."

"Bu üçünü aynı cümle içinde kullanman çok rahatsız edici."

İlk cevabı sırtıtmak oldu. "Rahatsız etmek en iyi yaptığım şeydir."

"Normal bir toplumda nasıl yaşadınız?" Aynı anda hem merak h e m d e endişe içinde nefes aldım.

"Bu işte iyiydim, bilmeni isterim. Sıradan bir futbol annesiydim."

"Öncelikle, sen hiçbir zaman *sıradan biri* olmadın ve olmayacaksın, tatlı bezelyem.

Ve sen yaşlı değilsin. Kaç yaşındasın? Yirmi dört mü?"

Omuz silktili. "Kendimi yaşlı hissediyorum." Eli memesinin hemen üstüne gitti ve yumruğunu oraya bastırdı. "İçeride, önemli olan yerde, kendimi yaşlı hissediyorum."

"Kayıplar sana bunu yapar, Lucie. Annen, baban, şimdi de Ryan..." "Ve sen. Axe. Dagger, ve bir piç olsa bile Wolfe." Yutkundu.

"Beni çok daha fazla incittin. Beni terk etmeyi seçtin."

"Hayır, zayıf olduğum için kardeşlerimi sana tercih ettim."

Kadından ağır bir nefes daha çıktı. "Ryan hepinizden daha iyiydi. Hiçbiriniz güvenmezken o bana güvendi."

"Ama yine de izlerimizle kaplandın," diye cevap verdim, haklı olduğunu kabul edemeyerek.

Ryan her zaman en iyimiz olmuştur.

"Tabii ki. Ben seninim ve sen de benimdin. Babam ve onun lanet oyunları bunu değiştiremez."

"Bana benimkinin nerede olduğunu göstermek ister misin?"

Dudaklarından ukala bir sırıtma geçti. "Sana göstereceğim. Görmeyi hak ettiğinde o."

"Ah," diye fısıldadım, gözlerim zevkle parlıyordu.

Bu kadın beni iki taşığımdan yakalamıştı ve ikisini de kesmediği sürece Onlar için sorun yoktu.

Lucie

Flame'in kollarında olmak hem cennet hem de cehennemdi.

Her zaman olmam gereken yerdeydim ama yine de her şey havada kalmıştı. Hiçbir şey çözülmemişti ve ben Wolfe'un icabına bakana kadar da çözülmeyecekti.

Yapılacak bir anlaşma varsa tabii.

Başkan söz konusu olduğunda her şeyin değiştiğine dair Flame'in güvencesine ihtiyacım yoktu. Wolfe her zaman içine kapanıktı. Onu anlamak her zaman zor olmuştur. Aynı zamanda en saldırgan ve en çabuk öfkelenen kişiydi.

Onunla uğraşmak ateşle uğraşmak gibiydi ve Flame bunu ne kadar sevdiğimi biliyordu.

Beni koridorda Başkan'ın ofisine doğru yönlendirirken, babam tarafından küçük bir azar işitmek için ağabeyim tarafından buraya getirildiğim zamanları hatırlamamak çok zordu.

Çocukken bir sürü sorunum vardı. Hem de *çok*.

Çoğu sosyal hizmet uzmanının uğraşmaya cesaret edemeyeceği kadar çoktu. Ama bu bir yardım çağrısıydı. Annem ben çocukken beni terk etmişti, babam zar zor ilgileniyordu ve lanet olası bir MC'de yaşıyordum... Çocukken daha kötü şeyler yapmamış olmam bir mucizeydi.

"Bayan Pearson'ın arabasını ateşe verdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Flame'in tonu anımsatıcıydı, hatta nostaljikti, oysa benim için bu boktan bir anıydı. Daha boktan bir zamandan.

Bu adamlar her zaman benim değildi.

Hepsinin kız arkadaşı vardı ve ben de sürtüklerden tutun da pistlerin kaba tarafında bir şeyler deneyen tiki sürtüklere kadar her birine katlanmak zorunda kalmıştım. Onlarla benim aramda beş yaş fark vardı ve neden onlarla takılmama izin verdiklerini merak etsem de, beni hep yanlarına almışlardı. Onların maskotu gibiydim ve bundan nefret ederdim. Ama sevmişim de, çünkü sürekli onlarla birlikte olmak zorundaydım.

Tabii ki bu durum, çok sayıda yatağın etrafında olma sorununu da beraberinde getirmişti.

Bayan Pearson en az 'A-' almayı hak eden bir ödevden bana 'F' vermişti. Bunu yapmıştı çünkü kızlarından biri Wolfe tarafından becerilmişti ve beni perişan etmeyi hayattaki amacı haline getirmişti. Sanki Wolfe ve o baş belası kızını birlikte izlediğim için yeterince mutsuz değilmişim gibi.

Ben de dertleşmek için ilk kokteylimi yaptım. Molotof tarzı.

Ve kahretsin ki o sürtüğün arabasının alevler içinde kalması hoşuma gitmemişti. O eşek şakası için ıslahevine gitmeliydim ama Ryan bana yardım etmişti.

Okulun otoparkına giden kameraları kesmiş ve bir saptırma yaratmıştı.

-Yangın alarımını çalıştırmıştık. Evet, bir günde iki suç.

"Bunun için baban sana kemer takacak sandım," diye itiraf etti.

"Muhtemelen yapmalıydı." Bunu yapmasını istemem garip miydi? Kahretsin, eğer yapsaydı, beni her zaman tolere etmek yerine önemseddiğini kanıtlardı.

"Amaryllis'in senin yaşına geldiğinde neler yapacağını hayal edebiliyor musun?" Islık çaldı. "Onu buraya sadece gösteri için getirdiğine sevindim."

Ona dirsek attım. "Amaryllis normaldir."

Bu onu homurdandırdı. "Yani normal olarak büyük, kötü motorcudan kaçmadı... Hayır, onunla kedi dövüşüne girdi."

Ona bir bakış attım. "Ona inandığı şey uğruna savaşmayı öğrettim." "O daha kaç yaşında? Beş yaşında Lucie, kızlara bu boktan şeyleri beş yaşında öğretemezsin." "Sen nereden bileceksin ki? Seni hiç kız kardeşinle görmedim."

Omuz silktilti. "Televizyon izliyorum. Beş yaşındayken onlara yemek yemeyi falan öğrettiğinizi biliyorum."

Kıs kıs gülerek kolunu okşadım. "İyi ki ebeveynlik işlerini halletmişim. Merak etme, artık altına yapmıyor."

Bu onu ürpertti. "Bunun için şükürler olsun."

Kaşlarımı çatmayı başardıktan sonra Wolfe'un ofisinin kapısını çalmadım. O benim babam değildi. O benim erkeğimdi. Onu sahiplenmişim, yani benimdi ve erkeğimin kapısını bir hizmetçiymişim gibi çalmadım.

Çantamı kapının yanındaki büfeye bırakıp içeri girdiğimde, babamın masasının arkasında, aynı sandalyede oturuyordu. Gerçi başka şeyler de değişmişti. Oda artık ot kokmuyordu ve

JD, masa sandalyesinde geriye doğru sallanıp bana bakarken mırıldanan yepyeni bir dizüstü bilgisayar vardı.

Onu gördüğümde libidomu kontrol altında tutmak çok zordu. Geriye doğru sallandığında, ellerini kaldırdı ve boynunu desteklemek için başını kavradı, sanki bu gece için yeni satın aldığı bir fahişeymişim gibi bana yukarıdan aşağıya baktı.

Bu karşılaştırma bana pek iyi gelmedi ve o anda bunu neden yaptığını anladım.

Orospu çocuğu.

Köşedeki iki sandalyeye oturmuş, bacaklarını önlerine uzatmış, aralarındaki masada iki bira şişesi duran Axe ve Dagger'ı ve arkamdan gelen Flame'i görmezden gelerek masaya doğru yürüdüm ve ellerimi yüzeye vurdum.

"Ne?" Ben talep ettim.

Gözlerini bana dikti. "Özür dilerim."

Saygısızlık gibi tek merkezli olmayan bu kıbar soru karşısında neredeyse homurdanacaktım.

Tam da istediği gibi.

Pardon? Neydi bu? *Büyük Beklentiler mi?*

Beklentilerimin ne olduğunu yakında ona bildirecektim ve hata yapmayacaktım.

"Bana pek çok şey için yalvarabilirsin şekerim, ama benim affım senin elde edebileceğin bir şey değil. Affedilmeyi hak etmek gerekir ve sen bunu hak etmekten çok uzaktasın."

Arkamda Dagger kıs kıs güldü ve ben de ona bir bakış attım. "Hepiniz buna dahilsiniz. Benim için ayağa kalkan tek kişi şu anda ölü-"

"Madem hepimiz bu kadar işe yaramazız, neden bizi geri istiyorsunuz?" Wolfe hırladı, şakağındaki damar zonklamaya başladığında öne doğru eğildi.

Bakışlarımı Axe ve Dagger'ın üzerinde gezdirdikten sonra Wolfe'la bir kez daha göz göze geldim. Yüzüme bakmak için sandalyesinde arkasına yaslanmayı bıraktıktan sonra, şimdi ayağa kalktığını gördüm. Benim pozisyonumu taklit ettiğinde irkilmedim. Korkmamıştım. Beni korkutmak için çok şey gerekiyordu ve korkutan tek şey neydi?

Azrail.

Sevdiğim insanları elimden aldı ve onlara bu konuda söz hakkı vermedi.

Savaşmadığım tek şeytan oydu, ama Wolfe? Onunla dövüşebilirdim ve bunun için ıslanırdım.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Sen benimsin. Kim'in değilsin. Ben gittiğimden beri becerdiğin sürtükler de değilsin. Sen benimsin. Küçük bir kızken seni sahiplendim, on yedi yaşında beni becermeni sağladığımda bunu pekiştirdim ve şimdi burada, kızınla birlikte sana söylüyorum, sen. Benimsin. Benimsin."

Dişlerini o kadar sert sıkı ki gıcırdama sesini duyabiliyordum. "Seni sikmemi sen istemedin-"

"Öyle değil mi? Yatağına gizlice girmem, seni sakso çekerek uyandırman ve ardından sikine tırmanmam kontrolü ele aldığımı göstermeye yetmedi mi?" Ona bakarken ellerimi kalçalarıma vurarak alay ettim.

"Sana *izin* verdim-"

"Evet, izin verdin. O koca aletin üzerine boşalmama izin verdin." Gözlerimi ona diktim. "O gece bir bebek yapıp yapmadığınızı merak etmeyi hiç düşünmedin, değil mi?" Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Hiçbiriniz düşünmediniz."

"Bize bilerek mi korumasız geldin?" Wolfe kaşlarını çatarak sordu ve işte o zaman öfkesini gördüm ve bu beni yaktı.

Tanrım, nasıl da yanıyordu ve Tanrım, onu nasıl da seviyordum.

Sadece bu adamların hedefindeyken yaşadığımı hissediyordum ve onlar olmadan ölüyordum. Ryan beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Onun bildiğinden çok daha fazla. Ama bu piçler yanımda olmadan beşte dördüm boştu. Yatağımda. Kalbimde.

"Elbette," dedim ona. "Kitaptaki en eski numara. Bana prim vereceğini biliyordum." Hamile kalmamın altı aydan fazla süreceğini hiç tahmin etmemiştim ama evden atıldığımda bebeği karnımdaydı. İronik bir şekilde, benim haberim bile olmadan.

"Prim?" diye mırıldandı.

"Evet. *Prim*. 'Ne istediğini bilmek için çok gençsin, Lucie. 'Ne istediğini anlayacak kadar büyük değilsin Lucie. Biliyordum, seni sahiplendiğim ilk andan beri biliyordum," dedim, gözlerimi devirerek doğruldum, kollarımı göğsümde kavuşturdum -kendimi savunma mekanizması olarak değil, göğüslerimi dolgunlaştırmak için.

"Seni çıkarıcı kaltak," diye boğuk bir ses çıkardı ama gözleri memelerime kaydı ve orada odun sporu yapmasına yetecek kadar uzun süre kaldı.

Alev güldü. "Bunu daha yeni mi anlıyorsun?"

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım, sonra bana göz kırptığında ben de güldüm ve ona bir öpücük verdim çünkü her zaman olduğu gibi, ne bok yersem yiyeyim

beni kabul etti. Siğillerim ve her şeyimle.

Gülümsemesi kayboldu ve ben farkına bile varmadan oradaydı. Yüzümdeydi. Elleri saçlarımdaydı, başımı eğdi, beni öperken mecazi anlamda dizlerimin üzerine çöktürdü.

Allah

kahretsin.

Tanrım. Lanet

olsun.

Dilini dudaklarımın arasına daldırdı, beni orada becerdi, beni sahiplendi, beni kendisinin yaptı. Ve tüm bu süre boyunca, kardeşleri izledi. Bunu durdurmadılar. Nefes almak kadar doğal olan bir şeyi durdurmadılar.

Beni işaretlemesine izin verdiler.

Beni öpmesine ve bu şekilde sahiplenmesine izin verdim ve onu durdurmayacaktım.

Çenesini kavramak için uzandım, tutuşunu taklit ettim ve doğrudan öpücüğe daldım. Hakimiyet için onunla mücadele ettiğimi anladığı anda bir hırıltı çıkardı ve kendimi masaya doğru itildiğimi hissettim. Beni yukarı çekerken elleri kıcıma doğru kaydı ve beni Wolfe'a o kadar yaklaştırdı ki diğer adamın vücut ısını hissedebildim.

Alev tıpkı adaşı gibiydi - yürüyen ateş. Saçları koyu kumraldı ve adamın gözleri bir yırtıcı kuşunki gibiydi - kehribara yakın açık kahverengiydi ve ona baktığınızda gözleri çillerle kaplı yüzünde parlıyor gibiydi. Adamın her yeri böyleydi. Cidden öyleydi. Çiller *her yerdeydi*. Ama yüzünde? Parmak ucumu değdirmeden geçebileceğim bir yer yoktu.

Her nasılsa, bu onu benim için daha da güzelleştiriyordu. Çenesi keskin ve güçlüydü, ağzını çevreleyen ve üst dudağını daha fazla kırmızıyla kaplayan düzgün bir sakalla gizlenmişti. Burnu, hayatımda birden fazla kez yumrukladığım uzun, ince bir bıçak gibiydi ve kaşları *tüm* perdelerle uyumluydu. Adam cidden kızıl kafalıydı. Yani, tam anlamıyla kızıl.

Çok sevdim. Onu

sevdim.

Ona sarıldım ve bu odadaki dört kişi ile çantalarımda bulunan ve Asiler onun için bir tören düzenleyene kadar saklanan diğer kişi dışında kimseye sarılmadım.

Ellerin gömleğimi kavradığını hissettim ve Wolfe'a ait olduklarını anladım. Başımın üzerinden çekildi ve saniyeler içinde sütyenimin askıları aşağı çekildi ve mandalı açıldı. Sağlam olan tek kolum tutulduğunda memelerim serbest kalmıştı - lanet olası alçı - ve bunun diğer ikisinin de katıldığı anlamına geldiğini bilsem de, bunalmamıştım.

Her zaman böyle olması gerekirdi.

Alev dudağımı ısırarak için geri çekilip beni kendine doğru çekerken homurdandım. İçgüdüsel olarak bacaklarımı açtım ve kehribar rengi gözleriyle gözlerimin içine bakıp "Emin misin?" diye ısırırken onu sıkıca kavradım.

"Soğuk ayaklar mı?" Sözcükleri söylerken nefes nefese kalarak alay ettim.

"Benimle ilgili hiçbir şey soğuk değil, sevgilim," dedi, gagasına attığım tokatlardan birinin nedeni olan o ukala tavrıyla.

Kalçalarımı ona daha sıkı bastırdım. "Bunu uzun zaman önce anladım."

"Artık yasal olsan bile sen hâlâ hapisane yemisin," dedi sırtarak, sonra başını eğdi ve dişleriyle meme ucumu ısırıldı.

"Siktir!" Acıya karşı tısladım. *Sertçe* ısırıldı. Alay etmek için değil, baştan çıkarmak için değil, canımı yakmak için.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve aynı sertlikte tuttum, köklerinden çekiştirdim, ta ki ağzında mememle bana bakana kadar, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Uslu dur," diye homurdandım, göbeğimi sikine doğru sallarken topuklarım kışına batıyordu.

"Ama çok hoşuna gidiyor," diye homurdandı Wolfe, başımı geriye eğip ona bakmamı sağladı.

Orada durdu, bana yakındı, o kadar yakındı ki beni destekleyeceğini bildiğim için kendimi ona bıraktım. Kulaklarıma müzik gibi gelen bir teslimiyet iç çekişiyle bunu yaptı ve elleri Alev'in dişleriyle işkence etmeye niyetli olmadığı mememe gitmeden önce kollarımı ovma için yukarı çıktı.

Her iki adamın da ilgisini hissetmek tüylerimi diken diken etmişti ve amımın beklenmedik bir sıcaklıkla dolup taşıtığını hissederken dişlerimi sıktım.

Ofise bunu düşünerek gelmemiştim. Aksine, herhangi birini yatağıma almak için mücadele etmem gerekeceğini düşünmüştüm ama bunu tahmin etmeliydim.

Motorcular, yaraları dışında tahmin edilebilir değillerdi. Bu düşünce gözlerimi kısmama neden oldu ve bu sefer Flame'in saçlarını daha sert tuttum. "Bu ne içindi lan?" diye homurdandı. yüzünü buruşturdu.

"Temiz misin?"

Homurdandı. "Prezervatifsiz girdiğim son amcık sendin. Ben de senin hap kullandığını sanıyordum, Luce."

Axe ve Dagger'a bir bakış attım. Başlarını salladılar, gözleri aynı cehennem ateşiyle yanıyordu.

"Sonuncusu Kim'di. Ama sonra test yaptırdım. Ayrıca hepimiz temiziz zaten," diye homurdandı Wolfe, eli mememi acı verecek kadar sıkarken.

"Nereden biliyorsun ki?" Ben de karşılık verdim. "Buraya girip çıkan kulüp fahişelerinin sayısından mı? Kim bilir ne paketliyorlar."

"Çünkü düzenli olarak uyuşturucu testi yapıyorum. Başkan olmadan önce de yapıyordum."

Bu beni kaşlarımı çattırdı. "Ne oluyor lan? Herkes ot i ç er ke n bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Omuz silktili. "Kimsenin uyuşturucu almasına izin yok."

Homurdandım, sonra bana son derece ciddi bir ifadeyle baktığında ona ters ters baktım. "Ciddi olamazsın. Sen bir MC'sin. MC'ler uyuşturucu kullanır."

"Bu değil. Bu babanın fikriydi. O başlattı." Axe'a bir bakış attım. "Benimle dalga mı geçiyor?"

"Hayır," diye yanıtladı başını sallayarak. "Bu doğru. Keşlerle çok fazla sorunumuz oldu, ama bardağı taşıran son damla, kulüp binasında aşırı dozdan ölen bir kulüp fahişesinin cesedinden kurtulmak zorunda kalmamız ve ardından kirli bir FBI ajanı alışkanlığını beslediği için kardeşlerden birinin muhbirlik yapması oldu.

"Şimdi, eğer uyuşturucu kullanırsan, buradan gidersin."

"Kötü alışkanlıklarımız olarak içki ve kukudan vazgeçmeyiz," dedi Dagger, sırtarak çünkü bunun beni kızdıracığını biliyordu.

Ona kaşlarımı çatmama rağmen dilimi de çıkardım. O kıs kıs güldü, ben de gülümsememi gizlemek zorunda kaldım; onu güldürmeyi seviyordum. Bunu çok nadiren yapardı ve benim amacım da her zaman onu neşelendirmektir.

Yine de sözleri yankı uyandırdı. "Kapıdaki aday... onun adı ne?"

Wolfe gerildi. "Neden?"

"Bir şeyin etkisindeydi. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum."

Axe'a sessizce halletmesini söylediğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Axe çenesini eğdi ama çenesi taş gibiydi.

"Ben hallederim," diye homurdandı, sesini öfke kaplamıştı. "Bu onun ilk uyarısı."

Konuya geri dönmek isteyerek, "Eğer siz temizseniz, ben de hap kullanıyorum. Bu sefer gerçekten."

"Az önce itiraf ettiğin şeyden sonra sana inanacağımızı mı sanıyorsun?" Wolfe alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır, az önce itiraf ettiğim şey *yüzünden* bana inanacaksın. Tekrar anne olmak gibi bir arzum yok. En azından henüz. Ve bebekler çok fazla iş. Amaryllis bir ömür boyu yetti ama sizi tanıyorum. Hepiniz bir tane isteyeceksiniz." Hareketsiz kaldıkları gerçeğini gizlemek için gözlerini devirdim. Üçü birden.

Balta, Hançer ve Alev.

Sanki bir başım daha çıkmış gibi bana aval aval bakıyorlardı. "Bunu bizim için yapar mısınız?"

"Bu delilikken nasıl bu konuda konuşabiliyorsun?" Wolfe bağırdı ve gerginliği bana da geçmesine rağmen geri çekilmedi. Çekmedi çünkü beni tutuyordu. "Seni seksten başka bir şey için paylaşamayız Lucie."

Flame, Prez'ine "Kendi adına konuş," diye tükürdü ve başka biri olsaydı, Wolfe'un ona saygısızlık ettiği için kafasını uçuracağını biliyordum.

Wolfe tısladı, "Siz delisiniz. Hepiniz."

"Bir MC'de olmanın keyfi," diye onayladı Dagger. "Kafayı yiyebilirsin, toplumun istediğine aykırı şeyler yapabilirsin. Ve sakın bana onu istemediğini söyleme."

Wolfe çenesini sıktı. "Ben bir erkeğim. Memeli ve kalçalı her şey beni bu kadar sertleştirir."

Bunun için onu tokatlayamadan, ağzını burnunu kıramadan Axe suratına yumruğu indirdi. "Onun hakkında böyle konuşursan, benimle uğraşmak zorunda kalırsın."

"Ve ben," diye hırladı

Hançer. "Ve ben," diye

homurdandı Alev.

Dürüst olmak gerekirse, Wolfe'un kelime dağarcığını yeniden düşünmesini gerektiren şey ikincisiydi.

Flame kötü tarafınızda mı?

Bu, Azrail'in, yani dünyada en sevmediğim kişinin kapınızı çalmasını istemek gibi bir şeydi.

Wolfe başını salladı. "Bunu yapamayız. Ben Asiler'in başkanayım. Bir kadını paylaşamam."

Gözlerini ona diktim. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye ısırıldım. "Ben sadece bir kadın değilim. Ben *senin* kadınıyım. Ve sen de benim erkeğimsin. Ben de seni en az

Beni sahipleniyorsun. Ben, erkeklerinin onlara vereceği her kısıntıyı almaktan mutlu olan o aşağılık sürtüklerden değilim.

"Ben senin denginim Wolfe ve bu yüzden altına işiyorsun çünkü bunu biliyorsun. Bu MC'ye olması gerektiği gibi hükmedeceğimizi biliyorsun. Axe, Flame ve Dagger yanımdayken."

"Ve ne? Krallığımızı mı ele geçireceğiz? Ben Prens Charmi değilim."

"Ha, bunu bana söylemen gerektiğini mi düşünüyorsun? Hiç de çekici değilsin ama şanslısın ki boktan tavırlarına katlanabiliyorum çünkü aptalca bir nedenden ötürü seni seviyorum. Bana bir erkeği taşaklarından nasıl dizleyeceğimi öğreten ve beni hiç görmemiş olmayı dilemelerini sağlayacak mükemmel yolu öğreten serseriye seviyorum. Bana bir karbüratörün nasıl tamir edileceğini öğreten siki seviyorum ve bana Mac and Cheese'in en iyi birayla gittiğini öğreten boktan bahsetme." Parmağımla onu işaret ettim. "Çocukken beni sen kendin yaptın. Babamdan daha fazla yanımda olarak. Hepiniz beni sizin olmam için yetiştirdiniz. Size mükemmel bir şekilde uymam için. Artık öyleyim, bana kıyamazsın çünkü ben tam da ihtiyacın olan şeyim."

Gözleri büyüyen Wolfe yutkundu. "Saçma sapan konuşuyorsun." Axe homurdandı. "Çünkü Ryan ona nasıl konuşacağını öğretti."

Ona gülümsedim, gülümsememle onu yıkamak için etrafımda döndüm, bu yorumdan, bu *iltifattan o* kadar gurur duydum ki, onu bir sonraki nefesimden daha çok öpmek istedim.

Wolfe başını salladı. "Çocuk her zaman saçmalayabilir. Bir ahıra bok satabilirdi." Bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi.

Ryan'ın yol adını duymak boğazımın düğümlenmesine neden oldu ama iyi anlamda. Uzun zamandır onun öldüğünü düşünüyordum, ama burada? O hayattaydı. Devam ettiğimiz bu küçük birliğin bir parçasıydı. Beni de diğerleri kadar etkilemişti.

Yürümeye başlayacak kadar büyür büyümeyen peşlerine takılmışım ve nedense bana izin veriyorlardı. İlk başta Axe'dı. Dondurmasını kaybettiği için ağlayan annesiz bir bebeği kanatları altına alan yufka yürekli Axe. Onunla takılmama izin vermişti ve diğerleriyle arkadaş olduğu için, etrafta küçük bir kızın dolaşmasına iç çekip homurdanmışlardı, ama beni bozabileceklerini anladıklarında kısa sürede susmuşlardı.

Beş yaşındayken Amaryllis'in on sekiz yaşında bileceğinden daha fazla küfür biliyordum. Bana bisiklete binmeyi öğretmişlerdi, hatta yedinci yaş günümde kız bisikletimi çiçeklerle süslemişlerdi. Sekiz yaşındayken onlar gibi ayakta işyemediğim için feryat etmişim, dokuz yaşındayken de,

Babam onları öldürecek olsa da beni gizlice motosikletlerine bindirmişlerdi ve saçlarımda rüzgârın, kırımın altında motorun zonklamasının ilk tadını almıştım. Böceği o gün yakalamıştım ve hala oradaydı. En az bu adamlar kadar benim bir parçamdı.

"Koluna ne yaptın?"

Soru birdenbire geldi ama alçıya bakmama rağmen cevap vermedim. "Önemli değil," dedim Dagger'a, neden şimdi bu konuyu açtığını merak ederek.

Alev nefesini içine çekti. "Hâlâ onda." "Ne hala bende?"

"Anlat." Uzandı ve parmağını üst dudağımda gezdirdi. "Yalan söylerken üst dudağını kaldırırsın. Yarı alaycı bir ifade gibi."

Kaşlarımı çattım. "Yalan söylemiyorum."

Hançer homurdandı. "Bir yalan daha. Neden, sevgilim, şimdiden birikmeye başladılar." Wolfe güldü ve bu sesi uzun zamandır ilk kez duyuyordum,

Gözlerimin yaşardığını hissettim. Onları saklamak ve duygu patlamamı gizlemek için, "Lubbock'un dışında bir benzin istasyonunda küçük bir kavgaya karıştım," diye mırıldandım.

"Ne tür bir kavga?"

Axe'a bakakaldım. "Memelerim dışarıdayken cidden bu konuşmayı yapacak mıyız?"

Wolfe bana sırtıttı. "Daha iyi bir zaman olabileceğini sanmıyorum, sizce de öyle değil mi?"

DAGGER

Dudaklarım titreyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve başımı salladım. "Hayır, bence şu an böyle bir konuşma için mükemmel bir zaman."

Sevdiğim tek kadın bana iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Tuhafsınız. Dördünüz de."

Göğüslerini bir profesyonel gibi sallıyordu ve bu bir anlığına dikkatimizi çekse de, "Adil değil ve şimdi sen gerçeği söyleyene kadar bacaklarının arasındaki ağrı için hiçbir şey yapmayacağız" diye homurdandım.

"Ağrıyan tek kişi ben değilim," diye mırıldandı ve sonra omuz silkti, göğüslerini tekrar sallayarak itiraf etti, "Adamın biri beni soyabileceğini düşündü. Yanıldığını kanıtladım."

Wolfe'un gözleri saf bir öfkeyle parladı. "Onu polise mi ihbar ettin?"

Gözlerimi devirdim. "Ne zamandan beri? Modern zamanların Annie Oakley'sinden bahsediyoruz Wolfe. Lucie'nin savaşmak için polise ihtiyacı yok."

"Kolunu kırdı Dagger," diye homurdandı Wolfe.

"Ve eminim daha da kötü olmuştur."

Bu ifadenin karşılığında aldığım ödül, sanki güneş ışığıyla yıkanmışım gibi hissettiren bir gülümsemeydi ve benim gibi pis bir piçin teninde asla bu kadar saf bir güneş ışığı hissetmesi mümkün değildi. Bu ruhumun derinliklerine işledi.

"Doğru söyledin. Onu tam kaburgalarından vurdum." Bir patlama sesi çıkardı. "Tereyağı gibi kaymış."

"Bıçak mı taşıyorsun?" Aletim sertleşirken sordum. Bıçakları sevdiğimi biliyordu - ne de olsa yol ismimin nedeni buydu.

"Bıçağın. Doğum günümde bana verdiğin bıçak."

Şimdi seçiren tek şey sikim değildi. Kalbim ölmek üzere olan bir balık gibi göğsümde çırpınıyordu.

Sikeyim.

Bu kadın bana başka hiçbir kadının içimde uyandırmayı hayal bile edemeyeceği şeyler hissettiriyordu. Bu yüzden Wolfe'la tartışıyordum ve lanet günün geri kalanında da bu konuda tartışacaktım.

Ne kaybettiğimi ancak o gittikten sonra fark etmiştim ve ikisi de kulüp binasıyla iletişim halinde olmadıkları için onları kontrol edememişim. Ry'in ne yaptığından emin değildim ama onları saklamıştı.

Lubbock'ta olduklarından haberim yoktu ve istediğim herkesi bulabilecek kadar zekiydim. Bilgisayar, bıçaktan sonra en iyi arkadaşımdı. Ama Ryan onları o kadar iyi saklamıştı ki, bir yerlerde yeni kimlikler almış olmaları gerektiğini biliyordum. Belki de birkaç tane, bir servete mal olduklarını bilsem de.

Onlar gittiğinde artık çok geçti ve ben son altı yılımı Lucie'nin hiç gitmemiş olmasını dileyerek geçirdim. Wolfe artık Prez olsa da olmasa da daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum.

"Ryan seni nasıl sakladı, Luce?" Soru durup dururken ortaya çıkmamıştı ama konuşmanın akışına da pek uymuyordu.

Yine de bilmem gerekiyordu.

"Çok taşındık," diye itiraf etti. "Ta ki Ryan'ın sağlığı nedeniyle işlerin daha da kötüye gittiği son birkaç aya kadar."

"Neden bu kadar taşınıyorsunuz?"

Dudakları kıvrıldı. "Kulüp için bir teklifim var."

Bu hepimizin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Sen neden bahsediyorsun?" Ben talep ettim.

"Geri döndüğüm için başınıza bela alacağınızı biliyorum ama burada olmak için bir nedenim var. Yani, bizim söz konusu olduğumuz yerde, benim nedenim sizsiniz çocuklar." Bize ters ters baktı. "Bu konuda istediğiniz kadar tartışabilirsiniz ama birlikte bir kızımız var Wolfe. Bu işleri değiştirir."

"Kesinlikle haklısın, öyle," diye homurdandı ve bu kadının kimsenin savunmasına ihtiyacı olmamasına rağmen -kendi savaşını kendi verebilirdi- Wolfe'un sesindeki sahipleniciliği duydum ve buna öfkelen dim.

"O bizim, Wolfe. Ona tek başına sahip çıkacağını sanıyorsan siktir olup gidebilirsin."

"Ben Başkan'ım. Yaşlı karımı konseyimle paylaşamam," diye tekrarladı ve sanki sözleri bir kanunmuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Sikerim öyle işi. "En azından yatak dışında. Bu bokun kaydığını biliyorsun. Kulüp binasında olan kulüp binasında kalır. Ama kalıcı olarak?"

Lucie tekrar kendi başına ayakta durabilmek için geri çekildi. Tişörtünü tuttu ve başının üzerinden çekiştirerek o muhteşem göğüslerini örtmek için kullandı. Onu son gördüğümünden beri dolgunlaşmıştı - artık genç kızıdan çok kadın olduğu ve Amaryllis'i taşıdığı düşünülürse bu çok doğaldı. Beli daha kıvrıktı, kalçaları güzel bir kum saati şekline dönüşüyordu. Peki ya göğüsleri? Onlar da daha büyüktü. Birkaç dakika önce geri çekildiğim için pişman olduğum avuçlar.

Özellikle de şu anki tartışmada.

"Ben sadece senin değilim, Wolfe. Bunu hiç istemedim."

"Baban, bu şekilde yaptığı için aptal bir orospu çocuğu olsa da, bu işin nasıl yürüdüğünü biliyordu-"

Wolfe'unkini yenebilecek bir hırıltı çıkardı. "Benim yerime karar verebileceğini mi sanıyorsun?"

"Eyaletin öbür ucuna gidip dar kışını ve kızımı da yanında getirdiğinde kendini sürecin dışında tuttuğunu düşünüyorum."

Üst dudağı kıvrıldı. "İçinizden bu boku alan tek kişi öldü..." Başını salladı ve kapının yanındaki eski püskü büfelerden birinin üzerine bıraktığı çantasını aldı.

Wolfe cevap veremeden odadan çıkmaya başladı ama ben onu yakaladım ve göğsüme doğru çektim, böylece sırtı gövdem içine girdi. Sikimin de onun kık yanaklarının arasına 'yerleşmesine' engel olabilir miydim?

"Bunun bir yalan olduğunu biliyorsun bebeğim," diye kulağına fısıldadım. "Ben kimseye ait değilim," diye cevap verdi. "Buraya kendi seçimimle geldim."

"Vücudundaki izler aksini söylüyor," diye seslendi Wolfe.

"Sizin hiçbir katkınız olmadan kendi başıma yaptığım işaretler. Yaptırdığım gibi kolayca kapatılabilirler ama benim istediğim bu değil." Elimdeyken ilk kez sertleşti, sonra Wolfe'a bakmak için etrafıma baktı. "Her zaman ne istediğimi biliyorsunuz ve bu prensesin kendi şartları dışında asla bir bok yapmayacağını anlayana kadar hiçbiriniz bundan bir parça alamayacaksınız."

Sadece Wolfe'u değil, hepimizi kızdıracağını bildiğim için gerildim.

"Bize karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?" Wolfe dudak bükte, sonra da kahkahayı patlatarak aptallığına bir yenisini ekledi.

"Bunu biliyorum. Eskiden olduğum kız değilim Wolfe." Axe'a bir bakış attı ve çantasına uzandı.

Kendini benden uzaklaştırarak çantasını açtı ve ne paketlediğine bir göz attığımda kaskatı kesildim.

Ve iyi anlamda değil.

"Ne-"

Bana sessizce çenemi kapatmamı söylerken gözleri kısılmıştı ve bize zarar vermek istemediğini bildiğim için omuz silkdim. Wolfe'a bile. Ahmak herif.

Masaya doğru geri adım attı ve, "Dagger bana Ryan'ın bunca zamandır ne yaptığını sordu," diye mırıldandı. Sırıttı. "En iyi yaptığı şeyi yaptı. Para kazanmak." Lucie silahı çantasından çıkarıp masanın üzerine koydu. Sonra iki tane daha çıkardı. "Ruhsat yok, satın alma emri yok ve kayıt yok."

Wolfe'un gözleri büyüdü. "Hayalet silahlar mı?"

Çenesini eğdi. "Aynen öyle. Buraya kendi isteğimle geldim Wolfe. Senin eşin olarak. Buranın neden boka battığını merak ediyordum. Satışı bıraktın ve kulübün en büyük kâr kaynağını elinden aldın. Ben de ortağın olarak buradayım."

"Neyin ortağı?"

Silahı parmakladı ve yemin ederim, onun silahı tuttuğunu görünce sikim ön sperm sızdırdı. "Bunları Ryan yaptı, ben de ona yardım ettim."

"Hayalet silahlar mı ürettiniz?" Axe tersledi. "Ryan ne sikim düşünüyordu?"

"Başımızı sokacak bir eve ihtiyacımız olduğunu düşünüyordu ve biz hareket halindeyken büyütmemiz gereken bir kızımız olduğunu düşünüyordu," diye Axe'a çıkıştı. "Sakın ona karşı kötü bir söz söylemeye kalkma. Buna izin vermeyeceğim." Flame'e bir bakış fırlattı, ama o da benim gibiydi - silahı tutuş şeklinden fena halde tahrik olmuştu.

İkimiz de basit adamlardık. O ve ben. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Asıl soru şu, bunu göremeyecek kadar inatçı ve aptal mısınız? Sana verdiğim açık çeke ne oldu?" **Burnunu** çekti ve topuklarının üzerinde dönerek silahları arkasında bıraktı. Dışarı çıkarken onu durdurmadım,

Bunu tartışmamız gerektiğini biliyordum ama hayatımda ikinci kez MC'ye kızdım.

Onun ofisten çıkışını izlerken içimi ani bir korku dalgası kapladı. Elini tuttum ve ısırarak "Gitmeyecek misin?" dedim.

Omuzları sinirli bir şekilde yükselmiş olsa da bunun üzerine çöktü ve arkasını dönüp çenemi kavrayacak şekilde uzandı ve mırıldandı, "Hiçbir yere gitmiyorum. Sensiz olmaz."

Gözlerinde kalbiyle bana baktı ve ben de aptal gibi orada durup onun odadan çıkışını izledim.

Kapıyı arkasından çarparak ellerimi ceplerime soktum ve hırladım, "O senin değil, Wolfe."

"Ne? Onun için benimle kavga mı edeceksin?"

diye alay etti. "Emin ol öyle yapacağım."

Çakmağın sesi konuşmalarımızı böldü ve Flame mırıldandı, "Sanırım gayet açık konuştu, kardeşlerim. Ya hep ya hiç."

"Eğer burada, kızım ile birlikte olup benim yaşlı kadını olmayacağını düşünüyorsa, o zaman delirmiş demektir."

Alev homurdandı. "Bunu zaten biliyorduk."

Haklı olduğu için güldüm ve geride bıraktığı silahları incelemeye gittim. İşçiliğe bakarken, mermileri boşaltıp yeniden doldurduktan sonra nefesimin altında ıslık çaldım. "Tanesi bin dolar eder. Kolay."

Wolfe arkasına yaslandı ve masa sandalyesine yığıldı.

"Paraya ihtiyacımız var," diye mırıldandı Axe. "İhtiyacımız olduğunu biliyorsun. İşler iyi para kazandırıyor, ama parayı koşarken harcıyoruz."

Uyuşturucu her zaman Wolfe'un en zayıf halkası olmuştu. Kız kardeşi aşırı dozdan ölmüştü ve kulüpteki pek çok kardeşi de öyle. Lucie 'hırsızlık yaparken yakalandığında', o zaman MC'yi başka bir yöne çekmeye çalışmıştı. Bomber ona izin vermişti, ama sadece Wolfe'un ikincil işi çok verimli olduğunda. O noktada, Bomber Asilerin temizlenmesinin sebebinin *kendisi* olduğunu iddia etmeye başlamıştı ve biz de bu yalanı kabul etmiştik.

İkincil işimizden bahsetmişken, elimi cebime attım ve bıçağımı parmakladım. "Artık bir kızımız var. Flame'i bilmem ama ben onun çocukluğunun geri kalanını hapiste geçirmek istemiyorum."

Wolfe uzandı ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. Flame, "Artık vurmak yok," dedikten sonra kabul etti, "O kızın hayatının bir gününü daha kaçırmayacağım. Ve sadece Amaryllis'i kastetmiyorum. Eğlence için olmadığı sürece artık yok."

Flame'in eğlence anlayışına karşı başımı salladım. Eğer bu hasta herif benim için bir kardeş gibi olmasaydı, üstelik sadece MC türünden de olmasaydı, ondan vebadan kaçır gibi kaçardım.

"Bir sonraki sevkiyatımız ne zaman?" Axe'a sordum.

"Gelecek hafta. Sen Alabama'dayken sigaraları aldık." Alabama, 'yanlış' giden bir soygunu taklit ettiğim verdi.

Birmingham'da.

"Eğer bu silahlar için bir üretim hattı kurabilirsek, dağıtım için de aynı kanalları kullanabiliriz," diye belirttim.

Wolfe tıslayarak nefes verdi. "Lanet olsun ona." "Ne için?"

"Beni lanet olası bir köşeye sıkıştırıyorsun."

"En azından bunu gülümseyerek yaptı. Dışarı çıkmadan önce seni tokatlamamasına şaşırdım," diye tembelce karşılık verdi Flame, sözlerini çakmağından çıkardığı bir tıslamayla noktaladı.

Gülmek zorunda kaldım çünkü Tanrım, o haklıydı.

Lucie itaatkâr bir tip değildi. Son birkaç yıldır onsuz düzüştüğümüz kadınlar gibi değildi.

Tanrım, onu özlemiştim ve şimdi geri döndüğüne göre ne kadar çok özlediğimi anlamıştım.

Alev

Birkaç gün sonra

HUYSUZDUM.

Tedirginlikten de öteydim.

Kapı aralığında eğilip aile odasına bakarken kızıma baktım, ona baktım ve ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım.

Küçük kızlarla konuşmak hakkında ne biliyordum ki?

Kahretsin, kulüp b i n a s ı n ı n etrafında takılanlar vardı, kardeşlerin kızları, ama onları görmezden geldim. Birçoğu benim

Zaten öcü gibiydim, bu yüzden benden uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Yine de, o benim kızımdı. Benim öcü olduğumu düşünmesini istemedim.

Tanrı yardımcım olsun, onun kahramanı olmak istedim. Kahretsin.

Bir elimi yüzümde gezdirirken öfkeyle kendi kendime iç çektim. Hareket parmak eklemlerimi çatlatmıştı ama bu acıya alışmıştım. Her zaman yediğim bir dayaktan dolayı yarılırlardı. En son Gutter'dan yemiştim, Lucie'ye kapılarda saygısızlık eden uyuşuk heriften. Onun müstakbel kızı mosmordu ama benim parmak eklemlerim vurulmuştu. Bu yüzden muştayı tercih ediyordum ama bazen bir adamın bir mesajı yerine oturtması gerekiyordu. Kendi kanının dökülmesiyle güçlenen bir mesaj.

Korkup kaçmaya fırsat bulamadan boğazımı temizledim. Lucie ve Amaryllis bana şaşkın bakışlar atarken, odadaki diğer çocuklar başlarını eğip dikkatimden kaçmaya çalıştılar -sanki. Nerede olduklarını, kim olduklarını ve hangi kardeşe ait olduklarını biliyordum.

"Ne yapıyorsun?" Homurdandım. Yani, ne yaptıklarını biliyordum ama lanet olsun, sohbet bir yerden başlamalıydı, değil mi?

"Anneme daha fazla dövme yapmak," diye utangaçça fısıldadı Amaryllis, destek almak için annesine bakarken yanakları pembeleşiyordu.

Lucie ona gülümsedi, sonra öne uzanıp bir Sharpie aldı ve "Al bakalım" dedi.

Orada öylece oturup kendimi garip hissetmekten daha kolay olduğu için kalemi kaptım, Amaryllis'in yanına yanaştım ve üzerinde çok fazla karalama bile yapılmayan alçıya karalamalar yapmaya başladım.

"Bunun şimdiye kadar örtbas edilmemiş olmasına şaşırdım," diye mırıldandım.

"Neredeyse ilk kez rahatlayabildik. Buraya gelmek biraz zaman aldı," diye cevap verdi Lucie, başını kanepeye yaslayarak. "Amaryllis iyi bir gezgin değil."

"Beni araba tutuyor," diye mırıldandı, başı utançla öne eğilmişti. Kaşlarımı çattım. "Çocukken ben de hastalanırdım."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Fuc-" Boğazımı temizledim. "Kabus. İşte bu yüzden bisikletleri seviyorum. Kontrol sizde, bu yüzden sisteminiz için daha iyi ve yüzünüzdeki rüzgar hasta olmanızı engelliyor."

Bana göz kırptı. "Bir tane alabilir miyim?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Yani, büyüdüğünde. Belki."

Amaryllis, "Annemin de bir tane vardı," diye mırıldanınca Lucie homurdandı. Çok güzeldi."

Islık çaldı. "O da öyleydi. Parlak kırmızı alevleri olan mat siyah." Kaşlarımı kaldırdım. "Alevler, ha?"

"İsimimle uyumlu, biliyor musun?" diye karşılık verdi dindarca.

"Lucifer."

Amaryllis karalamalarına odaklanırken dilini yanağına yapıştırdı. "İyiler," dedim usulca, onu korkutmamak için sesimi alçaltarak. Yani, onun bir köpek falan olmadığını biliyordum ama lanet olsun, onun üç katı yaşındaki adamları korkutuyordum.

"Teşekkür ederim," diye kekeledi, kirpiklerinin arasından bana öyle güzel gözlerle bakıyordu ki, on yıl sonra onunla çıkmak için sıraya giren orospu çocuklarını öldüreceğimi biliyordum.

O gözler bir adamı öldürür.

Tanrım.

Baba olmak zordu.

"Rahatlayabilirsin Alev," diye alay etti Lucie. "Isırmaz."

Bu Amaryllis'in kıkırdamasına neden oldu. "Ben ısırمام. Bu Wolfe Baba'nın işi."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. Bildiğim kadarıyla Amaryllis Wolfe'u görmezden geliyordu. Lucie'ye bir bakış attığımda omuz silkmekle yetindi.

"Baba Wolfe'un yapması gereken çok önemli işler var. Bu yüzden bazen havlayabiliyor," dedim ona, kardeşimi savunmaya çalışarak.

"Anneme havlamasından hoşlanmıyorum," diye inatla karşılık verdi, gölgesi öfkesiyle birlikte aniden biraz daha düzensizleşti.

Bu görüntüye neredeyse gülecektim, çünkü Amaryllis onun öfkesini miras aldıysa, o zaman lanet olsun, eğlenceli bir yolculuğa çıkmıştık.

Boyamayı bitirdi ve ağzını inatçı bir şekilde büzdü, sonra da "Neden bu kadar çok dövmen var?" diye sordu.

"Neden annen?" Ben de karşı çıktım. "Onunki güzel. Seninkiler korkutucu."

Güzel mi? Luce'un ikisi hariç tüm dövmelelerini görmüştüm, hiçbirisi güzel değildi. Yine de, güzellik öznedir, diye tahmin ettim.

"Benimkiler korkutucu çünkü ben korkutucuyum." Kıkırdadı. "Sen korkutucu değilsin."

Dudaklarım seğirdi. Vay canına. Ona katılıyor muydum, katılmıyor muydum?

Lucie beni kurtardı. "O senin baban. Senin için asla korkutucu olmayacak ama diğer herkes için öyle mi?" Bana bir bakış fırlattı. "Diğer herkes ondan korkmak zorunda. Bu şekilde bizi sonsuza dek güvende tutacak."

Bu ifadenin içindeki güven, kalbimin boğazıma kadar yükselmesine neden oldu. Hay sikeyim.

Bu kadın beni öldürdü.

Her seferinde.

Sharpie'yi tutuşum acı verecek kadar sıkılaştı ama aldırmadım. Sadece o anı gözlerinin içine derin derin bakarak geçirdim ve ona yeniden aşık oldum.

"Siktir," diye fısıldadım kendi kendime ama Amaryllis bunu duydu ve kıkırdadı. Ona şaşkın bir bakış attım ama o yine karalamaya, alçıyı renklendirmeye devam ediyordu. Benim çizdiklerime, onun boyadıklarına baktığımda, orada ne çizdiğimi gördüm. Ne yaratmaya çalıştığımı gördüm.

Kelime: BENİM.

Lucie

STALEMATE.

En azından öyle görünüyordu.

Wolfe üç gündür benimle tek kelime konuşmamıştı ama Amaryllis'in yanında düpedüz konuşkandı.

Gerçi bu konuşmanın çoğu tek taraflıydı, çünkü Amaryllis nasıl kin tutulacağını biliyordu.

Onu iyi eğitmişim, diye düşündüm sırtarak, Amaryllis onunla konuşmayı reddedip televizyona odaklandığında Wolfe'un sabrını kaybetmemeye çalışmasını izlerken.

Elbette bir ilişkileri olsun istedim. İstemeseydim onu MC'ye geri getirmezdin ama Wolfe'un ona ya da bana bok gibi davranamayacağını öğrenmesi gerekiyordu. Biz bir paket olarak geldik ve nasıl ya da neden olduğundan emin olmasam da Amaryllis bana karşı çok korumacıydı.

Sözlü ya da başka bir şekilde bana zarar verdiğini görseydi, onu asla affetmezdi.

Surat asmasını beklemiyordum ve bu durum beni eğlendirse de, onun söz konusu olduğu durumlarda hepimizin dikkatli olması gerektiğini biliyordum.

Altını değiştiren, ona piyano öğreten ve kitap arkadaşı olan babasını, Ryan Baba'yı kaybetmişti. Beni kaybetmekten korkmasına şaşmamalı.

Vedalaşırken onun omzunu okşayarak vazgeçtiğinde, bana doğru yürüdü. Aile odasına girdiği andan itibaren ilgimi kaybetmiş olan bir dergiyi okuyordum, daha doğrusu okuyormuş gibi yapıyordum.

Botlarının sesi, ne acıdır ki, her zaman beni ısılatırdı. Bu da çok rahatsız ediciydi. Adımlarını biliyordum, bir kulüp partisinde tavladığı kıkırdayan bir sürtükle yatak odamın önünden geçişini dinlediğim günlerden beri biliyordum.

Odası benimkinin yanındaydı - evet, babam berbat biriydi - ve yıllar boyunca orada çok fazla kadınla zıpladığını duymuştum. Bu yüzden adımlarını, yürüyüşünü ve sarhoş mu ayık mı olduğunu biliyordum.

Diğerleri daha az. Gerçi onların da anlatacakları vardı.

Flame'in çakmağı sürekli yanındaydı, Axe'ın kötü bir motosiklet kazasından dolayı hafif bir topallaması vardı, bu yüzden yürüyüşü biraz sendeliyordu ama Dagger imkansızdı. Gizliliği görenleri hayrete düşürüyordu.

"Ofisim mi?" Wolfe kısık bir fısıltıyla bana tısladı. Dergimin sayfalarını çevirmeye devam ettim.

"Lütfen?" diye ekledi, ellerini kolçaklara bastırıp bana doğru yaklaştığında bu sözcük bir istekten çok bir hırıltı gibiydi.

"Konuşacak neyimiz var ki?" Dergiye odaklanmış bir şekilde karşılık verdim. "Kızımı bana karşı kışkırttığın konusuna ne dersin?"

Damarlarımda ateş dolaşmaya başladı ve ayağa kalktım, hareket ederken onu öne doğru ittim. "Bunu kendin yaptın."

Onu beklemeden ofisine yöneldim. Burası ben çocukken olduğundan daha sessizdi. Dorie'nin bana sayıların aynı olduğunu söylediğini düşünürsek, nedeninden emin değildim. Neden bu kadar sessiz olduğunu sorduğumda da artık sadece yirmi kardeşin yaşadığını söylemişti. Yine de, sessiz ya da değil, herkes herkesin işini biliyor olsa da, bu ortak salonda dolaşmasını istediğim türden bir şey değildi.

Lanet kapıyı açmak için onun 'onayını' beklemedim. Babam bedensel cezalardan hoşlanmazdı. Bana hiç dokunmamış, ne kadar çılgınca şeyler yaparsam yapayım beni tokatlamamıştı. Öğretmenin arabasını yakmıştım ya? Müdür ona söylediğinde sadece gülmüştü. Evet, çocukken böyle bir etkiye sahiptim. Ama kapıyı çalmadan odasına girmeye çalışsaydım?

Bana tokat atardı.

Sertçe.

Gerçi bunu sadece bir kez yapmak zorunda kalmıştı, o da ben yedi yaşındayken ve ben dersimi almıştım.

Tek merkezli bir MC'de saygı farklı şekillerde ortaya çıkardı ve her kardeşin kendi kuralları vardı. Dışarıdan öyle görünmeyebilirdi. Çoğu insan bizim pislik olduğumuzu düşünürdü. Suçlular. Karavandan kulüp evine terfi etmiş karavan çöplerinden başka bir şey değildik ama siktir et o insanları.

Bu binada tüm kasabada olduğundan daha fazla kalp, daha fazla *topluluk* vardı.

Kardeşin mi hastalandı?

MC sigortayı halletti. Bir kardeş mi öldü?

Cenaze epikti. Dul eşin ödemeyi nasıl yapacağı konusunda endişelenmesine gerek kalmadı, kulüp bu işi halletti ve merhumun hayatını kutlamak için büyük bir cenaze töreni düzenledi.

Peki ya sonra? Kulüp, yaşlı kadın tekrar ayağa kalkana kadar onunla ilgilendi ve taşınacağı güne kadar onu kontrol etmeye devam etti çünkü biz böyle çalışıyorduk.

Biz kocaman bir aileydik ve her aile gibi hepsi de meraklı piçlerdi. Bu nedenle, döndüğümünden beri merkezinde olduğum bazı konuşmalardan kaçınmak için Wolfe'un ofisine kaydım.

Buraya geldiğimde Dagger'ı omuzlarını bilgisayarın üzerine eğmiş görünce şaşırmadım. Her ne kadar yol adını dürüstçe almış olsa da, rakamlarla arası her zaman iyiydi. Babam uzun zamandır hesap kitap işlerinde onu kullanıyordu ve Wolfe'un başkan olmasıyla da hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

Ekranından beni görünce kaşlarını kaldırdı ve sandalyeye geri oturdu. Bana sırtıttığında sallanıyordu ve hafifçe geri ittiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Masanın etrafından dolaşıp kendimi kucağına bırakmayı hiç düşünmedim. Bunu yaptığım anda ereksiyonunu hissettim ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bu hiç rahat değil," diye yakındım.

"Kesinlikle değil," diye karşılık verdi ve parmağını burnumda gezdirmek için uzandı.

Ugh. Bazen bu piçler sevgileriyle beni öldürüyorlardı. "Nerede saklanıyordun?"

Ona göz kırptım. "Ben saklanmam."

"Hayır mı?" Burnu kırıştı. "Şey, seni bulamadım." "Çok aramadın o zaman. Ama'yla birlikteydim."

Gözlerindeki ateşi söndürdükten sonra ofisin kapısını çarparak kapatan Wolfe'a bir bakış fırlattı.

"Kızımız nasıl?"

"Gidip onunla konuşsaydın bilirdin," diye karşılık verdim, onu hiç rahat bırakmadan.

Yüzünü buruşturdu. "Ben küçük bir kıza ne söyleyeceğimi biliyor muyum bebeğim?" Palavra atmadığı için, yüzünde her şeyi berbat etme korkusunu gördüğüm için uzandım ve çenesini kavradım.

"O senin. İşi batıramazsın."

Bu Wolfe'un homurdanmasına neden oldu. "Görünüşe göre sen ben değilsen."

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdiğimde burun deliklerim alevlendi. "Bana kötü davranarak her şeyi berbat eden sensin. O beni koruyor."

Ofladı, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve orada öylece durdu. Garip görünüyordu. Ve Wolfe gariplik yapmazdı.

Nadiren öfkelenen, zahmetsizce soğukkanlı piçlerden biriydi. Her zaman akli başında biriydi ve bu onu daha da havalı yapıyordu. Benimle ilgili olanlar hariç.

Birlikte dinamit gibiydik ve bazıları bunun geri çekilmek için yeterli bir uyarı olduğunu söyleyebilirdi, ama ben değil. İnsanları dinlemekten hiç hoşlanmamıştım. İsteddiğimi yaptım ve sonuçlarına katlandım.

Bu yüzden çok uzun zamandır sürgündeydim.

Yine de Wolfe yardımımı hak etmiyordu. Henüz hak etmiyordu. Sürünene kadar değil. Bazen birinin içine gömüldüğü bok yığınının çıkmasına yardım etmek kimseye bir fayda sağlamazdı ve ben lanet bir şehit değildim. Adamlarımın nasıl olduğunu biliyordum. Onlara bir santim veririm, bir milim alırlardı. Onları seviyor olmam, kusurlarını görmezden geldiğim anlamına gelmiyordu.

Onlar benimdi ama hâlâ sikleri vardı. Ve siki olan hiçbir şeye güvenilmezdi. Yüzde yüz değil.

Erkeklerin kadınlar hakkında yaptığı bir şaka gibiydi. Bir hafta boyunca kanayan ve ölmeyen bir şeye güvenmemekle ilgili. Bir yılanın ısırmayacağına güvenemezsiniz... En azından erkeklerin sahip olduğu yılanların dişleri yoktu.

Ve bu kabus malzemesi değil miydi?

Dagger'a dönerek ellerimi omuzlarına koydum ve mırıldandım, "Burada ne yapıyorsun? Buranın Kral Dick'in alanı olduğunu sanıyordum?"

Dagger bana sırıttı. "Ateşle oynuyorsun, bebeğim."

Bir omuz attım. "En iyi yaptığım şey bu. Neden Flame ve benim bir tüyden kuş olduğumuzu düşünüyorsun?"

"Tam da ihtiyacımız olan şey," diye alay etti Wolfe. "O iki lanet pir tekrar bir araya geldi."

Onu ve hem Flame'i hem de beni oldukça kaba bir şekilde etiketlemesini görmezden gelerek - piromanlar, evet, ama lanet pirolar? Bir kızın standartları vardı. "Nasıl oluyor da Başkan'ın koltuğuna oturuyorsun?" diye sordum.

Dagger cevap vermek yerine hemen kıcımlı tuttu ve yanaklarımı sıktı. Onları hafifçe birbirinden ayırdığında, ona dair farkındalığım her şeyin önüne geçtiği için kızgınlığım değişti.

Yüzüne yerleşen kendini beğenmişlik hak edilmişti, bu yüzden kafasına bir tokat atmadım. Bunun yerine ona ve "Babandan daha az resmi" diye açıkladığı sözlerine odaklandım.

Bana göre babam unvanının 'başkan' kısmını biraz fazla abartmıştı. Prez olmanın kral olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu.

"Fazla bir şey gerekmez. Sanırım yaşlı herif vurulmadan önce pek yumuşamamış."

Sesimdeki duygusuzluk Hançer'in gerilmesine neden oldu. MC kardeşlerin sorunu, 'sür ve öl' saçmalığını fazla ciddiye almalarıydı. Elbette, kim bilir kaç suç işlerken, kardeşinizin arkanızda olmasına ihtiyacınız vardı, ama o kardeşiniz iliklerine kadar kötü olduğunda? Ve toplumumuzda kabul edilebilir bir şekilde değilse? Evet, o herif sadakati hak etmiyordu.

Babam da böyleydi.

Bundan da öte, bir amcıktı ve bu reddedilemezdi. Onun da kabul edeceğini ve gurur duyacağını düşündüğüm bir gerçek.

Ondan, insanları yönetmenin iki yolu olduğunu öğrenmiştim; biri korku, diğeri sadakat. O kadar uzun süredir orada olmama rağmen Wolfe'un sadakatle yönettiğini biliyordum. Adamlar onu seviyordu. Bomber'ın ilk varis seçimi olduğu için değil, onlardan biri ama daha zeki olduğu için. Daha güçlü. Daha sert.

Babam korkuyla hüküm sürmüştü. Babamın önce öldürüp sonra sorguladığına dair en ufak bir şüphem yoktu. Wolfe birine şüpheyile yaklaşacak türden bir adamdı, bu yüzden bana bu kadar boktan davranması ironikti.

Dagger, "Baban hakkında böyle konuşmamalısın bebeğim," diye çıkıştı ve iyi niyetli olduğu için ona vurmadım, sadece uzanıp parmağımı kaşlarının arasında oluşan kırıxıklıkta gezdirdim.

"O benim babam değildi."

Gözleri bir an için parladı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkebilirdim. Bombacı'nın hiçbir zaman babam gibi davranmadığını söyleyebilirdim, ki bu doğruydu, ama yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? Buraya önemli bir şeyi saklamak için gelmemiştim.

"Bomber benim babam değildi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Wolfe bağırdı. Ayaklarını yere vurarak yaklaştı ve saniyeler içinde orada, yanımda, bana doğru bakıyordu.

"Bu odadan çıkmayan boktan bahsediyorum." Üst dudağım biraz kıvrıldı. "Flame ve Axe'e söyleyebilirsin elbette ama başka kimseye değil.

MC'nin geri kalanı için ben Bomber'ım ve bu bizi kabul etmelerini sağlayacak-" "Biz diye bir şey yok. Henüz değil," diye homurdandı Wolfe.

"Şimdi, sen ne sikimsin?"

-"?"

Ayağa kalktım, parmağımı Wolfe'un göğsüne sokmak için hızımı kullanırken dizlerim Hançer'in kalçalarının her iki yanındaki deri koltuğa gömüldü. Her kelimeyi noktalamak için dürttüğümde, "Bir biz varız. Bunu kabul ettiğin an, hayatın bir ton daha kolaylaşacak."

"Amaryllis'i bana karşı tutabileceğini düşünüyorsan..."

İçimden karnıma bıçak saplamış gibi hissetsem de ona sadece homurdandım. "Onun söz konusu olduğu yerde kendi mezarını kazıyorsun. Onu sana karşı kışkırtmak için hiçbir şey yapmama gerek yok Wolfe. Beş yaşında olabilir ama akıllıdır. Bir bok görmüyor. Sırf sessiz diye onu küçümsemek aptallık olur."

"Bu da ne demek oluyor?" diye tükürdü, yanakları öfkesinden kaynaklanan bir sıcaklıkla yanıyordu.

"Bu senin bir pislik olduğun anlamına geliyor, bu yüzden muhtemelen onu olduğu gibi görmeyeceksin - hassas olmanın ötesinde zeki küçük bir kız. Senden ya da benden daha fazlasını gören biri. Bana karşı korumacı. Onun yanında benimle bok gibi konuşurken bunu göz önünde bulundurmalısın."

Dagger homurdandı, "Onun önünde ne diyordun Wolfe?" Beni savunduğu, Wolfe'a hırladığı ve yaptığı pisliğin yanına kâr kalmasına izin vermediği için onu seviyordum.

Gördün mü, Wolfe ve ben? Bir ringe tıklmış iki kuduz pitbull gibiydik. Birbirimizi öldürmeden hemen önce sevişmek için dururduk, ama biz iki Alfa'ydık, her zaman kafa tokuştururduk. Flame, Axe ve Dagger da bizden daha az Alfa değillerdi ama nedense biz hiç bu kadar tartışmazdık.

Zamanımın yarısını Wolfe'un boğazını yumruklamak, diğer yarısını da o güzel ağzını öpmek isteyerek geçirdim. Diğerleri mi? Kendimi ameliyatla onlara bağlayabileceğimi ve onları asla incitmek istemeyeceğimi hissediyordum. Bu, zaman zaman beni sinirlendirmedikleri anlamına gelmiyordu ama sadece onun değil, *kendilerinin* de olduğumu bir türlü kabullenemeyen Wolfe'la bitmek bilmeyen savaşında bana huzur veriyorlardı.

Bu, kazanabileceğini düşünmekle aptallık ettiği bir savaştı.

Wolfe'un çenesi Dagger'ın öfkesi karşısında gerildi. "Hiçbir şey," diye ısırdı. "Ben bir bok demedim."

Burnumu çektim. "Peki dün mutfaktaki neydi?"

"Ben sadece olduğu gibi söylüyordum," diye cevap verdi, yüzünde o sinir bozucu sırıtışla. O sırıtış ki bende onu tokatlama isteği uyandırdı.

"Ne? Tembel bir sürtük olduğumu mu?"

Dagger'ın gözleri parladı. "Bebeğim, sen pek çok şeysin ama tembel bunlardan biri değil."

"Görünüşe göre, üç günden kısa bir süre içinde hiç uyumadan yaptığımız kadar çok seyahat etmek, son birkaç gündür yolculuğun üstesinden gelmek için biraz zaman ayırdığım için beni tembel bir kaltak yapıyor."

Wolfe'un tek söylediği "Kadınlar mutfakta yardım eder" oldu.

Kaşlarını çatıldı. "Orada yardım ediyordum, seni aptal. Ne sikime orada olduğumu düşünüyorsun? Eğlenmek için mi? Lanet mutfakta kim eğlenir ki?"

Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Hangi kısmını anlamadın?" Alay ettim.

"Ben içeri girdiğimde masada oturuyordun."

"Dorie'ye herkes için kahvaltı sandviçleri hazırlamasında yardım ettikten sonra."

Wolfe'un ağzı yumuşadı. "Oh."

"Evet. Oh. Ben tembel değilim, Wolfe. Asla olmadım ve olmayacağım ve beni bununla suçlaman ne benim ne de Amaryllis'in hoşuna gitti. Sana yüklenmememin tek nedeni Amaryllis'in orada olmasıydı. Bizi tartışırken görmesini istemiyorum. Ama bir daha MC'nin geri kalanının önünde benimle bu şekilde konuşursan, zehirli meşeyi takip eden bir kızarıklıktan daha hızlı bir şekilde yüzünde olurum."

"Bu bir tehdide benziyor."

Homurdandım. "Kulakların çalışıyor. Bu da bir şeydir."

Dagger kıs kıs güldü ve ben ona muzaffer bir sırıtış fırlattığımda kıcımlı tekrar okşadı. "Wolfe'u görmezden gel, bebeğim. Seninle ilgilenirken kıcımda bir çapak var." Wolfe bunun üzerine hırladı ama Dagger onu görmezden geldi. "Şimdi, şu Bombacı meselesi nedir?"

"Kan testi yaptırmam
gerekiyordu." Gözlerini
kırpıştırdı. "Ne olmuş yani?"

Omuz silktim. "Amaryllis için ilk kontrole gittiğimde, testler için bir kaba işemek ve kanımı akıtmak zorunda kaldım." Sertleştiğinde omzunu sıktım. "Hepsi rutin şeyler bebeğim, endişelenmene gerek yok."

"Her neyse, sonuçlar geldiğinde kan tahlillerimde bir tuhaflık vardı. Yanlış bir şey yoktu ve kullandıkları laboratuvarla ilgili tuhaf bir şey olduğu ortaya çıktı, ancak endişeler olduğu için tıbbi kayıtlarıma erişmemiz gerekiyordu. Annem ve babamınkilere de." Kaçak olduğumuzu ve sahte kimliklerle yaşadığımızı düşünürsek bu tam bir kâbustu... Ryan bu rezalet yüzünden bir ton para kaybetmişti.

"Ee?" diye tekrarladı, belli ki nereye varmak istediğimi anlamamıştı.

"Annem ve ben aynı kan grubunu paylaşıyoruz. AB. Biyolojik babam A, B veya AB tipi kana sahip olması gerekir."

Gözleri büyüdü ve Wolfe'a endişeli bir bakış fırlattı. "Peki Bombacı yapmadı mı?"

"Hayır. O tip biriydi."

Wolfe'un çenesi gerildi ve her ne kadar şiddete alışık olmasam da ve küçülen bir menekşe olmadığımından emin olsam da, elinin masaya çarpması o kadar gürültülü ve o kadar beklenmedikti ki yerimde sıçramama neden oldu.

"Orospu çocuğu," diye bağırdı.

Gözlerimi ona diktim. "Sanırım orospu çocuğu demek istedin."

Wolfe bana kaşlarını çatı. "Sen değıl, o. O orospu çocuğı."

"Ne oldu? Neyin var?" Ben talep ettim.

Bana sırtını dönüp pencereden dışarı bakınca kaşlarımı çatı ve Dagger'a bir bakış attım. O da yüzünü buruşturdu. "Sadece mantıklı Lucie," diye açıkladı, ses tonu ciddi idi.

"Neden?"

"Şey, seni kesip atma şekli. Sana davranış şekli. Hançer keskin bir nefes verdi. "Vasiyetinde sana hiçbir şey bırakmadı."

Omuz silktim. "Bunu yapmasını beklemiyordum. Benden nefret ederdi. Sanırım benden hep nefret etti."

Wolfe'un sesi alçaktı, öfke ve tiksintiyle kaynıyordu, bana bakmak için arkasını döndüğünde. "Bebeğim-" Tam kalbim bu söz karşısında eriycekmiş gibi hissederken, yıllardır bana ilk kez sevgi gösterisinde bulunurken, "Sanırım anneni Bomber öldürdü" diye devam ederek kalbimi kırdı.

WOLFE

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kafası karıştığı için Lucie'yi suçlayamazdım. Ondan daha çok şey bilmeme rağmen benim de kafam karışmıştı.

Bomber'ın kadını o kadar çok sevdiğini ve ondan başkasını kabul etmeyeceğini bilerek yetiştirilmişti. Kasabadaki evi onun için bir tapınak gibiydi ve yanına yaklaşmasına izin verdiği tek kadın tatlı fahişelerdi. Herhangi bir kaltak ona pençelerini geçirmeye kalkıştığı anda, o hatunun ya kışını kaldırması ya da bağırarakla deşmesi gerekiyordu - Bomber tam olarak bir centilmen sayılmazdı.

Ofisimin penceresinden bahçeye baktığımda, manzara bana kapıları en iyi şekilde gösteriyordu. O kapıları izlemeye bağımlıydım, Lucie'nin o kapılardan geçip kalbimi de beraberinde götürmesini izlediğimden beri bağımlıydım. Ve şimdi geri mi dönmüştü? O kalbe yeniden sahip olmaya alışmak zordu.

Elimi çenemde gezdirerek, tıraş olmam gerektiği için kaşıntımı hafifleten kirli sakalımın tadını çıkardım ve kapıdan uzaklaştım çünkü şeytanlarım eve dönmüştü ve onlarla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Hastanedeyken bana bir şey söyledi," diye başladım huysuzca, yüzümü ona döndüğümde.

"Ne?" diye sordu. "Annemle ilgili bir şey mi?"

"O zaman mantıklı gelmemişti. Ama benden evi yakmak için Flame'i getirmemi istedi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şehir evi yandı mı?"

"Evet. Bunu onun cenazesinden sonra yaptık." Uzandım ve enseme ovuşturdum. "Bir şeyler saklamaktan bahsediyordu ama pek mantıklı konuşmuyordu."

"O son birkaç gün, Luce, sayıklıyordu. Bu kadar uzun yaşaması bir mucizeydi. Karnından böyle mi vuruldu?" Dagger başını bir o yana bir bu yana salladı. "Bilinci yerinde değilken ilaçların etkisindeydi."

Ona göz kırptı, sonra bana baktı. Tek söylediği "Umarım acı çekmiştir," oldu ve irkilmek, ona bu kulübün başkanı hakkında böyle şeyler söylememesini söylemek istesem de onu azarlayamadım. Hele ki Bomber ona böyle davranmışken.

"Söyledi," dedim ona
usulca. "Ne
mırıldanıyordu?"

"Dediğim gibi, bir şeyler saklamakla ilgili." Nefesimi tutarak itiraf ettim: "Başta annenle konuştuğumu sandım. Sürekli onun adını sayıklıyor, sonra da onu terk ettiği için annene kaltak diyordu. Ve, bu gerçek, '*bana bunu yaptırdığı için*'."

Burun delikleri alevlendi. "Evi neden yaktı? Cesedini duvarların içine falan mı gömdüğünü düşünüyorsunuz? Mülkte ya da enkazda herhangi bir kemik bulundu mu?"

Omuz silktim. "Bizi kemikler konusunda uyardı, düşman olduğunu söyledi. Polislere ödeme yapmamızı söyledi, biz de yaptık. Annen... hep kaçıp gittiğini söylerdi. Sana ondan bahsetmedi mi?"

"Hayır. Neden kaçsın ki? O kaçtı. Bu onun gururunu incitmiş olmalı ve zamanının çoğunu bana kızgın geçiriyor, onu daha da kızdıracak değildim. Zaten onun hakkında hiçbir şey hatırlamadığım için bunun bir önemi de yoktu."

Ve o da hiç sormamıştı. En azından bize sormamıştı ve her şeyi sorduğu kişiler bizdik. Lanet olsun, onunla seks ve regl hakkında bile konuşmak zorunda kalmıştık.

-Axe'in annesi onu olacıklara hazırlamak için bize bilgi vermişti.

Bu hiç de eğlenceli bir konuşma *değildi*.

Bugüne kadar kimin daha çok utandığından emin olamadım. O mu, biz mi? Kahretsin, evet, şimdi düşündüm de, biz. On sekiz yaşında aday olabilmek için cinayet işleyen çocuklar regl dönemleri ve adet kanamaları hakkında mırıldanıyorlardı. Lucie'yi tanırıyorsa, muhtemelen bu konuyu çoktan Google'da aratmış ve sırf bizi utandırmak için tartışmamızı sağlamıştı.

Şimdi düşündüm de... Kahretsin,
eminim öyledir.

Ne yazık ki şu anda ona bunu söyleyemedim.

Onun yerine, "Dördüncü yaş gününde kaçtığı söyleniyor. Belki de hiç kaçmadı. Belki de senin biyolojik olarak ondan olmadığını öğrendi."

Kadından bir homurtu kaçtı. "Onu kovalamadan, buraya geri getirmeden ve hayatını perişan etmeden gitmesine asla izin vermeyeceğini düşünürsek mantıklı olurdu."

Omuz silktim. "Onun peşinden gitmediğinde tartışabileceğimiz gibi değildi. Onun kaltağı, onun istekleri." Dagger'a bir bakış attım ve endişeli bakışlarının ona odaklandığını gördüm. "Hepimiz bunun tuhaf olduğunu düşündük ama tartışacak değildik. Bombacı'yla değil." Psikopatın içine psikopatı kim koydu?

Söylediklerim karşısında çenesi büküldü ama bunu değiştirecek değildim. Kendisine kaltak denmesinden hoşlanıp hoşlanmaması önemli değildi. Bu dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Sorun şu ki, Ryan muhtemelen içimizde en yumuşak olanıydı. Gerizekalı ya da onun gibi bir şey olduğundan değil, ama motorcu olmayanlar tarafından yetiştirilmişti. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamayan insanlar tarafından.

Karısı olmasına rağmen muhtemelen ona yaşlı kadını dememişti. "Babanın kim olduğunu merak ediyorum," diye düşündü Dagger ve ben de ona bir bakış attım. "Gerçekten mi? Bu konuşmayı oraya mı götürüyorsun?"

Omuz silkti. "Merak edecek başka ne var ki? Yani, lanet olsun. Eğer karısını öldürdüyse, ikisi de ölmüştür, ölümden sonra Maria için adaleti sağlayamayız."

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diye fısıldadı Lucie ve gözlerinde öyle bir sertlik vardı ki, içim acıdı. Gerçekten canımı yakıyordu. Kafama bir bar taburesi geçirdiğim zamandan daha betardı.

Onu rahatlatma arzusu beni en az o tabure kadar etkilediğinde bir nefes verdim. Lucie beni her zaman başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde çağırmıştı. On yedi yaşındayken, bu bana doğru gelmişti. Ya sonra? Sanki ömür boyu hapse mahkûm edilmiş gibiydim. Biraz para için MC'yi satan, çıkarıcı, yalancı bir kaltağı sevmek mi?

Yaşayan bir kabus.

Zordu ama bu konuşma özgür irademi elimden aldı. Onunla bugün bu konuyu konuşmayı hiç beklemiyordum. Amaryllis'in beni nasıl görmezden geldiğini konuşmak istemiştım ama o zaman bile

pek bir konuşma olmazdı. Lucie'nin Amaryllis'i bana karşı kıskırtacak bir şey söylemeyeceğini tüm kalbimle biliyordum.

Kızını dört erkekle 'babaları' olarak tanıştıran bir kadın bunu yapmazdı. Lucie başından beri Amaryllis'i geri getirmek, onu tekrar ailesine katmak için çalışıyordu.

Sorun şu ki, Başkan olarak ona istediğini veremezdim.

Yaşlı kadınımı paylaşamazdım. Eğer paylaşırsam, bu beni erkeklere karşı zayıflatırdı. Ama kardeşlerim onu en az benim kadar, hatta benden daha fazla hak ediyordu.

Bir elimi omzuna bastırarak yaklaştım ve kollarını açıp belime doladığında ve kucağıma gömüldüğünde şaşkına döndüm. Dagger'a kucak dansı yapacakmış gibi sarıldığı düşünülüşünde biraz garipti ama gerçekten öyle miydi?

Tuhaflığı uzun zaman önce aşmıştık, değil mi?

Yani, lanet olsun. Kardeşlerimin siklerini o kadar çok görmüştüm ki, onları kendi sikim gibi tanıyordum. Sadece Lucie'nin hepimizi tek tek baştan çıkardığı ilk sefer dışında onu grup olarak sikmeyi alışkanlık haline getirdiğimiz için değil, o gittikten sonra onun yerine geçmeye, o duyguları, bir orospuyu paylaşmanın verdiği coşkuyu yerine koymaya çalışmıştık ama işe yaramamıştı.

Hiçbir kadın Lucifer Steeler ile kıyaslanamaz.

Dagger'a baktım ve Lucie'yi incelerken çenesinin büküldüğünü gördüm. Yaşadığı sıkıntı ikimizi de etkiliyordu ama daha da kötüsü her şey geçmişte kalmıştı. Ona yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Kahretsin, eğer Bomber hâlâ hayattaysa, biz de bir bok yapamazdık. Bomber bizim Başkanımızdı, bu da ne zaman ne isterse yapma yetkisine sahip olduğu anlamına geliyordu.

Bu, onu aldatan ve yıllardır kızı hakkında ona yalan söyleyen yaşlı karısını öldürmek anlamına gelse bile.

Teknik olarak, cinayet söz konusu olduğunda Başkan'ın bile konseyinden oy alması gerekiyordu. Çünkü bir cinayet soruşturmasının yaratacağı tepkilere karşı hazırlıklı olmamız gerekiyordu. Ayrıca, düzenli olarak cesetlerden kurtulmakla uğraşıyorduk - bu konseyin kendi başına hallettiği bir şey değildi. MC'de bir kez güç sahibi olduğunuzda, ellerinizi kirletmek ölüm demektir.

Ancak Bomber her zaman bir jokerdi ve bu hepimizin kabul ettiği bir şeydi çünkü o Orijinallerden biriydi. Zamanında MC'yi kurmak için diğer beş kardeşi bir araya getiren ve bugün olduğu gibi kardeşliğe öncülük eden kurucu üyeydi.

O bir kaçık olduğu için, Başkan olduğum dönemde ortadan kaldırmayı amaçladığım bazı berbat kurallar vardı. Mesela potansiyel müşterilerin MC'yi öldürerek içeri girmesi gibi. Elbette, Asiler'e sonsuza kadar bağlandıktan sonra, kardeşlerin kiralık katil olarak işe alınmasında bir sakınca görmüyordum; bunca yıldır paramızı bu şekilde kazanıyorduk. Ama sırf beklenti olsun diye mi? Olmazdı. Bu çok sertti ama Bomber hep böyle yapardı.

Elimi saçlarında gezdirmekten kendimi alamıyordum; parmaklarımı, yastıklarımı karıştırdığını görmeyi özlediğim ipeksi buklelere doluyordum. Kahretsin, lanet olası giderde tıkanan saçları bile özlediğinde ya da çamaşırlarınla aynı alanı paylaşan külotunu görmeyi özlediğinde bir fahişeye aşık olduğunu biliyordun.

Tanrım, onsuz nasıl yaşadım ben?

Ona duyduğum ihtiyaç, istek ve sevgi içime işlerken gözlerim kendi isteğiyle kapandı. Karnıma inen bir yumruk gibi, Lucie'nin dünyama getirdiği tüm çılgınlıkları hatırladım. O yanımdayken günlerim asla tahmin edilebilir olmamıştı, o benim için her şeyi mahvetmek için oradayken asla sıkıcı ya da yavan olmamıştı.

O benim kişisel Pandora'mdı, tek farkı kaosu memnuniyetle karşılamamdı ve bununla savaşmanın bir anlamı yoktu. Hem de hiç.

"Lucie, bebeğim," diye mırıldandı Dagger, Lucie kucağında titreyerek otururken, kollarını bana dolamıştı.

İkimiz de ağladığını biliyorduk ama Lucie ağlamıyordu. Bu onun repertuarında olması gereken bir şey değildi, ama son birkaç aydan sonra bu haberin bardağı taşıran damla olduğu anlaşılıyordu.

O anda Ryan'ın burada olmasını çok istemiştim. Ama şimdi gitmişti ve Lucie'yi bize emanet etmişti.

Boktan bakımımız.

Kahretsin, hayatımda erkek gibi davranmam gereken bir zaman varsa, o da şimdi idi.

Bugün.

Bir çocuğum vardı ve annesinin bana ihtiyacı vardı. Kimseye ihtiyacı yokmuş gibi bir izlenim verse de Lucie tanıdığım en yalnız insanlardan biriydi.

Kendimi durduramayarak başımı eğdim ve tepesine bir öpücük kondurdum.

"Her şey yoluna girecek bebeğim," diye mırıldandım.

"Bunu söyleyemezsin," diye fısıldadı. "Benim tüm hayatım bir yalan."

"Hayır. Hepsi değil. Sadece bir kısmı." Bir nefes verdim. "Ve bu da seni tanımlamıyor. Sen Lucifer'sin. Soyadının ne olduğu önemli değil, sen cehennemi yaratmak için doğdun ve yapacağın şey de tam olarak bu."

Bana bakabilmek için başını kaldırdı. "Hayalet silahlar mı?"

Aklımdan geçenleri tam olarak bildiği için eğlenerek omuz silktilim. "Ben varım. Sadece oylamaya sunmam gerekiyor."

Kirpikleri gözyaşlarıyla diken diken olmuştu ama sözlerimi ciddiyetle başıyla onayladı. "Üzerime düşeni yapmak istiyorum. Ben tembel değilim, Wolfe."

Kahretsin, bazen acımasız bir orospu çocuğu olabiliyordum. Bunun onun zayıflıklarından biri olduğunu biliyordum ama yine de bir amcık gibi kullanmıştım. Bomber onun hiçbir zaman ağırlığını hissettirmediğini, boynuna geçirilmiş bir ilmik olduğunu söyleyip dururdu.

Jackass.

"Biliyorum bebeğim," dedim iç çekerek. "Ben kötü bir piçim."

Bunun üzerine kızdan irkilmiş bir kahkaha yükseldi. "En azından bunu kabul edebiliyorsun."

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce, gülümsemesini görmekten mutluluk duyarak ona göz kırptım. Dudaklarımız birbirine değdiği anda boğazının derinliklerinden bir inilti geldi ve Tanrı yardımcım olsun, bu ses beni mahvetti.

Bu güçlü, sert kadın benim için bu sesi çıkarabilir miydi? Aklımı başımdan aldı.

Onunkini patlatmanın zamanı geldi diye düşündüm.

Lucie

Ağzı ağzıma değdiği anda, sanki zaman bizi ayırmamış, yüzlerce kilometre bizi birbirimizden uzak tutmamış gibi, aramızdaki bağın içimde patladığını hissettim.

Onu iliklerimde, ruhumda hissettim ama bu bile yeterli değildi.

Bir an için dudaklarımı ısırđı, benimle alay etti, öpücüğüyle benimle alay etti. Tıpkı gerçek hayatta benimle dalga geçtiğı ve alay ettiğı gibi, her zaman kendini geri tuttu, beni güvensiz kılan içsel bir parçamı her zaman inkar etti.

Bunu bilerek mi yaptığından emin değildim, sadece bunun beni çıldırttığını biliyordum.

Wolfe'un dili dudaklarımın arasına girdiğinde kendimi durduramadım. İçimde yaşayan küçük şeytan dilini ısırmanın sağladığı ve şaşkınlıkla sarsıldığında, uzandım, ellerimi boynuna doladım ve beni onun tarafından nasıl öpülmeye ihtiyacım varsa öyle öpmesi için zorladım.

Sert.

Ağzımı sıkmesini istiyordum.

Şimdi.

Isırınca homurdandı ve sonra bana istediğini verdi. Dili benimkine doğru ilerledi, beni ihtiyacım olduğu gibi becerdi, nefesimi kesti, hem Hançer'in içinde erirken hem de Wolfe'un öpücüğünde yükselirken irademi elimden aldı.

Geri çekildiğinde, ona izin verdim ve anında boğazıma daldığında inledim. Dişleri küçük bir et parçasını sıktı ve acı vücudumda kükrerken tısladım, amımın ikisini de daha çok arzulamama neden olan boşluğa açlıkla kapanmasına neden oldu. Gömleğimin eteklerine uzandığında, onu başımın üzerinden yırtacağını umdum, ama yapmadı, bunun yerine, yanımda, göğüs kafesimin üzerinde duran kurdu ortaya çıkaracak kadar kaldırdı.

Bu benim mazoşistliğimdi ama mürekkebinin yerleşimi söz konusu olduğunda hassas bölgelere gitmiştim. Beni birden fazla şekilde incitmişlerdi ama bu katartık bir etki yaratmıştı. Mürekkep, hala öyle olsalar da olmasalar da hayatımın büyük bir parçası olduklarını hatırlatıyordu.

Parmakları siyah beyaz, ağır gölgeli dövmenin üzerinde gezindiğinde, sert, nasırlı uçlar hassas göbeğime dokunduğunda ürperdim.

"Her yerine boşalmak istiyorum."

Hırıltısı göz kapaklarımın yarıya inmesine neden oldu. "Sözler, sözler," diye karşılık verdim ve Dagger gülünce başımı yana eğip ona baktım. "Komik bir şey mi var?"

"Sadece siz ikiniz. Canlı aksiyon pornosu izliyor gibisiniz." Elleri başının arkasındaydı ve sandalyesinde sallanıyordu, gerçekten şov için yerleşmiş gibi görünüyordu.

Kahretsin, bu karnımda sıvı ateş havuzu yaptı.

"Dokunmayı tercih etmez miydin?" Dilimi yavaşça dudaklarımın kıvrımında gezdirerek karşılık verdim. Gözleri karardığında, yakışıklı yüzü arzuyla gerildiğinde, onu yakaladığımı biliyordum.

"Seni götünden sikmek istiyorum," diye bağırdı.

"Hâlâ popo adamı mısın?" Kollarımı omuzlarına bastırıp onu köşeye sıkıştırabilmek için Wolfe'tan uzaklaşarak karşılık verdim. "Wolfe'un sikinin aynı anda seninkine süründüğünü hissetmek ister misin?"

Burun delikleri alevlendi. "Biliyorsun ben-"

Kapının çalınması beni gerdi ama kıpırdamaya zahmet etmedim. Kulüp evindeki hayat, çok fazla seksin içinde yürümeyi içeriyordu. Hoşunuza gitmediyse, her zaman siktirip gidebilirdiniz.

Kapı hiç duraksamadan açıldığında, gelenin Axe ya da Flame olacağını biliyordum.

İkisinin birden olmasını beklemiyordum.

Bir şey hakkında derin bir tartışmaya dalmış bir halde içeri girdiler, ama neler olduğunu gördüklerinde çeneleri sıkıştı ve Alev sadece sevişmek üzereyken yaptığı bir şeyi yaptı - çakmağını çakmayı bıraktı.

"Burada neler oluyor o zaman?" Axe mırıldanarak bize doğru geldi. "Sanırım partiden çıkarılmak üzereydik."

Dudaklarım kıvrıldı. "Gösterinin başlangıcında burada olmaman benim suçum değil."

"Kibar bir misafir zamanında gelmez," diye azarladı Flame, ama kendini kanepeye bırakırken sırtışı şeytaniydi. Aleti çoktan sertleşmişti ve bacaklarını araladığında pantolonundaki çadırı görebiliyordum. Tişörtü göbeğiyle aynı hizadaydı ve dilimle izlediğimi hatırladığım oluklu karın kaslarını belirginleştiriyordu.

Axe, domuzunun üzerinde çalıştığının kanıtı olan yağ lekeli yırtık kot pantolonuyla beni de aynı derecede eritti. Axe'ın atölyede ne kadar zeki olduğunu biliyordum ve Dorie'den tamamen farklı değildim çünkü yağ kokusu beni her zaman etkilemiştir. Beni her zaman bu yere, bu dünyaya geri getirdi.

Benim için ziyafet çekebileceğim bir smorgasbord gibiydiler ve en iyi kısmı? Onlar da benimle ziyafet çekmek istiyorlardı.

Tabii bu durumun bir de dezavantajı vardı. Ryan'la sadece *çok* uzun bir süre yatmıştım ve o bile bir süre olmamıştı. Hastalığının seyri kötüleştiğinde, ilaçlar ve tedavi de başka bir seviyeye çıkmıştı. Her *şeye* karşı isteğini kaybetmişti. Sadece seks değil, hayat da.

Kahretsin, okumayı bile bırakmıştı ve bu beni neredeyse öldürüyordu, çünkü okumayı seviyordu ama Amaryllis ona okumadığı sürece tüm kitapları görmezden geliyordu.

Boğazım anılar karşısında gözyaşlarıyla tıkanırken, kocamla ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Onu deli gibi özliyordum, hep özleyecektim ama bu adamlara ihtiyacım vardı. Onlar olmadan hayatta kalamazdım.

Ben güçlüydüm. Çoğu şeyi atlatabilirdim, ama Ryan'ı kaybetmek? Bu beni öldürdü. Bu adamlara onların bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı ama bunu onlara söyleyemezdim. Eğer bilselerdi, ne yapacaklarını bilmiyordum. Üzerimde mi tutarlardı? Bunu yaparlar mıydı? Emin değildim.

Wolfe bu sabah beni şaşırtmıştı. Sadece annem ve babam hakkında söyledikleriyle değil, aynı zamanda nasıl yumuşadığıyla da.

Bu doğru yönde atılmış bir adım olmalıydı. "Hey, nereye gittin?"

Axe'in sorusu karşısında gözlerimi kırıştırdım ve başımı yanağımı kavrayan elime doğru eğdim. "Seni özledim," diye fısıldadım ve sözlerime gözleri parladı. Sevecen biri değildim, şefkatli bir insan değildim. Ama sevdiğim zaman, çok severdim ve sevdiğim kişinin bunu bilmesini sağlardım.

Ben her şeyiyle bir kadındım ve beni fena halde hayal kırıklığına uğratmışlardı ama onları affetmeye hazırdım çünkü hayatta kalmak zorundaydım. Ryan olmadan kendimi dümeni olmayan bir gemi gibi hissediyordum. Amaryllis'in iyiliği için bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu ama onun boş bir anne kabuğundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Olabileceğimin en iyisi olmamı hak ediyordu ve bu dangalaklar büyük bir hata yapmış olsalar da, eski benliğime yeniden ulaşmama yardım ederlerse onları affedebilirdim.

Ryan'ın ölümünü asla atlatamayacaktım ama doğru yönde atmam gereken adımları atmama yardımcı olabilirlerdi.

"Ben de seni özledim," dedi ve gözlerimin içine derin derin bakarken başparmağı yanağımda gezindi. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim, "Evet. Ben sadece-"

"Ne?" Dagger elini karnıma koymuş, başparmağıyla Wolfe'un dövmesini o k ş u y o r d u .

"Yarın ağrım olabilir."

Axe bana sıırıttı. "Doğru yaptığımızı böyle anlıyoruz."

Homurdandım. "Şovenist."

"En iyisi," diye alay etti. "Bu işi başaracağız bebeğim," diye mırıldanırken gözleri yumuşacıktı.

Wolfe arkasından homurdandı, ama ona bir bakış attığımda, tartışmadı, tam olarak istifa etmiş gibi de görünmüyordu.

Axe çenemi tuttu. "Biraz zaman ver." Sonra cevap vermeme, düşünmeme bile izin vermedi ve üzerime atladı. Wolfe kadar vahşi değildi ama karakter olarak ona da benzemiyordu.

Axe da biraz şakacıydı ama beni çıldırtırdı, oysa Wolfe her zaman dediğini yapardı. Bir keresinde Axe'ın beni asılı bıraktığını, üzerime boşaldığını ve doruğa ulaşmama saniyeler kala durduğunu hatırlıyorum çünkü bir keresinde ona itaatsizlik etmiş ve o yanımda olmadan bisikletine binmişim.

Boktan bir cezaydı ama dersimi almıştım, orası kesin.

Ağızlarımız birbirine değdiğinde içimden bir inilti kaçtı. Elbette, o anın gücüydü, ama bundan daha fazlası, klitorisimin etrafındaki dudaklarının hatırasıydı, dili amıma giriyordu.

Kısa şortumun fermuarındaki düğmenin çekildiğini hissettiğimde şaşkınlıkla irkildim. Bir çift el fermuarın bir tarafına, bir çift el de diğer tarafına gitti. Fermuarın izin verdiğiinden daha derine inebilmek için fermuarı tamamen açtıklarında kalın kotun yırtılması beni pek şaşırtmadı ama Axe dilini benimkine doğru kaydırıp beni kendisiyle oynamaya davet ederken bana karşı duydukları heves inlememe neden oldu.

Wolfe bir dövüşse, Axe bir danstı.

O zihnimden üzüntüyle ilgili her şeyi silerken, Wolfe ve Dagger beni delirtmek için çalışmaya başladılar. Ardından gömleğim, düğmeleri her yerde patlayan büyük bir sesle ortadan kayboldu. Her biri duvara ya da yere, aptalca bir nedenden ötürü ihtiyacımı artıran keskin bir ping ile bağlandı.

Bir çift el göğüslerimi avuçladı, diğeri kıvrımlarımda ilerlemeye başladı, biri klitorisimi okşadı ve diğeri kalçalarımı sallayana kadar yarığımı yaladı, daha fazlası için açtım.

Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum ve bu dünyada başka biri olsa muhtemelen birkaç yıl önce bundan utanırdım ama Ryan bana vücudumla neler yapabileceğimi, onu nasıl çıldıratabileceğimi göstermişti.

Artık utangaç bir bakire değildim, siklerini düğümlere ayırabileceğimi biliyordum ve tamamen buna niyetliydim.

MC kardeşler pek sadık adamlar değildi. Aldatılmak niyetinde değildim. Akıllarını başlarından almak ve pantolonlarının içindeki beyni her zaman bana odaklamak niyetindeydim.

Bunu *nasıl* yapacağımı düşünmek bile, yumuşak etim Dagger'ın kot fermuarına değene kadar kalçalarımı aşağı doğru çekmeme neden oldu. Elleri önümdeydi ve darbenin bir kısmını aldı ama benim hamlemlerini hafifçe kaydırdı, ben kalçalarımı döndürmeye başladığımda klitorisime odaklandı ve onun da paketlediği çadırı salladı. Kalçalarımı kavislendirdim, tam temasa ihtiyacım vardı, çünkü her şeyin çok hızlı bir şekilde yüzümde patlayacağını biliyordum.

Tatmin etmem gereken dört adam vardı ve bekleyemezdim.

Alev

Lucie'yi Dagger'ın sineğine binerken izlemek muhtemelen o zamandan beri gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi... yani en son bu pozisyonda olduğu zamandan beri.

Ayrı kaldığımız süre boyunca sayısız kadınla yatmış, bana göğüslerini sallayan yüzlerce striptizci görmüştüm ama hiçbirisi onunla kıyaslanamazdı.

Hiç kimse.

Kıvrımlarını sevdiğim yerde kıvrımlıydı, inceliğini sevdiğim yerde gergindi. O mükemmel bir karışımdı, her zaman öyleydi, her zaman öyle olacaktı ve ben o tatlı göğüsleri sikmeyi o kadar çok istiyordum ki, sikim fermuarımı açıp sikimi ve taşaklarımı kafeslerinden çıkaracak kadar ağrıyordu.

Çıktıkları anda, ucundan birkaç damla pre-cum kayarken sikimin kalbimin ritmine göre zonklamasını izledim. Bize oral seks yapmayı her zaman sevmişti ve yutmayı seven tuhaf insanlardan biriydi. Bu bir erkeğin şikâyet edeceği bir şey değildi ama onun dölümü sanki çöpe tükürmesi gereken iğrenç bir şey değil de bir kadeh votkaymış gibi yutmasını izlemek beni tahrik ediyordu.

Ben mastürbasyon yaparken, Dagger'ın sonunda kontrolü ele almaya karar vermesini ve onu belinden tutup havaya kaldırmasını izledim. Bir an ona karşı kıvrılırken, bir an sonra kollarında onu kanepede bana doğru taşıyordu.

Axe ve Wolfe tembel gözlerle eğlenceyi izlediler. Dagger bizden daha titizdi. Her şeyin tam *olması* gerektiği gibi olmasını isterdi ve bizim de pek umurumuzda değildi, bu yüzden bu bok söz konusu olduğunda ona boyun eğmek daha kolaydı.

Bizden daha görsel olduğunu söyledi. Ben de onun bir ucube olduğunu söyledim ama o zaman ben kimdim ki yargılayayım? Bir şeyleri ateşe verdiğimde sertleşiyordum ve başa çıkma mekanizması olarak çakmak kullanıyordum... Normal ve ben aynı cümlede geçmiyordu.

Onu kanepeye taşıırken, "Yere yat," diye mırıldandı.

Dudağını ısırды ama itaat etti, spor ayakkabıyla kaplı ayakları aralarındaki boy farkı sayesinde parmak ucuna kalktı. Ayakta durur pozisyona geldiğinde uzandım, büstiyerinin eteklerini tuttum ve bacaklarından aşağı doğru çekmeye başladım.

Külotsuz amını görünce ağzım sulandı ve kıcını sıkıca kavrayıp onu kendime doğru sürüklemekten ve yüzümü kalçalarının arasına sokmaktan kendimi alamadım. Hızım ve sarsıntılı hareketlerim onu öne, Hançer'e doğru eğdi.

Zamanını akıllıca kullanmıştı. Aleti dışarıdaydı ve kendini ona yaslarırken bile ağzını açtı ve höpürdeterek ağzına aldı.

Siktir!

Sikimin onun ağzında olmasını istiyordum ama Tanrım, onun tadı bir bağımlı için çikolata gibiydi. Dilimin üzerinde eridi, bal ve Lucie'nin ve bana hatırlatmasına ihtiyaç duyduğum her şeyin tadına baktı - umut verici bir geleceği barındıran kırık bir geçmiş.

Sularını höpürdetirken, seksine girmeden önce klitorisini dilledim. Beni sıkıştırmaya çalıştı, istediği gibi yapmam için kalçalarını ve kıcını oynattı, ama onu görmezden geldim. Onaylamadığını mırıldandığında, bir saniyeliğine kedi dudaklarını emmeyi bıraktım ve kıcını ısırdım.

Onu azarlamanın eşiğindeyken, Dagger'ın bunu benim için yaptığını gördüm. Ağzını kendini becermek için kullanırken elleri saçlarındaydı. Şaftımı tutmaktan ve yumruğumu etrafında sıkmaktan kendimi alamadım. Kardeşlerime baktığımda, ikisinin de çırılçıplak olması dışında benzer bir pozisyonda olduklarını gördüm.

Amcığına döndüğümde, klitorisine geri döndüm ve onu sertçe emdim. Ciyaklayarak tekrar parmak uçlarında yükseldiğinde, ipeksi ıslak kıvrımlarına doğru sırttım ve tekrar yaptım. Ve tekrar. Ta ki Dagger'ın sikini ağzına alıp zevkten kükreyene kadar.

Anlamamıştım ama Dagger sakso ve anal seven bir adamdı. Am onun için çok az ilgi çekiciydi ve paylaşmayı sevdiğimizi düşünürsek, birinci sınıf am için isteyerek lanet olası bir kavgaya girecek diğer üç kardeş olduğunda bu çok kullanışlı oldu.

Ve Lucie'nin amcığı birinci sınıf olmaktan çok daha fazlasıydı. Kasık kemiğinin üzerinde bir taç da olabilirdi.

Kahretsin, bu fikri
sevdim. Aslında,
bayıldım.

Amının üstündeki kabarık deriyi ovmak için uzandım. Çıplak tıraş edilmişti ve ovuştururken, "Buraya dövme yaptırmanı istiyorum" diye mırıldanmak için geri çekildim.

Dagger başını bıraktığı için nefes nefese, omzunun üzerinden bakmak için döndü. Ağzının kenarlarından damlayan dölleri, krema içen bir kedi gibi yalayıp yuttuğu damlacıkları gördüğümde, ıslak gözlerini ve sakin üzerine öğürmekten kaynaklanan pembe yanaklarını da gördüm.

Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim.

Özellikle de bana sırttığında ve yavaşça ayakta durma pozisyonuna geçtiğinde. Etrafında döndüğünde, güzelliğine bir göz atmama izin verdi, sonra bir bacağına tekmeledi, böylece bana binebilirdi, önden amına bir göz attım.

"Mürekkebi kim yaptı?" Homurdandım, bize ait olan bir şeyi birinin görmesi fikrine duyduğum öfkeyle birlikte asıl arzum kayboldu.

"Ryan."

Gözlerim büyüdü. "Ne zamandan beri dövme yaptırıyor?"

Omuz silkti. "Ne zamandan beri hayalet silahlar üretiyor? Çok yetenekli bir adam olduğunu biliyorsun ve bir şeyler öğrenmek için çok zamanımız vardı."

"Bu öğrenmek için oldukça özel bir şey."

"Üzerimde senin izlerini görmek istediğimi biliyordu ve-" Bana bir kez daha sırttmak için durakladı, sonra ekledi, "Kimsenin amımı görmesinden senden daha fazla memnun değildi."

Tekrar homurdandım. "Güzel." Sonra uzandım ve yol adımın dövmeli olduğu kasık kemiğini ovuşturdum. Kelime sevdiğim ateşte yanıyordu ve kasık kemiğinin üçgeninin sol tarafında açılı bir şekilde duruyordu. Sağ tarafta ise ağabeyimin adını aldığı balta vardı; bir kardeşinin elini kesmek zorunda kaldıktan sonra bu adı almıştı. Bir amcık için MC'ye ihanet etmişti. Adı bıçağın üzerine mükemmel bir gölgelendirmeye kazınmıştı.

Başımı salladım. "Kahretsin, çok iyiydi."

"Biliyorum." Dişlerinin arasında yakalamadan önce alt dudağı titredi.

Uzanıp çenesini kavradım. "Kederini saklamak zorunda değilsin."

"Saklamaya çalışmıyorum," diye inkar etti ve ben de ona gerçekten inandım. "Ben sadece-eğer

Onu çok fazla düşünürsem, o zaman tikanıp kalıyorum ve günün geri kalanında işlevimi yerine getiremiyorum." Çenesini eğip alçak sesle, "Amaryllis'in beni bu kadar korumasının bir başka nedeni de... Ryan öldükten sonra birkaç gün yataktan çıkmadım ve işlerin biraz kontrolden çıkmasına izin verdim," diye itiraf ederken çenesi çalıştı.

Gerildim. "Senin için orada olmalıydık. İkiniz için de."

"Keşke olsaydın ama Ryan bunu istemedi. Seni o kadar çok aramak istedim ki-"

"Seni kendine istedi. Bunu anlıyorum. Bir erkeğin kendi yoluna gitmesine izin verilen bir zaman varsa, o da ölmek üzere olduğu zamandır." Başparmağımı ağzının tepesine sürttüm. "Sen bizimsin, bebeğim. Artık sana biz bakacağız."

Yutkundu ve göz kapakları titreyerek kapandı. "Sana ihtiyacım var."

Gözlerim büyüdü -Lucie hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı olduğunu itiraf etmemişti.

"Ryan benim kayamdı. O olmasaydı, ben-" Nefesini içine çekti ve şimdi savunmasız olmayı mı seçiyordu? Bu bana iki şey söyledi. Bizi seviyordu ve güvenli sığınağına geri dönmek istiyordu. "Ben güçlüyüm ama biliyorsun, her zaman arkamda sizden biri oldu. Ateşimi körükleyen şey bu. Sanırım bu hiç de güçlü olmadığım anlamına geliyor ve belki de bu doğrudur. Belki de hepsi lanet bir gösteridir, ama onsuz? Ve herhangi birinizin beni geri kabul edip etmeyeceğini bilmeden? Kaybolmuştum." Gözleri sulandığında fısıldadı, "Bunun bir daha olmasına asla izin verme Alev. Lütfen?"

"Asla," diye fısıldadım, duygularının gerçekliğini gördüğümde boğazım düğümlendi. Genellikle demirden dövülmüş gibi görünen kalın bir kalkanın ardına sakladığı duyguları.

Lucie büyümüşü ama hayat ona çarpmıştı. Onu yere serdi. Tekrar ayağa kalkmıştı ama bize ihtiyacı vardı. Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar.

Konuşma zamanının geçtiğine karar vererek ayağa kalktım ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım. Biz öpüşürken kardeşlerimden birinin yaklaştığını hissettim. Elleri aramıza girdi ve onun göğüslerini kavradı. Bana tekrar sürtünmesine bakılırsa, yaptığı şeyden hoşlandığını anladım.

Gözlerimi açarak geri çekildim, böylece öpücüklerimi çenesine,

boğazına ve göğüslerine kadar indirebildim. Axe'ın eli önümden çekildi,
böylece

ucunu meme ucunun etrafından geçirdim ve nefes nefese kaldığında sırtarak ucunu dişlerimin arasına aldım ve orada yuvarladım. Parmakları kafa derimin üzerinde kayarak beni yerimde tutuyordu ve şikayet edecek değildim, tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

Axe elini omurgasının kıvrımından geçirdiğinde sırtı kavislendi ve poposu dışarı çıktığında, kış yanaklarını kavradığında, ellerini kalçalarının arasına kaydırduğunda ve bacaklarını açmak için onu tuttuğunda şaşırmadım.

Ciyaklasa da itiraz etmedi ve birkaç saniye içinde Axe, taşaklarımda hissettiğim tiz bir inilti çıkarırken homurdandı.

Axe onu arkadan becerirken, ben de göğüslerinin arasına girdim, birini aralıklı olarak emip ısırıktan sonra diğerine biraz sevgi gösterdim.

Lucie homurdandı, neden olduğundan emin değildim ama bir saniye sonra çıkan vıcık vıcık ses yeterince ipucuydu. Memesinin etrafına baktığımda Wolfe'un elinde nereden bulduğunu bilmek istediğimden bile emin olmadığım bir şişe kayganlaştırıcıyla orada olduğunu gördüm. Kayganlaştırıcıyı Lucie'nin kışının arasına bolca döküyordu ve Axe bu manzara karşısında salyalarını akıtıyordu.

"Git yakala onu, kaplan," diye şaka yaptım, Axe bana sırtarak karşılık verdiğinde güldüm, Lucie'nin götüne sikini sokmanın eşiğinde olduğu için tamamen heyecanlıydı.

"Onu da becer, Flame. Onun kışını istediği kadar sen de onun amını istiyorsun," diye homurdandı Wolfe ve haksız da sayılmazdı.

Aşağıya ve arkaya doğru iterek, sırt minderleri yerine kanepelerine yaslanacak şekilde kendimi açtım ve cam gibi gözleri olmasına rağmen, Lucie de bizim kadar bu işin içindeydi ve aletime uzanıp bir saniye bile tereddüt etmeden şaftımdan aşağı kayarak bana cennete giden yolu gösterdiğinde bunu kanıtladı - ve kabul edelim, bu hayatta ya da bir sonraki hayatta görebileceğim tek cennet buydu.

Dolgunluğa alışması birkaç saniye sürdü ve ben de ona izin verdim, bir daha görmeyi beklemediğim bir şey olduğunda onu üstümde görmenin tadını çıkarmak için o saniyeleri aldım.

Bana binmeye başladığında kendimi şanslı bir sikici gibi hissettim, beni asla bırakmak istemiyormuş gibi bana yapışan o ipeksi ıslak amcıkla yavaşça şaftımı yukarı ve aşağı sürüklüyordu ve cehennem, muhtemelen bir kedi ile para alışverişi yapabilseydiniz ona ödeme yapmazdım.

Axe ellerini onun kürek kemiklerinin arasına soktuğunda, bu bir şok değildi. Onu üzerimde durana kadar aşağı doğru bastırdı, ön kolları başımın iki yanında durmak üzere aşağı indi. Saçları öne doğru düştü,

Gözleri alev alev yanarken ağzını ağızıma dayadığında ona sıırttım.

Axe'in onun kıcıından geçişini sadece seksinin sıkılığında değil, aynı zamanda Lucie'nin dilinin o ne zaman derine itse ağızıma daha hızlı girmesinden de hissediyordum. Adam eve döndüğünde Lucie bana karşı nefes nefese kalmıştı ve ben de onun nefesinin neredeyse tamamını yutuyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Onun tarafından bu şekilde kuşatılmışken, amcığı beni sıkıştırırken, kardeşim de bundan benim kadar zevk alırken?

Evet, şu anda olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Uzanarak yüzünü kavradım ve öpücüğü daha iyi yönlendirdim. Axe patlamadan önce olabildiğince bana odaklanmasını istiyordum, patlayacağını biliyordum. İnemeleri bana sadece anın tadını çıkardığını söylüyordu ama sikiş yakında başlayacaktı.

Ona binmeye başladığında, benimkiyle temas ettiğinde vücudunun sürtünmeyle ısınmasına neden olacak kadar kuvvetle içine girdiğinde, yolculuğa devam etmekten başka seçeneğim yoktu. Tamamen doluydu ve eğer hareket etmeye çalışırsam, dışarı fırlamama imkân yoktu. Ama lanet olsun, Axe'in tüm işi yapmasına razıyım.

Cennet gerçekten bundan daha iyi olamazdı.

Yapabildiğim tek şey kalçalarımı yukarı kaldırarak sikimi olabildiğince yukarı kaldırmaya çalışmaktı. Bunu yapmaya başladığımda, işin ciddiye bindiğini anlamıştım. Lucie dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, elleri başımın iki yanındaki minderleri pençeledi ve doruğa ulaşırken çığlık attı.

Spontane ve beklenmedikti ve amcığı tohumumu bir vakumdan daha iyi emerken şikayet etmek üzere değildim.

Birkaç dakika içinde Axe ve ben onun içinde patlıyorduk. Çok uzun zamandır ilk kez kadınıımızın içine boşalırken bağırıışlarımız ve çığlıklarımız birbirine bağlandı. Yemin ederim, gözlerimin önünde ışıklar parladı ve kulaklarımin derinliklerinde, lanet olası bir death metal grubu şarkıya dalmış gibi hissettim çünkü hiçbir şey, tekrar ediyorum, hiçbir şey, bu anı yenemezdi.

Lucie yine bizim oldu.

Şimdi bunu yerine getirme sırası Wolfe'daydı.

DAGGER

KARDEŞİM Lucie'nin üzerine yığıldığında sırtımdan gizlemek zorunda kaldım. Tekrar ele geçirdiğim sandalyede geriye doğru sallanırken, Axe'ın birkaç saniyeliğine onun üzerine yerleşip nefesini tutmasını izledim, ardından Lucie sevgilisi tarafından ezilen birinin nefesini verdi.

Saniyeler içinde Axe onun üzerinden yere yuvarlandı. Ben kıs kıs gülmekten başka bir şey yapamadan Wolfe geldi ve ortalık yine karıştı.

Flame'in yardımıyla onu, Flame'i yatak olarak kullanacak şekilde yuvarladı ve bacaklarını bir kez daha iki yana açtı.

Yarım yamalak saniyeler onu hiç rahatsız etmemişti. Ama dizlerinin üzerine çöküp ağzını Flame'in sikine çoğu insanın rahat edemeyeceği kadar yaklaştırdığında ve sanki ağzında kötü bir tat varmış ve Flame onun cankurtaranıymış gibi klitorisini emmeye başladığında bunu kanıtlamış oldu.

Bu muhtemelen niyet ettiğimden bile daha uygun oldu.

Lucie hayatımızı yeniden değiştirecekti ve ben bundan şikâyet edemezdim.

Lucie'yi kaybetmesi, Kim ile evliliği, Bomber'ın ölümü ve ardından Başkanlığa terfi etmesi Wolfe'u değiştirmişti. Bunun daha iyi bir şey olduğunu da söyleyemem.

Lucie onu yumuşatabilir, rahatlatabilirdi. Öyle umuyordum çünkü Wolfe şu anda hiç de mutlu değildi ve onu sevdiğim için bu benim için önemliydi.

Ama zaten hiçbirimiz uzun zamandır mutlu değildik. Yanında Ryan'la o kapıdan çıktığı gün, bunun hepimiz için sonun başlangıcı olduğunu biliyordum. Mutluluk günlerimiz sayılı olmuştu çünkü Lucie bizim için parlak bir kıvılcımdı. Karanlığı aydınlatan o olmadan, gece ya da gündüz zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

Lucie'nin hassas olduğu belliydi ve yüzü öyle bir zevk acısıyla buruşmuştu ki fotoğrafını çekmekten kendimi alamadım. Kahretsin, başka hiçbir piçin bunu göremeyeceğini bilsem ekran koruyucum olarak bunu kullanırdım. O benimdi. Bizim. Ve onu bu odanın dışında kimseyle paylaşmayacaktım.

Bu sefer ona iyi bak. Pisliklerinizi temizlemek için burada değilim, aptallar.

Kafamın derinliklerinden gelen ses gözlerimi faltaşı gibi açmıştı. Sanki...

Hayır.

İmkansız.

Başımı çevirip ofisin etrafına baktım ama içeride kimse yoktu. Tabii ki yoktu. Ama...

Axe kaslarını bana doğru kaldırdığında dişlerimi sıktım ve Ryan'ın, yani ölü kardeşimin az önce benimle konuştuğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Tanrım, gerçekten biraz daha uyumam gerekiyordu.

Nefesimi üfleyerek Wolfe'un kadınıma ne yaptığına odaklandım. Yüzünün buruştuğunu ve boğazındaki kasların belirginleştiğini gördüğümde dudaklarım bir sırtışıla kıvrıldı, başını geriye doğru salladı ve bir orgazm daha haykırdı.

Bu yüzden ağlarken bile, Alev amından çıkıyordu ve Wolfe göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamandan daha kısa bir sürede onun üzerindeydi. Aleti kızın dizlerini yukarı kaldırıp onu kavrayacak şekilde eve çarpıyor ve kızın orgazmı devam ederken başı bir o yana bir bu yana savruluyordu.

O an Wolfe'un uzun süre dayanamayacağı kadar yoğunlu. Piçin saatlerce dayanabileceğini biliyordum ama Lucie söz konusu olduğunda? Hepimiz utanç verici bir hızla boşaldık. Yine de, o tantrik saçmalık için daha sonra zamanımız olacaktı. Bu, onun bizim olduğunu iddia etmek ve bunu bildiğinden emin olmamızla ilgiliydi.

Adam kendi doruk noktasını kükreyerek haykırdığında, kollarını adamın beline dolayıp ona sıkıca sarılmasını izledim.

Bu manzara bana keşke bunu bir yatakta yapsaydık dedirtti ve bunu düşünürken bile hangi yatağı kullanacağımızı merak ettim. Hepimizin çift kişilik yatakları vardı ama bu yeterli değildi ve ben-

Lucie'yi MC içinde paylaşmanın sonuçlarını düşünürken dudağım alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Bunu saklamamızın hiçbir yolu yoktu ama Wolfe, Lucie'nin ifşaatları onu yumuşatmış olsa da, Axe ona ne sözler verirse versin, pes etmeyecekti. Bunu biliyordum. Herif bazen çok inatçı olabiliyordu ve muhtemelen Flame, Axe ve benim, hiçbirimizin geri adım atmayacağını anlaması için onu eşek sudan gelinceye kadar dövmemizle son bulacaktı.

O bizim

kızımızdı.

Sadece onun

değil.

Ve bunu tüm dünyanın bilmesini istedim.

Birkaç saat sonra, bu arzu eve çarptı.

Bir elimde telefonum, diğer elimde bir şişe Patrón ile barda oturuyordum. Bir yudum alırken Lucie'nin çektiğim iki fotoğrafına baktım. Birinde orgazmdan yüzü buruş buruş olmuştu, diğerinde ise orgazmdan sonra Wolfe ve Flame'in arasında büzüşmüştü.

Bunu hepimiz için istedim.

Saklanmak zorunda kalmak istemedim. Zaten saklanmak bana hiçbir zaman iyi gelmemişti. Bu yüzden yalan söylemeyi reddediyordum. Domuzlar hariç herkese karşı sonuna kadar dürüsttüm.

Bardan bir sükûnet sesi geldiğinde dikkatimi çekmesi birkaç saniye sürdü. Sonunda dikkatimi çektiğinde omzumun üzerinden baktım ve Lucie'nin ortak salona girdiğini gördüm, yörüngesi bendim, ama sükûnet? Bu, ona ağzı açık bakan ve onun hakkında mırıldanan kardeşlerimden geliyordu.

Lucifer Steeler olduğu için çenesini yukarı kaldırdı ve diğerlerini görmezden geldi. Bunca zaman kulüp binasından uzak kalmanın onu yumuşatmadığını fark etmek neredeyse eğlenceliydi. Bilardo masasında devam eden sikiş festivalinde gözünü bile kırpmamakla kalmadı -gelişine eşlik eden ani ağır sessizliği fark etmemişlerdi- yanımdaki barda duran iki striptizciye de kızarmadı. Onlar sadece benim için değil, herkes için dans ediyorlardı ama o yaklaşırken gözünü bile kırpmadı.

Tabii ki bu onun sürtüklere homurdanmasını engellemedi. "Siktirin gidin."

Gözlerini yakaladım ve çenemi eğerek emrini destekledim. Bir hışımla dikkatlice aşağı indiler. Altı inçlik bir çift topuklu ayakkabı dışında çıplaktılar, bu fikri bulduğu için Tanrı'ya şükrediyordum ama o orospu çocuklarıyla nasıl yürüdüklerini bilmiyordum. Neredeyse uzaklaşmalarını izlemek istiyordum ama böyle bir şey yaparsam Lucie'nin taşaklarını yumruklayacağını biliyordum.

Buna kızmamış olmam beni şaşırttı. Aletimi bir kez daha mengeneyle almasına aldırmadığıma şaşırdım. Aksine, iyi hissettirdi. O tatlı popoları rastgele takımları kaçırmak için çok fazla kez yemiştim ve neredeyse oradaki her kulüp fahişesi sikimi ağzına almıştı.

Bu hayatta seks normaldi, doğaldı. Tutucu değildik. Nerede, ne zaman ve kimi istersek sevişirdik.... Ta ki yaşlı kadınlarımıza gelene kadar.

Onları herhangi bir yerde becermedik.

Eğer başka bir kardeş Lucie'nin göğüslerini ya da amını bir an bile görseydi, lanet hançerimi gözüne saplardım.

Lucie elimden Patrón'u kapıp bir yudum alarak kana susamış düşüncelerimi böldü.

"Baban onları yakaladı," dedim ona usulca, çoğu Lucie'yi çok eskiden beri tanıyan MC'nin geri kalanına çenemi sallayarak. "Artık temelli döndüğüne göre işler değişecek."

Bu da bir yudum daha almasına neden oldu. "Kendimi kanıtlayana kadar benden nefret edecekler. Sorun değil." Bana kaşlarını çattı. "Ben büyük bir kızım, Hançer. Bu savaşta mücadele edebilirim."

"Sadece..." Yüzümü buruşturdum. "Sana çok fazla bok verirlerse söyle bana?" "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapıp yapamayacağın umurumda değil. Benim olmak istiyorsun ve incinmene izin vermeyeceğim. İster kelimelerle ister herhangi bir pisliğin yumruklarıyla."

Kaşları bir an için çatıldı, sonra birdenbire hafifledi. "Senin olmak istemiyorum. Ben seninim."

"Anlambilim," diye homurdandım ama onun bu kaçamağı beni eğlendirdi.

"Anlambilim bir nedenden dolayı önemlidir," diye beni dindarca bilgilendirdi. "İkimiz de senin benim ya da benim senin olmam konusunda söz sahibi değiliz. Her zaman böyle olması gerekiyordu."

"Neden Lucifer, yaşlandıkça romantikleştin mi?" Dalga geçtim, kelimeleri kulağına fısıldayabilmek için eğildim. Titrediğinde *çok* memnun oldum, sonra boğazına erişmeme izin vermek için başını eğdi.

Bir an için bu hareketi görmezden geldim, dudaklarımı kulağının kabuğunun üzerinde gezdirmekle yetindim. Sonra aşağı indim ve boğazının çizgisi boyunca yaladım. Ürperdi ve ben de uzanıp elimi kalçasına bastırdım ve parmaklarımın ince bacağına kavramasına izin verdim.

"Söyle bana Lucie, yoksa seni pişman ederim."

"Nasıl pişman olacaksın?" diye alay etti, gözleri tehdidim karşısında kocaman parladı. "Nasıl olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdim.

"Sanırım hayatta kalacağım. Bunu ilk yaptığında beni korkutmadın, şimdi neden korkutasın ki?"

"Çünkü sivilleştin. Artık daha yumuşaksın-"

Kadın homurdandı. "Sivilleştiğimizi nereden çıkardın, Dag? Kendimize ait bir yerleşkede yaşıyorduk elbette ama lanet olası hayalet silahlar yapıyorduk. Yamamızı korumak zorunda olmadığımızı mı sanıyorsun?"

"Tehlikede miydin?" Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ederken homurdandım.

"Hayır. Ama her türlü tehdide karşı hazırlıklı olmalıydık. İşler sadece Ryan'ın teşhisiyle değişti. Yeniden güvende olduğumuzdan emin olmak için harekete geçtik ama kendimizi tehlikeye karşı hazırlamak için katlandığımız uzun yollar onunla birlikte ölmedi."

Ona göz kırptım ve çılgınca olsa da, "Bugün kafamın içinde Ryan'ın sesini duyduğuma yemin edebilirim," diye fısıldadım.

Sözlerim herhangi bir iğneleme ya da düşündüğüm gibi bir kahkahayı tetiklemedi. Onun yerine sessizlik çöktü. Tabii ki sessizlik barda göreceliydi. Etrafımızdaki kaos yeniden başlamıştı ve kadınımlar tarafından bardan uzaklaştırılan iki striptizci, kardeşlerim bilardo toplarını amcıklarına sokarken kıçları dışarıda bilardo masasının üzerinde dururken her türlü bağırış çağırış vardı.

Bilardo masasının tamamını cilalamak için zihnime bir hatırlatma ekledim. Daha önce umurumda değildi. Kahretsin, daha önce muhtemelen şovu izlerdim

-Vicky amına her şeyi sokardı. Hatta kiraz sapıyla öyle şeyler yaptığını görmüştüm ki inanılır gibi değildi.

"Onu çoğu gün duyuyorum."

Lucie'nin itirafı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Geçmişe dair tüm düşünceler, *daha önce* ne yaptığım, göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. "Öyle mi? O ne diyor?"

"Deli olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" diye fısıldadı, sert likörden bir yudum daha aldı. Tekila seviyesi önemli ölçüde düşmüştü ama içkiyle başa çıkabileceğini biliyordum.

"Kendim duymamış olsaydım muhtemelen duyardım." Başımı salladım. "Delirdiğimi düşündüm ama söylediği şeyi uydurmuş olamam."

Nefesini dışarı üfledi. "Bizimle neden konuştuğunu merak ediyorum. Düşünmekten nefret ediyorum-" Sözünü kestiğinde uzandım ve çenesini kavradım. "Ne oldu bebeğim?"

Ne düşünmekten nefret ediyorsun?"

"Bilmiyorum, pek sayılmaz. Hayaletlere inanmam ama Ryan'ın huzur bulmasını istiyorum. Beni korumak istediği için arafta falan kalmasın."

"Ryan seni korumak için doğdu."

Alt dudağı dişlerinin arasına çekilmişti. "Bu söylediğin garip bir şey."

"Hayır, değil," diye mırıldandım, onun muhteşem gözlerinin derinliklerine bakarak. "Biz seni hayal kırıklığına uğrattığımızda o seni korudu."

Göz kapakları düştü. "O yaptı."

"Endişelenmene gerek yok, Lucie." Dudaklarımı yaladım. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Buna söz veremezsin."

"Yapamaz mıyım?" Güldüm. "Belki yapamam ama elimden geleni yapacağıma söz verebilirim, değil mi?"

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Doğru." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Buraya dönmeme alışacaklar."

"Elbette yapacaklar. Sadece Wolfe'un ne yapacağına karar vermesi gerekiyor." Bu onun yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Bu onun kararı değil."

"Bu *bizim* kararımız, ama o Prez." Omuz silktim. "Bu fikri kabul etmek zorunda ama kabul edecektir."

"Ahmak. Eğer ona izin vereceğimi düşünüyorsa-"

Onu susturdum. "Bu konuda endişelenme bile. Wolfe seni en az onun kadar sevdiğimizi biliyor. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

"Olabilir. Ona *biraz* veririm ama yakında hak ettiğim yeri alacağım. Onların konuşmalarını ve sızlanmalarını kaldırabilirim. Babamın onları bana karşı kıskırttığını biliyorum ve bunu anlıyorum. Ama buna uzun süre katlanmayacağım. Ne zaman lanet olası bir odaya girsem, kardeşler ya yaşlı tavuklar gibi fısıldaşmaya ya da kedi gibi bağırmaya başlıyorlar. Amaryllis'in bunu görmesine izin vermeyeceğim."

"Tabii ki değilsin," diye homurdandım. "Seni kim çağırıyordu lan?"

"Yeni kardeşler." Yüzünü buruşturdu. "Buraya son geldiğimden beri çok şey değişti ama yine de her şey hemen hemen aynı."

"En azından uyuşturucular artık her şeyi bulanıklaştırmıyor."

Flame'in konuşmaya aniden girmesiyle şaşkınlıkla sarsıldı. Ben onun geldiğini görmüştüm elbette ama o görmemişti. Sırtını odanın geri kalanına dönmüştü, bilerek ya da kazara, yüzde yüz emin değildim. Her ne kadar kulüp binasına alışkın olsa da, arkamızdaki seks partisinden zevk alan, tatlı dilli olmayan çok az kadın vardı, bu yüzden pozisyonunu iki anlama gelecek şekilde aldım.

Birincisi, arkasında gerçekleşen seks partisini pek umursamıyordu ama görmek de istemiyordu.

İkincisi, arkadan saldırabilecek herhangi birinden onu korumam için bana güveniyordu.

Onu bu konuda tam olarak hayal kırıklığına uğratmamıştım ama yine de zıplama şeklinden dolayı kendimi suçlu hissediyordum.

"Bu doğru. Bu oda eskiden afyon deposu ve genelevin birleşimi gibiydi." Dişlerini gösterdi. "Şimdi sadece bir genelev."

Kıs kıs güldüm ama Flame başının üstüne bir öpücük bıraktığında gözlerim ateşle parladı. Flame bazen o kadar içine kapanık, o kadar uzaylı oluyordu ki Lucie'yle etkileşimini izlemek düpedüz bir zevkti. Sadece Lucie onun içindeki insanı ortaya çıkarıyor gibiydi ve ben de kardeşimin bu daha yumuşak tarafına yavaş yavaş alışıyordum.

Bir işe gitmeyeli uzun zaman olmuştu ve Lucie'nin geldiği gün söylediklerinde ciddiye, bu yüzden hapse girme ihtimali varsa uzun bir süre kimseyi öldürmeyecekti.

Bir kadın ve çocuğunuz olduğunda böyle şeyler önemliydi.

Ona sarıldı, bir elini beline koyarken onu desteklemesine izin verdi, sonra etrafta dolaşan Patrón şişesine uzandı. Bir yudum aldığı anda, güvenilir çakmağının yakınlarda bir yerde olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" diye sordu, bana bakarken başını yana eğdi.

"Yok bir şey," diye cevap verdim, gerekli olmadığı halde konuyu açmak istemiyordum. Sadece onu o lanet şey olmadan görmeyeli... lanet olsun. Yıllardır. O lanet şeyi ne sıklıkla doldurduğundan bile emin değildim ama sürekli açıp kapatıyordu.

"İyi misin, bebeğim?" Alev ağzını onun kulağına dayayarak sordu. Müziğin üzerinde konuşmak zorundaydı, bu yüzden onu duymamın tek nedeni buydu.

İç çekti. "Amaryllis bir kabus daha gördü."

Kaşlarımı çattım. "Bir tane daha mı?" İlkinin farkında değildim ama sanki Alev...

Bu ne zaman olmuştu? "O iyi olacak, tatlım."

"Yapacağını biliyorum. Ben sadece... Benim gibi olmasını istemiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Annemi kaybettiğimde, bu sadece onun kaçıp gitmesi değildi. Babam onu ortadan kaldırmış gibiydi. Yani şimdi mantıklı geliyor ama o zamanlar gelmiyordu. Ryan hakkında çok fazla konuşmuyorum çünkü acı veriyor ama onu unutmasını ya da onun hakkında konuşamıyormuş gibi hissetmesini istemiyorum. Anlıyor musun?"

Bilmiyordum ama bir şeyleri bir araya getirebilirdim. "Belki onun hakkında konuşabiliriz? Büyürken nasıldı mesela?"

Dudaklarını yaladı ve kirpiklerinin arasından bize baktı. Onun bu yönünü görmek tuhaftı. Küçük Lucie büyümüşü ama olgunluk seviyesi tahmin edebileceğimin çok ötesindeydi. Küçük bir şekilde, hepimiz MC'nin etrafında hâlâ büyük çocuklardık. Elbette ölümcül sorumluluklarımız vardı ama istediğimizle yatıyor, istediğimiz zaman içiyor, sigara içiyor, parti yapıyor ve yerel polis cebimizde olmasa bizi tutuklatacak hızlarda otoyollarda kükrerken hayatı hızlı şeritte yaşıyorduk.

Lucie bunların arasında büyümüşü ama değişmişti. Annelik onu sorumluluk sahibi yapmıştı.

"Bunu yapar mısın? Bizim için mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Senin için her şeyi yaparım, sevgilim."

Çenesi bir an için sıkıştı, sonra başını salladı. "Onca yıl önce bana neden inanmadın?"

Hançerimi tutup kalçama saplayabilirdi de.

Arkamızda devam eden seks partisine şöyle bir göz attım ve iç çekerek, "Hadi, dışarı çıkalım, olur mu?" diye mırıldandım.

Omuz silkti ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Onu gördüm ve onu oraya koyduğum için kendime bağırarak istedim.

Bu yapmak istediğim bir konuşma değildi, ama zamanı çoktan geçmiş bir konuşmaydı.

Balta

"LUCIE GERİ DÖNDÜ." Konuşurken burnumun kenarını ovuşturdum. "Lucifer? Bomber'ın kızı mı?" diye ciyakladı annem.

"Evet." Sustuğunda, başka bir kelime etmediğinde, "Anne?" diye mırıldandım.

İç çekti. "Sen ve o her zaman birlikte ateş gibiydiniz."

Tanrım, keşke bilseydi. Ona Lucie'yi paylaştığımızı söylememin imkânı yoktu. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde. Babam öldükten sonra annem MC'ye karşı dönmüş, Jacksonville'e taşınmadan önce on sekiz yaşına girmeme yetecek kadar uzun süre kalmıştı.

Bir zamanlar çok tatlı olan annem bir papazla evlenmişti. Benimle iletişim kurmaya devam etmesi beni bugün bile şaşırtıyor, ama sanırım bu onun yeni inancının bir parçasıydı - diğer yanağını çevirmek ve tüm bu saçmalıklar.

İnançlı biri değildim ama onun inançlarını da bir kenara atacak değildim. İrtibat için minnettardım, minnettardım çünkü onu seviyordum ve birkaç haftada bir telefon görüşmesinden öteye gitmese bile hayatının bir parçası olmak istiyordum.

"Biz... o kızıyla birlikte geri döndü," dedim ona tereddütle. Onun yanında hep dikkatliydim, onu üzmemeye özen gösterirdim. Babama olanlardan sonra mı? Annem bir tür sinir krizi geçirmişti ve kendini hiç de iyi toparlayamamıştı.

Onunla sanki kırılmak üzere olan bir cammış gibi konuşmak alışkanlık haline gelmişti. Keskin bir nefes çektiğinde yüzümü buruşturdum ve sonuçlarını bekledim.

"Bunca yıl bunu senden sakladı mı?" Jacinda öfkesiyle beni şaşırtarak tersledi.

"Beni haberdar edemezdi, değil mi anne?" Azarladım. "Her neyse, geçmişe odaklanmak istemiyorum. Ben geleceğe odaklanıyorum."

Kadın homurdandı. "Sanırım onu affedebilmeniz Tanrı'nın işi."

Bu beni utandırdı ama sadece mırıldandım, "Evet, tabii. Brian nasıl?"

"O iyi. Dizlerinde yine sorun var."

"Ona golf oynamayı bırakmasını söylemelisin."

Babam, karısının golf oynayan biriyle evli olduğunu bilse mezarında ters dönerdi. Tanrım.

"Yapmaz, ayrıca bu onun için iyi bir egzersiz."

Konuyu hafif tuttum ve biri kapı zilini çaldığında ve normalden daha erken çıkmak zorunda kaldığında rahatlardım.

"Neden zahmet ediyorsun bilmiyorum," diye homurdandı Wolfe.

Ona bakmak için arkamı döndüğümde, odamın kapısında rahatça oturup beni dinlediğini gördüm.

"O benim annem. En azından denemeli miyim?" Bu çoğunlukla retorik bir soruydu çünkü aramızda hayatta kalan ebeveynimle iletişimini sürdüren tek kişi bendim.

Homurdandı. "Ne anne ama. Fırsatını bulur bulmaz gitti. Ayrıca, bahse girerim Amaryllis'le tanışmak istemiyordur."

Bu beni gerdi ama savunmaya geçecek değildim. Wolfe'a karşı değil. O benim kardeşimdi. Hayır, annemden doğmamıştı ama bana göre doğmuş da olabilirdi.

"Hayır. Ziyaretten bahsetmedi."

"Ve yapmaz da. Jacksonville'deki Alacakaranlık Kuşağı'nda kocası denen o sürüngenle sıkışıp kaldı."

Yüzümü buruşturdum. "Onun bir ucube olduğunu bilmiyoruz." "Şerefsiz seri katile benziyor."

Bu beni güldürdü. "Biz biliriz."

Homurdandı. "Doğru. Lucie'yle evlenmen konusunda ısrarcı olmamasına şaşırdım."

Omuz silktim. "İlgilenmedi."

"Asla değil. Bencil sürtük." Tekrar homurdandı. "Aile söz konusu olduğunda hiçbirimiz o kadar şanslı değildik, değil mi?"

"Hayır, ama bu yüzden yakınız. Kendi ailemizi kurduk." Ve ben sadece MC'nin içinden bahsetmiyordum.

Yatağın üzerindeki pozisyonumdan onu izledim. Beni geçip kanepeye doğru yürüdü ve duvara yaslanmış Fender gitarının yanından geçerek dışarıdaki araziye baktı.

"Ne oldu?" Ona sessizce sordum, sadece konuşmak istediği için geldiğini biliyordum.

Ben daha çok Wolfe'un sondaj tahtasıydım. Adam çok mantıklı davranabiliyordu ama bazen saçmalamayı seviyordu.

"Bugün olanlara şaşırdım, hepsi bu."

"Ben de öyle." Lucie tüm gücüyle geri dönmüştü ama hiç beklemediğim bir yönünü göstermişti. Bunun için minnettardım ama yine de şaşırmıştım. "Yine de sevindim."

İçini çekti, alnını cama dayadı ve "Bu duvarların arkasında kalmama izin vermeyecek," diye mırıldandı.

Mecazi anlamda söylediğini biliyordum. "Bu senin suçun.

Onun değil." "Saçmalık. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet. Öyle. Sanırım değişmediği için mutluyum. Her zaman bir kasırgaydı. Her zaman bir şeyleri düzeltmek için bir şeyleri mahvetmeye istekliydi."

Wolfe homurdandı. "Öyle de denebilir."

"İyi misin kardeşim?" Tekrar denedim, o şekilde içeri dalmasının nedeni hakkında konuşmasını sağlamaya çalıştım.

"Ama kafamı karıştırıyor. Ona yaklaşmama izin vermiyor." Nefesini içine çekti. "Lucie de beni allak bullak etti. Eskiden her şey basitti ama şimdi her şey karmakarışık. Bir de konseyin işleri var. Çok geride kaldık, o lanet Şövalyeler sayesinde yolumuza devam etmemiz gerekiyor."

"Bunun için ter dökmenin anlamı yok. Özel hayatımız olabilir, Wolfe."

"Savaşın ortasında olmaz," diye homurdandı, üssü bastırmak için geri çekildi

avuçlarını gözlerinin içine soktu. "İşte ben bir korkak gibi konuşuyorum."

"Değilsin," diye temin ettim onu. "Sen söyledin Wolfe. Sarsılmış biri gibi konuşuyorsun. O hepimizi sarstı dostum. Neyin iyi neyin kötü olduğunu bilemeyecek kadar her şeyi karıştırdı. Artı," dedim iç çekerek, "Kid'in durumunu da düşünmek gerek."

Wolfe'un çenesi gerildi. "Öldüğüne inanamıyorum."

"Cenaze törenini ayarlamam gerekiyor. İyilerden biriyken hayatını kutlamak zorunda kaldığımıza inanamıyorum Wolfe. Hâlâ buralarda olmalıydı ama değil." Yataktan kalktım ve ona doğru yöneldim.

İkimiz de karanlığa bakarken kolumu kaldırdım ve duvara yaslandım. Ayaklarımızın altında, aşağıda devam eden parti zonkladıkça parke zemin takırdıyordu.

Gürültüye aldırmadım, hatta alışmıştım bile ama Amaryllis'in aldırmayacağını biliyordum. Zavallı küçük şey. Sıradan bir evden bu deliliğe gelmişti.

"İkisini de güvende tuttuğu için mutluyum," diye homurdandı Wolfe ve ben kendimi onun söylediklerine odaklanmaya zorladım.

"Ben de."

"Bir kızımız var Axe. Lanet olası bir kızımız," diye nefes aldı. "Ne zaman oldu bu?"

"Biz bakmıyorken. Ona çekmiş olduğu için minnettarım," diye cevap verdim sessizce. "Bu şekilde onun aracılığıyla yaşamaya devam edecek."

Çenesini eğdi. "Tara'ya benziyor."

"Öyle," diye kabul ettim ve sonra ona bir bakış attım. "Bu nasıl bir his?"

Yutkundu. "Tuhaf. İnanması zor. Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyor."

"Boş ver onu. Onu uyuşturucuya sen bulaştırmadın."

"Hayır. Ama yine de onu daha fazla korumam gerektiğini düşünüyor. O kalabalığa karışmasına izin vermemeliydim."

"Teknik olarak, o kalabalık kötü insanlarla dolu değildi, Wolfe. Biliyorsun ki, bizimle birlikte koşan herkes 'kötüler' olarak kabul edilir," dedim ona alaycı bir şekilde. Tara'nın aşırı doz alması şaka yapılacak bir şey değildi ama Wolfe'un kendini bok gibi hissettirmesi bizi bir yere götürmeyecekti.

"Hayır, sanırım değil," dedi

üzüntüyle. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

Döndü, kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Korkaklığı bırakmak için mi?"

Homurdandım. "Hayır. Lucie'yi kabullenmen gerek. Bununla uğraşmayı bırak.

Karşı koymayı bırak. O bizim kızımız. Bırakın istediğini alsın."

"Kulüp-"

"Kulüp bir bok yapmaz," diye homurdandım. "O bizim kızımız. Bunca yıl onu üzdükten sonra hadi onu mutlu edelim."

Çenesini sıktı. "Sigara içmem lazım."

Ona kaşlarımı çattım ama karşı koymadım. Öğütlerime ancak bu kadar dayanabilirdi. "İstifa ettiğini sanıyordum."

"Yaptım ama bir şeye ihtiyacım var." İçini çekti, sonra bana bir bakış attı. "Ben dışarı çıkıyorum. Sen de geliyor musun?"

"Hayır. Yapacak işlerim var."

Omzunu silkti ve geldiği gibi sessizce odadan çıktı. Bu konuşmanın kafasını biraz olsun rahatlatıp rahatlatmadığından emin değildim ama hepimizin iyiliği için öyle olmasını umuyordum. Lucie geri adım atmayacaktı, geri kalanımız da atmayacaktı. Onsuz yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyorduk, onunla yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyorduk... Eğer herhangi birimizin ölü taklidi yapacağını düşünüyorsa elinde bir savaş vardı.

Lucie

Kulüp binasının etrafında olmak kafa karıştırıcıydı.

Çocukluğumdan bu yana pek değişmemişti ama farklıydı da çünkü artık her şeyi farklı görüyordum.

Çocukların çoğu burada yaşamıyordu ama ben yaşıyordum. Wolfe, Flame, Dagger ve Axe'in da vardı çünkü babaları da benim babam gibi Kökenlerdi. Babaları ben sekiz yaşındayken gerçekleşen bir uyuşturucu baskınında vurulduğunda ve onlar on dört yaşına basmak üzereyken, babam onları ve annelerini güvenlikleri için kulüp binasına taşımıştı, aynı zamanda onları babalarının konseydeki pozisyonlarını devralmaları için yetiştirebilmişti.

O zamanlar, bir gece alt kata inmeme izin verilmemişti, ama onlar izin vermişti. Ne olduğunu bilsem de, görmek tamamen başka bir konuydu. Bir gece gizlice aşağıya inmiş ve Wolfe'un bir tatlı popo tarafından emildiğini, bir başkasının da onun ağzına girdiğini görmüştüm.

O zamanlar on altı yaşındaydı ve gördüğüm manzara karşısında kalbim kıskançlıktan neredeyse göğsümde patlayacaktı.

Sadece on bir yaşındaydım ama böyle şeyler insanın içine işlerdi. Hepimiz sekse alışmıştık. Her yerdeydi. Kaçınılmazdı. Ve şimdiye kadar bununla ilgili bir sorunum olmamıştı. Ta ki ben de anne olana kadar.

Amaryllis'in bu bokun etrafında büyümesini istemedim.

Kulüp binasını bilmesini istiyordum, çünkü burası hayatın ayrılmaz bir parçasıydı, ama hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyleri görmesini istemiyordum.

Ortak salon iki yüzden fazla kişinin sığabileceği kadar büyük bir alandı. Lanet olası partiler yerine galalar düzenleyen türden olsaydık, lanet olası bir balo salonu olabilirdi.

Aslında iki odaydı, babam bağlantı duvarını yıkmıştı, böylece birinde sol üst köşede, diğerinde sağ alt köşede birleşen iki dikdörtgen oldu. Dikdörtgenlerden birinde bar ve bilardo masası vardı. Duvarda bir domuz iskeleti ve eski günlere ait bir sürü resim vardı. Bazıları siyah beyaz, bazıları renkli; geçmiş partilerden cenazelere ve hatta tek tük motorcu düğünlerine kadar her şey.

Zemin iğrençti. Ayaklarım tahtalara yapışuyordu ama diğher her yer temiz sayılırdı. Tezgâh yara bere içinde ve çizikti, arkasında çok fazla içki şişesi vardı ve Hançer'in yanına oturmadan önce siktirip gitmelerini söylediğim striptizcilere bakmadıkları zamanlarda üç müşteri adayını tezgâhın başındaydı.

Diğher odada bir yığın kanepe ve sandalye vardı. Çoğunlukla rahattı ama üzerlerine oturmak kendi riskinizdi. Üzerindeki DNA miktarı midemi bulandırmaya yetiyordu ama adamların bir şey düşünmediğini biliyordum.

Benim için sadece her şeyi cilalamak gerekiyordu. Ya da her şeyi yakıp yeni bir başlangıç yapmak. Yine de bu benim haddime değildi. Wolfe beni kendi malı olarak kabul etse bile, MC'nin çalışma şeklini değıştiremezdim. Sadece erkekler bunu asla kabul etmeyeceğı için değil, ben de bunu özellikle istemediğim için.

Bu benim için değildi. Babam babam olmasa bile, benden nefret etse ve yıllardır benden kurtulmak için bekliyor olsa bile, MC'nin geri kalanının gözünde hala bir prensesdim. Bu oda tatlı fahişeler ve kulüp fahişeleri içindi, Rutherford'dan şehvetli bir motorcuyla kirli bir gece geçirmek için gelen maceracı piliçler ve belki de tüm bu teşhircilik saçmalığından hoşlanan garip yaşlı kadınlar içindi.

Prensesler burada hoş karşılanmazdı.

Elbette, bu geceki 'hoş geldin' babamın hakkımda saçtığı zehir yüzünden olmuştu ama aynı zamanda benim gibi kadınların burada olmaması gerektiğı içindi.

Bu hayatın bir gerçeğıydi.

Elbette, bu beni rahatsız ediyordu, ama aynı zamanda, sallanan kışları ya da yabancılara ait göğüsleri ve amları görmek istemiyordum.

Bana tuhaf diyebilirsiniz ama gelecekte bakmam gereken dört adamım vardı ve bunun yeterli olduğunu düşündüm.

Yıllar önce Wolfe'un yer aldığı sahneye benzeyen bir sahnenin yanından geçerken, ortak salondan çıkıp ana fuayeye doğru ilerlerken bakışlarımı kaçırdım.

Buradan üst katlara ve yatak odalarına çıkan merdivenler vardı. Amaryllis şimdilik paylaştığımız bir odadaydı ama yarın Rutherford'a gidip bir şeyler ayarlayacaktım. Burada daha fazla kalamazdım, o burayı kirletmeden olmazdı. Ben onu daha da zorlamadan baş etmesi gereken yeterince sorun vardı.

Yarın yapılacaklar listemi düşünürken alnımı ovuşturdum ama yanımda olan Flame'in beni otelin etrafını saran verandaya çıkarmasına izin verdim.

Verandanın çatısına tutturulmuş sallanan kanepeler vardı ve kendimi bir tanesine bırakıp önümdeki avluya baktım. Sağ tarafta, düzgünce sıralanmış yüzlerce domuz vardı. Sol tarafta ise daha önceki şenlik ateşlerinden kalma yanık izlerinin bulunduğu düzensiz bir çimenlik vardı.

Adamlarım beni iki yanıma sıkıştırdığında, "Şehirde kiralayacak bir yer bulacağım," diye mırıldandım.

Gerildiler ama "Neden?" diye soran Flame oldu.

"Çünkü Amaryllis'in benim çocukluğumda gördüğüm şeyleri görmesini istemiyorum."

"Sana bir zararı dokunmadı," diye karşı çıktı Hançer.

Homurdandım. "Ben beş erkeği seviyorum. Onun da beş erkek kardeşi sevmesini mi istiyorsun?"

Flame'den bir tıslama kaçtı. "Lanet olsun." Sonra Dagger'a homurdandı, "Onunla konuştun mu?"

Dudaklarım kıvrıldı, çünkü her ne kadar Amaryllis'in babalarını tanımaya başlamasını istesem de, onların tepkileri beni eğlendiriyordu. Alev, çılgınca bir şekilde, Ama ile en rahat olan kişiydi. Onunla pek konuşmuyordu ama Amaryllis'in de onun konuşmasına ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Aile odasında birlikte oturuyorlar, o çizgi film izlerken çakmağını çakıyor, Amaryllis ise bebeklerle oynuyor ya da sevdiği kitapları okuyordu.

Wolfe denemeye devam etti, ama kız onu terslemeye devam etti - Amaryllis ile üzerinde çalışmam gereken bir şey. Axe biraz Flame gibiydi. Bir şekilde oyalanıyor, çizgi film falan izliyordu ama sessizliği rahat değildi. Kelimelerin ağzında köpürdüğünü görebiliyordum. Onunla konuşmak istiyordu, konuşmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Hançer'i kızımızın etrafında görmemiştim ama onu tanıdığım için alınmadım.

Flame bazı konularda titizdi ama aynı zamanda bazı açılardan en rahat olanıydı. Amaryllis onun kızıydı ve bu nedenle onunla otururdu. Ne Amaryllis onu sevmek zorundaydı, ne de o Amaryllis'i. Ama sadece birlikte olabilirlerdi, o televizyon izlerken, kızı da kitap okurdu, çünkü hepsi bu kadardı. Birbirlerine bağlıydılar, içsel olarak birbirlerine bağlıydılar.

Dünyaya bakmanın basit bir yoluydu ama Ama gençti. Biliyordum ki - çünkü Flame biz çocukken de benimleydi- Flame'in orada olmasına, onun ikinci gölgesi olmasına çok alışacaktı,

onun olmadığı bir günü düşünemeyecek hale gelene kadar günlerinin sorunsuz bir parçası haline gelmişti.

Öte yandan Dagger öyle biri değildi. Her şeyi fazla düşünürdü ve babası berbat bir rol modeliydi. Dagger'ı ve annesini eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü ve arkadaş edinmek onun için zor olmuştu. Hepsinin konsey üyelerinin oğulları olduğu gerçeği olmasaydı, Dagger'ın diğerleriyle takılıp takılmayacağından bile emin değildim.

Ryan'la arkadaş olması büyük bir sürpriz olmuştu.

Dagger, Flame'in sorusuna "Ona doğru ilerliyorum," diye cevap verdi.

Flame tabii ki tiksintili bir ses çıkardı. "Neden? O bir DEA ajanı değil ki. Konuşmadan önce düşünmek zorunda değilsin. Küfür bile edebilirsin. Lucie söylediklerimizi kopyalamaması gerektiğini bildiğini söyledi."

O konuşmayı hatırladığımda dudaklarım titredi. Flame denemişti, hakkını vermeliydim ama oraya buraya F bombaları atmadan önce yaklaşık bir dakika dayanabilmişti.

Hañçer homurdandı. "Bana biraz zaman ver."

"Ne kadar zaman? Yakında on sekiz yaşına girecek."

Gülerek Flame'in dizini okşadım. "Merak etme canım. Acelemiz yok."

"Elbette var," diye homurdandı Flame. "Etrafında hepimize ihtiyacı var."

Özellikle de onu başka bir yerde yaşamaya götürüyorsanız."

Bunun üzerine burnum kııştı. "Benimle geliyorsun."

Dagger boğazını temizledi ama bunu sadece güldüğünü gizlemek için yaptığını biliyordum. "Öyleyiz, ha?"

Yüzümü yana doğru eğdim. Arka duvardaki ışık sayesinde yüz ifadesinin sadece bir kısmını görebiliyordum ama omuz silkdim. "Elbette. Uzaklaşacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Muhtemelen bununla başlamalıydın, Luce," diye homurdandı Flame ve bacağını tekrar sıktım.

"Özür dilerim. 'Sen benimsin ve hiçbir yere gitmiyorum' cümlesinin yeterince ipucu verdiğini düşünmüştüm."

Homurdandı. "Belki bir erkek bazı şeylerin açıklığa kavuşturulmasından hoşlanır."

"Belki de bir kadın kendini tekrar etmekten hoşlanmıyordur," diye karşılık verdim ve ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Taşınmakla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır."

"Peki, o zaman neden tartışıyorsun?" "Sadece bir noktaya değiniyorum."

"Berbat bir noktaya değindin," diye homurdandım. "Her neyse, burada nerede uyuyacağımızı sanıyorsun?"

Alev çenesini ovuşturdu. "Ben de bugün bunu düşünüyordum."

Hançer içini çekti ve sallanan koltuğa daha da gömüldü. "Ben de öyle."

"İnsanlar öğrense bile, Wolfe her şeyi gizli tutmak isteyecektir-" başladı.

"Bu senin için sorun olur mu?" Dagger sordu.

"Dürüstçe mi? Hayır. Ama umurumda değil. Hiçbir şeyi sır olarak saklamayacağım.

Doğam gereği ağzım sıkıdır-"

"Ne zamandan beri?" Alev bir kahkaha attı. Ona ters ters baktım. "Her zaman."

Bana ters ters baktı. "Dört kez neredeyse okuldan atılıyordun Lucie. Öğretmeninin arabasına molotof kokteyli attın. Babanın oyuncaklarını yapmak için kullandığı o boktan şeyle oynarken neredeyse kulüp binasını ateşe veriyordun. Ve onun bisikletini çaldın ve altı polis tarafından eve getirildin çünkü seni durdurmak için o kadar polis gerekti."

Burnum kırıştı. "Ben artık bir anneyim."

"Ne zamandan beri anne olmak DNA'nızı değiştirdi?"

Yeni sese homurdandım. "Sizin neyiniz var çocuklar? İnsanlara gizlice yaklaşmak kabalıktır."

Wolfe homurdandı. "Çünkü kaba olmayı çok önemsiyoruz. Bu taşınma meselesi de ne?"

"Dinliyor muydun?"

Omuz silkti. "Ağzını açmadan önce burada kimin oturduğunu kontrol etmeliydin."

Burun deliklerim alevlenerek tısladım, "Hepiniz imkânsızsınız."

"Ve hepimiz seniniz." Dişlek bir gülümsemesi vardı. "Eve döndüğüne sevinmedin mi?"

Sözleri karşısında kalbim neredeyse duracaktı. Bu benim düşünce tarzıma yaklaştığı anlamına mı geliyordu?

Yorumunun üzerine atlamak yerine ona "Çoğu zaman" dedim. Sonra da oflayıp pufladım. "Ama unutma, senin tüm zayıflıklarını bilen benim," diye ukalaca sözümü bitirdim, tehdidim karşısında gözlerini devirince eğlendim. Bilmesi gereken bir tehdit, sadece benim gevezeliğim değildi.

"Neden buraya geldiniz ki? Biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyordum," dedi Wolfe.

Dagger usulca, "Lucie'yle konuşmak istiyordum," diye açıkladı; ona bakmak için döndüğümde başını koltuğa yasladığını gördüm.

"Ne hakkında?"

"Gittiği zaman hakkında."

Wolfe homurdandı ama kalkıp gitmedi, açıkçası ben de bunu bekliyordum. Wolfe özür dileyecek biri değildi ve bugün zaten büyük bir sürpriz olmuştu. Bugün olanların bir süre daha devam etmesini hiç beklemiyordum. En azından bana biraz daha açılana kadar. Seks kesinlikle söz konusu değildi ama bundan pişmanlık duyamazdım. Pişman *olmazdım*. Hele de bu kadar uzun zamandır özlemini çektiğim ve özlediğim bir şeyken.

Birkaç metre ötede bir parti varken dışarıda tek başına oturmasının nedeni yaptıklarımızdan pişmanlık duyması mıydı?

Wolfe'un herhangi bir şeyden pişmanlık duyduğunu hayal etmek zordu.

İstediği şeyi, istediği zaman yapma eğilimindeydi. Böyle bir pislikti. Seksi postuna lanet olsun.

"Pepper uyuşturucuyu senin odanda buldu. Bomber seninle yüzleştğinde, onları aldığını inkar etmedin. Sadece onunla kavga ettin. Sonra da seni sürgüne gönderdi," diye homurdandı Wolfe. "Hatırladığım kadarıyla olay aşağı yukarı böyle gelişti."

Gözlerimi kırptım. "Uyuşturucu aldığımı kesinlikle inkâr ettim."

"Yapmadın Luce," diye yanıtladı Alev, sesi yumuşak ve pişmanlık doluydu.

Dagger'a bir bakış attım ama o da başını sallıyordu. "Yapmadın," diye onayladı. "Hepimiz inkâr etmeni bekliyorduk, ama etmedin ve sana dışarı çıkmanı söylediğinde de çıktın."

"Ve sen takip etmedin," diye hırlayarak cevap verdim, öfkeyle geriye dönüp doğru söyleyip söylemediklerini hatırlamaya çalıştım. Hayatım boyunca hatırlayamadım. O gün zihnimde boş bir nokta değildi, ama kalp kırıklığı ve kayıpla bulanıklaşmıştı. Öyle ki, kristal berraklığında olmaları gerekirken ayrıntılar bulanıklığın ötesindeydi.

"Hayır. Çünkü sen bir haindin ve biz Başkanımıza sadıktık." Wolfe hareket ettikçe döşeme tahtaları gıcırdadı ve gölgelerin içinde, onun karanlığın içinden çıktığını gördüm.

Tanrım, önce gözlerini görmem ürkütücüydü ve bana vahşi doğada bir kurtla karşılaşmamı hatırlattı. Kahretsin, vahşi bir kurt birine *benim* Wolfe'umdan daha fazla merhamet gösterebilirdi. Onun bir katil olduğunu biliyordum, onun ve diğer adamlarımın neler yapabileceğini biliyordum ama yine de onları seviyordum.

"Benim yapmadığımı bilmeliydin." Gözlerim yaşlarla doldu. "Onunla nasıl olduğumu biliyordun. Her zaman sorun çıkarırdım, her zaman onunla kavga ederdim. Aptal bir ilgi arayışçısıydım-"

Wolfe, "Uyuşturucu almak da aynı kalıba uyuyor, Luce," dedi. "Ama bu sefer daha derin sonuçları oldu. Uyuşturucular bizim değildi, değil mi? Adına çalıştığımız kartelle başımızı bir sürü belaya soktun."

Dagger bana, "Ancak daha sonra, yıllar sonrasında bahsediyorum, öyle olmadığını düşünmeye başladım," dedi ve ses tonundan beni rahatlatmaya çalıştığı hissine kapıldım. Ama işe yaramadı.

"Teşekkürler, sanırım," diye mırıldandım mutsuzca.

Flame kolunu kaldırdı ve omuzlarıma doladı. "Yapıp yapmadığın umurumda değildi Lucie. Sadece seni özledim ve ne yaptığın umurumda değildi."

"Hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyorsun, Alev," diye karşılık verdi Wolfe ve ben kahkahamı tutmak zorunda kaldım.

Haksız değildi, ama haklı da değildi.

Her nasılsa, Flame'in içtenliği daha da dokunaklıydı çünkü onun nasıl biri olduğunu biliyordum. Kundakçı pek fazla insanla konuşmazdı ve konuştuğunda da etkili olmaya çalışmazdı. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi ve yine de burada beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.

Yapamazdı. Bu konu söz konusu olduğunda olmazdı. Ama biyolojik olsun ya da olmasın, babalık konusunda berbat olmakla kalmayıp, görünüşe göre annemi öldüren ve o öldükten sonra da adamlarıma potansiyel olarak tüm kanıtları yaktıran babam tarafından uyuşturucu ile tuzağa düşürülmüştüm.

Evet, bunların hiçbirisi beni daha iyi hissettirmeyecekti ve durumun kendisi hakkında bile o kadar konuşmuyorduk.

Bir gün, alışveriş merkezinde geçirdiğim bir öğleden sonra Ryan'la birlikte eve gelmiştim. Babam başımı belaya sokmamam konusunda bana güvenmediği için beni 'koruma' sırası ondaydı - aptal herif etrafımda adamlarım varken daha da kötü işlere bulaştığımı fark etmemişti. Ama o sırada kulüp binasında kaybolan bir kilo kokain paketi için bir tür arama yapılıyordu.

Yatak odamdaydı, yatağımın altına saklanmıştı - çünkü en iyi saklanma yeri orasıydı, değil mi?

Wolfe beni kulüp binasına girer girmez babamın ofisine götürmüş, Bomber da beni azarlamaya başlamıştı.

Gerçek şu ki, hayatımda ilk kez dehşete düşmüştüm. Yüzünde zerre kadar merhamet yoktu. Buna alışkındım ama bu durumda kardeşlerin daha azı için öldürüldüğünü biliyordum. Kahretsin, eğer ben bir kardeş olsaydım, beni kulüp binasında bilmemem gereken bir oda olan Çukur'a sürükler, öldürür ve MC'nin küçük 'kazalarından' kurtulmak için sık sık gittiği çiftlikteki domuzlara yedirirlerdi.

Sürgüne gönderilmem bir lütuftu.

Ryan'ın benimle birlikte gitmesine izin verildiğini mi? Nedeninden emin değildim, çünkü babam onun burada kalmasını sağlayacak kapasiteye fazlasıyla sahipti-

Bekle.

"Babam Ryan'ın benimle gitmesine neden izin verdi?" diye fısıldarken boğazım düğümlendi.

Alev omuz silkti. "Neden yapmasın ki?"

Ona bakmak için koltuğumda iki büklüm oldum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Ölene kadar bir Asi'sin, Flame. Ama Ryan'ın gitmesine izin verdi. Neden?"

"Seni güvende tutmak için, Lucie. Sen hâlâ onun kızıydın-"

Alev'in yüzünde beliren ifadeden, yaptığı hatayı yeni duyduğunu anladım. "Evet, ikimiz de bunun tamamen mantıklı olduğunu biliyoruz," diye alay ettim. "Onun olmadığını biliyordu, bu yüzden bana nazik davranmak zorunda değildi. Ama yaptı, Ryan'ın benimle gelmesine izin vererek güvenliğimi sağladı. Neden?"

Ne oldu Ryan?

Tabii ki cevap vermedi. Hiç cevap vermedi. Sadece beni korkutmak ve delirdiğimi düşünmemi sağlamak için sinir bozucu anlarda ortaya çıktı.

Wolfe'un kaşları çatıldı ve yavaşça şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki bunu hiç düşünmedim. Kafayı bulmak, sarhoş olmak ve sonrasında hareket eden her şeyi becermekle çok meşguldüm."

Ona kaşlarımı çattım. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Wolfe'un uyuşturucu kullanmaya başlaması aklımı başımdan almıştı. Seks mi? Aptal değildim. Nerede olduklarını bilmek bile istemiyordum. Bu yüzden temiz olup olmadıklarını sormuştum. Erkek fahişeler.

"Evet, aslında öyle," diye gürlledi. "Başka bir hain kaltak olsaydı, her lanet günü unutmaya çalışmak yerine kutlama yapardım, ta ki uyandığımda aklımdaki ilk şey sen olmayana kadar."

Ona bakakalırken, Wolfe için bunun muhtemelen dudaklarından dökülen en romantik şeylerden biri olduğunu düşündüm.

Tırnaklarımı üst baldırlarıma geçirirken ağzım titredi, kendimi ona doğru fırlatmadan ve sözlerinin bana ne yaptığını fark etmesini sağlamadan önce kendimi topraklamam gerekiyordu.

Flame, "Uzun süre perişan haldeydik Lucie," diye mırıldandı.

"Evet," diye ekledi Dagger huysuzca. "İşler bok gibiydi. Sonra şuradaki sık surat o kaltakla evlendi ve işler daha da hızlı raydan çıktı."

Wolfe önümde çömelmeden önce ona ters ters baktı. Sırtını korkuluklara dayamış, bacaklarını önünde düz bir şekilde yayarak oturuyordu. "Haklısın Lucie. Bomber istemeseydi Kid'in gitmesine asla izin vermezdi."

"Ama neden? Herkesin Ryan'ı sevdiğini sanıyordum?" Onun yol adını duymanın ne kadar acı verdiğini gizlemeye çalışarak sordum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi Alev ve aniden çakmağı çıkardı ve çakmağı canlandırırken çıkardığı tıslama ve tükürük sesi aniden ağırlaşan sessizliği böldü.

"Sebebini asla öğrenemeyebiliriz, çocuklar," dedi Hançer usulca. "İkisi de öldü ve ölümler konuşmaz."

Gerginlik içimde dönüp duruyordu çünkü bunun önemli olduğunu biliyordum. *Bunun* önemli olduğunu biliyordum. O günün sonrası hakkında yanılmamışlardı. Dünyam ayaklarımın altında paramparça olmuşken, sonraki haftaları derin bir yas tutarak geçirdim. Onları, sol elim kesilse onu özleyeceğim gibi özlemiştim.

Onlarsız olmak tam bir cehennem gibiydi.

O noktaya kadar, on sekiz yılımın her bir günü onları içeriyordu. Onları görmediğim bir gün bile olmamıştı ve kulüp binasına taşındıklarında bu durum daha da derinleşmişti çünkü onlarla birlikte yemek yiyor, tüm zamanımı onlarla geçiriyordum. Onlarsız yapmak tam bir işkenceydi.

Bu anı gözyaşlarımı akıtmaya yettiği ve ben de ağlak biri olmadığım için, "Tamam, bunu geride bırakmamız gerekiyor. Anlaştık mı?" Sözlerime sessizlik çöktü ve bunun onları şaşırttığım için olduğunu biliyordum. Belki de kin tutacağımı düşündüler ve kabul edelim, sicilime bakınca onları suçlayamazdım. Ama artık bir anneydim. Bu beni, bu adamların hâlâ öğrenmekte olduğu şekillerde değiştirmişti ve bu da onlardan biriydi.

Değiştirilemeyecek bir şey için daha fazla zaman harcamanın ne anlamı vardı?

Şimdi düşünmem gereken bir Ama vardı, bir de gelecek. O kadar uzun süre ayrı kalmıştık ki, ayrı geçirdiğimiz zamanı daha da uzatacak herhangi bir şey

başı çıkabilirdi.

Sadece birlikte olmamıza ihtiyacım vardı, bu günahkârların yaşlı kadınından başka bir şey olmayacağını kabul etmelerine ihtiyacım vardı.

Eğer yuvarlanıyormuşum gibi görünüyorsa, belki de öyle olduğum içindir. Çok yorgundum. Çok yorgundum. Kederim tepemde gürleyen bir fırtına gibiydi ve gelecekte her şeyin şu an olduğundan daha parlak görünmeye başladığı bir noktaya ulaşmak için onlara bir sonraki nefesimden daha fazla ihtiyacım vardı.

Onlar olmadan sadece karanlık vardı.

O karanlıkta ölürdüm. Yok olurdum. Onlar aziz değillerdi, ama tünelin ucundaki ışığımdılar ve onlarsız bir saniye daha kalamazdım.

"Anlaştık."

Bunu ilk Flame'in söylemesine şaşırmadım. Bağlantı kurmayı en zor bulan oydu ve o ve ben? Aramızdaki bağ ruhun derinliklerindeydi.

"Anlaştık," diye homurdandı Hançer.

Elbette Axe burada değildi ama onun da onlar gibi olduğunu biliyordum. Geçmişten ziyade geleceğe odaklanmak isterdi.

Burada yaraya tuz basan, yerde yatan koca piçti... Yutkunarak

Wolfe'a baktım ve "Ne diyorsun?" diye fısıldadım.

Gözleri gecenin karanlığında parlıyordu, duvarın ışığı beyazları daha da parlatıyordu, tıpkı vahşi bir piç gibi bana bakıyordu.

Ağzının açılmasını izlerken kalbim neredeyse duracaktı ve "Kabul ediyorum" dediğinde, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

AXE

BİR KAÇ GÜN SONRA

"Hey, Ama, bizimle dışarı çıkmak istemiyor musun?"

Bana sanki bir başım daha çıkmış gibi baktığında neredeyse gülecektim ama çok endişeliydim. Lucie de öyleydi. Buraya geldiğinden beri kulüp binasından çıkmamış, sürekli içeride kalmıştı ve alışmaya çalışsa da bu garipti, değil mi?

Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama oynamaya ihtiyaçları vardı, değil mi? Canavarla kafayı bulmuş gibi dışarıda koşuşturan diğer veletlerin de öyle olduğu kesindi.

Pazar günleri düzenlenen aile barbeküleri MC için önemliydi. Çoğu kardeşin ikili yaşamları burada doruğa ulaşırdı ve onları harika bir yemek, biraz içki ve şenlik ateşi için bir araya getirmek bunu yapmanın harika bir yoluydu. Etrafta bu kadar çocuk varken Amaryllis'in dışarı çıkıp oynamasını umuyordum ama o aile odasına kapanmış kitap okuyordu.

Wolfe'a bir bakış attıktan sonra Ama'nın yanına oturdum ve onun karşıdaki kanepeye geçmesini izledim. Televizyon açıktı, ekranda aptal bir çizgi film vardı ve onu izlerken, "Ryan çizgi filmleri severdi," diye mırıldandı.

Bunu planlamıştık. Lucie, Ryan hakkında konuşmanın çok zor olduğunu ama Amaryllis'in onu unutmasını istemediğini, bu yüzden Ama'nın kederinde yalnız olduğunu hissetmemesi için ondan bahsedebileceğimiz yollar bulacağımızı söyledi.

Onun sözleri üzerine gözlerinin kitaptan ekrana kaydığını fark edince çok rahatladım.

"Evet, *Cartoon Network*'ü severdi, değil mi?" Ben de cevap verdim.

"Eski şeyler. Yeni şeylerin hiçbiri." Wolfe'un kahkahası yumuşaktı, anıları hatırlatıyordu. Sert bir adam olmasına rağmen Ama'nın yanında farklı bir yönünü gösteriyordu. "*Kaptan Mağara Adamı*, hatırlıyor musun? Elinde sopayla dolaşıp suçları çözen saçları olan o küçük adamı?"

Kıkırdayarak kanepeye uzandım ve rahatladım -elbette bu konuşmanın bir amacı vardı ama bu, o kadar basit ve gerçeküstü olan zamanları düşünemeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Evet, hatırlıyorum. Ama o zamanlar çok gençti. Amaryllis'in yaşındaydı, değil mi?"

"Kesinlikle. Sonrasında *Power Rangers* vardı." Homurdandım. "*Hepimiz Power Ranger'dık.*"

"Ben maviydim, Flame sarıydı çünkü sarı olan dizide bir piliçken bunu oynayacak kadar büyük topları vardı, sen yeşildin, Dag kırmızıydı, sonra Ryan için siyahı uydurduk, hatırladın mı?"

"Demek ki annem pembeymiş," diye araya girdi Amaryllis ve sesi karşısında gözlerim büyüdü çünkü dürüst olmak gerekirse bizimle sohbet etmesini beklemiyordum. "Annem pembeden nefret eder. Bunu asla oynamaz."

"Oynamak zorundaydı. Pembe olmayacaktık," diye karşılık verdim gülerek. "Ve eğer bizimle oynamak istiyorsa, o zaman kural buydu."

"Kötü davrandın. Annem pembeden nefret eder," diye inatla tekrarladı, sanki annesinin inancına sahipmiş gibi.

"Haklısın, tatlı bezelyem," dedi Lucie usulca, sesiyle başımı kaldırıp onu görmemi sağladı, kapının girişinde duruyordu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Haklısın. O zaman da öyleydin ama babalarınızla oynamak için mor bile giyinebilirdim."

Ama nefesi kesildi. "Hayır!"

Lucie başını ciddiyetle salladı. "Evet."

"Ama mordan pembeden daha çok nefret ediyorsun!" Amaryllis kitabını kapatıp küçük göğsüne bastırarak annesine doğru döndü.

"Biliyorum. Babalarınız için yaptığım şeyleri görüyor musunuz?" diye alay etti ve Ama ofladı.

"Bazı erkeklerle oynamak için asla kahverengi oynamam."

Lucie sırtıttı. "Belki şimdi yapmazsın. Büyüyene kadar bekleyelim, ha?" Wolfe ve ben buna homurdandığımızda, Lucie bize eğlenerek parıldayan gözlerle baktı. "Yine de, bence sen oyun oynamayı seviyorsun"

Lawrence ile, değil mi?" Ama'nın yanakları yandı. "O dışarıda. Neden gidip onunla oynamıyorsun?"

Ama huffed. "İstemiyorum." Kitabını açtı, yüzünü sayfaya o kadar yaklaştırdı ki neredeyse sayfaların içinde yaşıyordu ve o günkü konuşmamızın bittiğini anladım.

Geçmiş hakkında konuşmaya devam etmek istesem de onu zorlamadım. Wolfe da aynı fikirde gibi görünüyordu çünkü ikimiz de ayağa kalkıp Lucie'ye doğru yöneldik.

Her birimizin göğsüne birer el bastırdı ve "Denediğiniz için ikinize de teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Wolfe ön kapıya doğru ilerlemeden önce başını salladı. Gergin sırtını incelerken Lucie'nin peşinden gitmesini engelledim. "Bırak onu. Biraya ihtiyaçı var."

İç çekti. "Haklısın. Mutfağa geri dönmem gerekiyor. Dorie'ye yardım ediyorum."

Ona sırtıarak, "Bunu görmeliyim" dedim.

Mutfağın bulunduğu evin önüne doğru ilerlerken, "Neden?" diye sordu.

"Seni hiç ev tanrıçası olarak hayal etmemiştim."

Burnu kırıştı ve bu hareket Amaryllis'in yaptığına o kadar benziyordu ki kalbim göğsümde pıt pıt atmaya başladı. "Ben değilim. Pek sayılmaz."

"O zaman neden mutfakta yardım ediyorsun?"

"Dışarıda olmaktan daha kolay," diye itiraf etti iç çekerek.

"Kendilerine gelecekler," dedim ona, onu sıkıştırabilmek için yanıma çektim.

"Biliyorum. Sadece... henüz değil."

"Hey Axe. Patates salatası yapmamıza yardım edecek misin?" Dorie, eşiği geçtiğim anda bana takıldı.

Homurdandım. "Sadece yakılmasını istiyorsan."

"Patates salatasını nasıl yakabilirsin ki?"

"Patateslerin pişmesi gerekiyor, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

"Satırla aran iyi olmalı. Balta gibi bir şey, değil mi?" Dorie bana verebileceği bir görevi düşünürken çenesine vurarak sordu.

Lucie güldü. "Bunu test etmeyelim."

Dorie sırtıarak kendi işine döndü; sanki birkaç düzine keke krema sürüyormuş gibiydi. Çünkü bu iş oldukça nankör görünüyordu.

Yardım isterse diye ağzımı kapalı tuttum ve pencereden dışarı bakmak için döndüm.

Yakın mesafede, bu sabahtan beri yığılmış olan bir şenlik ateşi vardı. Karanlık çökene kadar ateşi yakmayacaktık ama herkes ateşin etrafında takılıyordu; çoğu kağıt tabaklarında mangal yapıyor, konuşuyor, evin ön tarafına yerleştirilmiş hoparlörlerden yükselen müzik eşliğinde dans ediyor ve kısaca iyi vakit geçiriyordu.

Tatlıbuttonlar Pazar günleri ortalıkta görünmemek zorundaydı, çünkü hiçbir çocuğun onları motorcularla görmesini istemiyorduk ve bu yüzden normalde kulüp fahişelerinin işi olan yemek pişirme işini yaşlı kadınlar mutfakta yapıyordu.

Kardeşlerimi ve ailelerini parlak yaz ortasında bu kadar mutlu görmek beni memnun etti. İç gözlem yapmayı seven biri değildim ama Lucie döndüğünden beri her şeyin nasıl değiştiğini anlamaya ve yeni dengemi bulmaya çalışıyordum. Bu mutlu olmadığım anlamına gelmiyordu, çünkü mutluydum, yine de Lucie'nin bir erkeğin dünyasını sarsacak bir yolu vardı ve ben sadece yumruklarla yuvarlanmaya çalışıyordum.

Endüstriyel mutfakta Dorie ve Lucie garnitürleri hazırlamak için çalışıyordu. Dorie'nin sevdiği insanlar dışında biraz içine kapanık olduğunu biliyordum ve Lucie'yle bu kadar iyi anlaşmaları bana Dorie'nin Bomber'a hiç inanmadığını, bu yüzden Lucie'ye bizden daha çok güvendiğini söyledi... Lucie'nin en azından bir arkadaşı olmasına sevinmiş olsam da bu kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. "Daha fazla yardıma ihtiyacın var mı?" Yirmi dakika sonra kimse gelmeyince sordum. başka biri gelip yardım teklif etti.

Dorie homurdandı. "Hayır. Ben buna alışkınım."

Kaşlarını çattım. "Bu saçmalık. Yardım etmesi için birkaç aday bulabilirim. Kimsenin yardım etmediğini söylemeliydin Dorie."

"Sessiz olduğunda hoşuma gidiyor. Bütün o yaşlı tavukların gevezelik etmesine gerek yok." Lucie güldü. "Wheels'in yaşlı kadını olduğuna inanamıyorum, Dorie."

Diğer kadın kıkırdadı. "İşte tam da bu yüzden huzura ihtiyacım var. Biliyorsun, tatlıbuttonlardan daha çok gevezelik ediyor."

"Gerçek bu değil mi?" dedim kendi kahkahamla.

"Bazı tatlı kızlarla takılmamana şaşırdım, Lucie. Senin adamlarının etrafında dolanıyorlar."

Kahkaham kesildi ve ona ters ters baktım, ama Dorie bizimle birlikte büyüdüğü için bana sadece kaşlarını çattı, sonra da elini uzatarak beni şaşırttı.

Dil.

Lucie homurdandı. "Öğrenecekler. Çok yakında." Bu uyarı benim için de geçerliydi.

Konuşmanın dışında kalarak buna kulak verdim.

"Hâlâ taşınmayı düşünüyor musun?"

Kahretsin, Lucie bunu Dorie ile mi konuşmuştu? Ama içimden homurdansam da çok da kızamazdım. Buranın ne kadar gürültülü, ne kadar uygunsuz bir yer olduğunu bildiğimden değil - Amaryllis'le küçük sohbetimiz için Wolfe'u aramadan önce barda sevişen iki çiftin üzerine düşmüştüm. Bir şey diyecek halim yoktu. Yaşlı kadınlarıyla birlikte iki erkek kardeşiler ve herkes barın her türlü sahnenin yaşanabileceği bir yer olduğunu biliyordu.

"Evet. Sürekli niyetleniyorum ama sonra başka bir şeyle meşgul oluyorum."

Dagger bana onunla birlikte taşınmamızı istediğini söylemişti, bu yüzden gitmesinden korkmuyordum, ama lanet olsun, bu gerçek bir kargaşa olurdu ve dokuzdan beşe çalıştığımız gibi değildi. Günün çoğu saatinde hazır olmamız gerekiyordu, özellikle de kaçışlar söz konusu olduğunda ve burada güvendeydiler. Bu benim için her şeyden daha önemliydi. Özellikle de o piç Şövalyeler hayatımızın çevresinde dolanırken.

Yine de onu meşgul edersek, belki tamamen unuturdu... sinsi olsa bile kötü bir plan değildi ve sinsilik söz konusu olduğunda, bir ustayı alt etmek anlamına geliyordu.

Ya da bu durumda *metres*, çünkü Lucie gördüğüm en iyi palavracılardan biriydi. Kesinlikle masaya A oyunumuzu getirmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Wolfe

Dört gün sonra

"TAMAM, BANA DETAYLARI VER."

Lucie her zamanki gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Ne hakkında detaylar?" "Ne olduğunu biliyorsun."

Omzunu silkti. "Belki."

Burun deliklerim öfkeyle alevlendi. "Konsey toplantısı başlamadan önce beş dakikan var. Eğer bu fikri onlara satmamı istiyorsan, o zaman daha iyi-"

"Kiliseden önce bu iş görüşmesini yapmam için bana beş dakika mı veriyorsun?" Başını bana doğru salladı. "Bu yıl gerçekten hiç para kazanmak istemiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Eyaletler arası sigara kaçakçılığında ne kadar para olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım çok fazla. Silahlarda ne kadar çok para olduğunu bir düşünün."

"Bu konuşmanın ne kadar tuhaf olduğunu biliyorsun, değil mi?" Axe dikkat çekti. "Lucie, eğer bir sakin olsaydı, şu anda onu çıkarmış ve bir ölçüm yarışması başlatmış olurdun."

"Ki ben kazanırdım," dedim ona kendini beğenmiş bir şekilde.

"Sikim daha küçük olabilir ama onunla ne yapacağımı biliyorum." Burnunu çekti. "Bazı insanların aksine."

Bu apaçık bir yalan olduğu için -ve hayır, egom Kazanova'nın yeniden doğduğunu düşünecek kadar büyük değildi- gülmek zorunda kaldım. "Ön tarafın var, bebeğim."

Göğüslerini avuçladı. "Ve hepsi burada." Biz gülünce bize sırtıttı. "Bunun gerçek olduğunu biliyorsunuz," diye göz kırparak bitirdi.

Onu kucağıma çekip memelerini okşamak istiyordum ama lanet olsun, kilise konusunda yalan söylemiyordum.

"Evet, gerçek bu, ama hadi. Ben nasıl-"

"Kiliseye girmeme izin verseniz ve detayları kendim satsam nasıl olur? Süreci bilen benim." Öfkelendi. "Daha mantıklı, değil mi?"

"Kilisede orospu olmaz," diye mırıldandı Flame, çakmağı cümleyi noktalamak için tısladı.

"O zaman bize bol para kazandıracak G.G.'ler yok." Parmaklarını birbirine sürttü. "Ben gidiyorum. Şehirde bulmam gereken bir ev var." Gözleri uzaklara daldı. "Taylor Hills hâlâ havalı mı?"

Axe'in omuzları dikleşti. "Cidden orada yaşayabileceğimizi düşünüyor olamazsın?"

Sırtışı tamamen dişliydi. "Hesabımdaki parayı görmedin bebeğim."

Gözlerimi ona diktim. "O silahlar sana ne kadar para kazandırdı Lucifer?"

"Bu numaranın ben on yaşındayken işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?" Tam adını kullanmama homurdandı.

"Evet, belki bize bazı gerçekleri anlattırsanız işe daha açık oluruz-"

Omuz silkti. "Senin buna açık olmana gerek yok. İşini kendim yapabilirim. Ryan ve ben yaptık. İlk harcamayı karşılayabilirim çünkü parayı bu şekilde kazandım - tüm ekipmanlarımızı sattım."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Fabrikan mı vardı?" Tısladım.

"Ryan yaptığı işte çok iyiydi ve bildiği her şeyi bana öğretti." Sözlerinde şaşırtıcı bir kendini beğenmişlik vardı ve bunun nedeninin Ryan'ın hasta olduğunu ve onu korumak için sonsuza kadar yanında olamayacağını bildiği için ona her şeyi öğretmiş olması olduğunu biliyordum.

Kardeşimde beyaz atlı prens sendromu vardı. Eğer o piçi sevmemiş olsaydım, ona kızardım, çünkü biz ölümlüler nasıl karşılaştırılabiliriz ki?

Dagger, "Rutherford ne kadar boktan olsa da," diye ısrar etti, "Taylor Hills'in mülkleri arazi nedeniyle hâlâ bir milyonun üzerinde."

"Bunu karşılayabilirim. Ayrıca, araziye ihtiyacım olacak, değil mi?"

"Yapmayı planladığınız fabrika için mi?" Kaşlarını kaldırarak ona ters ters baktım. Beni mat etmeye çalıştığı için ona kızgın olsam da, kabul etmeliydim ki bunu yaparken iyi görünüyordu.

Bir çift pantolon ve düğmeli bir bluz giymiş, şaşırtıcı derecede resmi görünüyordu. Bugün kalacak bir yer bulma planını unutmuştum ve belli ki etkilemeye çalışıyordu - her zamanki gibi boktan bir pantolon, kot şort ya da mini etek ve göğüslerini saklamaktan çok gösteren bir eş kazağı giydiğinde bu o kadar kolay değildi. Onu oyalamayı başarmıştık ama eğer şık kıyafeti bir şey ifade ediyorsa yeterince uzun sürmemişti.

"Evet," diye neşeyle cıvıladı.

Bize elini sallayıp gitmeye niyetlendiğinde, "Lucifer, olduğun yerde kal," diye bağırdım.

"Artık benim babam sen misin Wolfe?" diye sordu, gözleri yarıklara dönmüştü. "Benim babamın kim olduğunu bilmemem, bu rolü üstlenecek birine ihtiyacım olduğu anlamına gelmez."

Üst dudağım yukarı kıvrıldı. "Eğer 'babası' tarafından diz çöktürülmesi gereken biri varsa, o da sensin." Her ne kadar kıcını tokatlamak istesem de yapmadım. Kilise yaklaşıyordu. "Kiliseye kadın giremez, Lucie. Bu kuralı biliyorsun."

"Kuralların çiğnenmek için konulduğunu da biliyorum," diye mırıldandı ve sikim seğirmediyse ne olayım.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek, "Bana geçen yıl ne kadar kazandığını söyle," diye homurdandım.

"Ciro mu kâr mı?"

"İkisi de mi?" Sabırsızca homurdandım.

"Sekiz yüz bin ciro, üç elli kâr." Omuz silkti. "Güvertede sadece iki el varken bunları yapmak pahalı, çünkü emek yoğun bir süreç. Daha çok el, daha çok silah, daha çok para."

Dagger, "Parayı bölüşmek için de daha fazla yol var," dedi.

Tek söylediği "Genişlemenin zevkleri" oldu. "Bunu yapmak için para harcamak zorundasınız."

Homurdandım. "Süreç nedir?"

"Size bu fikri vermeyeceğim çocuklar."

Burun deliklerim kızgınlıkla alevlendi. "Bunun senin MC'ye katılımın olduğunu sanıyordum?"

"Öyle ama sana önceden satarsam bir bok alamam. Beni burada istiyorsun, bunu biliyorum," diye cevap verdi, sesi bu konuşma başladığından beri ilk kez ciddiydi. "Ama gerisi? Hayır." Son heceyi patlattı. "Onlara bu fikri satarsam, en azından masaya ne getireceğimi bilirler."

Haksız olmadığı için içimi çektim. Uzanıp burnumun kenarını sıktım ve mırıldandım: "Bizi avucunun içine aldığını sanıyorsun-"

"Hayır, şekerim, istediğimi sanmıyorum, istediğimi biliyorum. Ama bunun tek nedeni teklifimle ilgileniyor olman. Para orada." Omzuna sıkıştırdığı düzgün deri çantasından cep telefonunu çıkardı. Ekranı dokunurken ona baktım ve yaydığı futbol annesi/iş kadını titreşimlerinin çok seksi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Bana doğru yaklaşıp ekranını çevirdiğinde, telefonundaki çevrimiçi bankacılık uygulamasında olduğunu gördüm. Hesabındaki rakamları gördüğümde ıslık çaldım.

Arkasını dönüp kardeşlerime göstermeden önce dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Pudingin kanıtı yemektir."

Axe bana bir bakış attı ama onun da benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. Ryan Lucie'ye iyi bir tuzak kurmuştu ve lanet olsun, buraya geri dönmesine hiç gerek yoktu. Eğer ben

desteğe ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Bir bakıma. Maddi desteğe ihtiyacı yoktu, ama duygusal desteğe? Evet, buna ihtiyacı vardı.

Lucie oldukça soğuk bir kadındı ama biz söz konusu olduğumuzda onun kriptonitiydik. Bunu biliyordum. Kendimi ona ihtiyaç duymamak için eğittiğim kadar onun da bize ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Onun etrafımda olması, ona karşı hislerimi inkâr ettiğim son birkaç yılı daha da anlamsız kılıyordu. Ve felaket evliliğimi düşündüğümde? Daha da büyük bir aptal gibi hissediyordum.

Axe'in sesi düşünceliydi, "Sanırım kardeşler onun söyleyecekleriyle ilgileneceklerdir," dedi.

Hadi canım. Arkasında bu kadar para varken mi? İsa da ilgilenirdi. Belki farklı sebeplerden dolayı.

Bu konuda sızlansam da, sonunda başımın belasının kilisedeki kardeşlere yaklaşmasını kabul ettim.

Axe'in onu ofisten çıkarırken kollarını omuzlarına dolayışını izlemek her şeye değdi. Heyecanını hissedebiliyordum, *bunun* kulübün geri kalanını yatıştırmak için yeterli olacağına dair umudunu okuyabiliyordum.

Ama ben o kadar emin değildim. Motorcuların uzun hafızaları vardı ve Bomber yıllar içinde itibarını zedelemişti. Onun iyiliği için bunun yeterli olmasını ve kardeşlerimin toplantı için yanımızda kimi getirdiğini gördüklerinde linç edilmemeyi umuyordum.

Kilise, yukarıdaki merdivenlerin kat planını taklit eden bodrum katında yer alıyordu. Burada otuz kardeşin oturabileceği büyük, özel yapım bir masa vardı ve geri kalanlar masanın etrafındaki diğer koltuklarda oturuyordu.

Geç kaldığımız için MC'nin geri kalanının şimdiye kadar içeri girmiş olacağını bildiğimden, kapıya vardığımızda onu geri çektim. "Biz seni çağırana kadar içeri girme," dedim, başını sallayıp tartışmadan geri çekilince şaşırdı.

İçeri girdiğimizde iki yüz adamın konuşması kesildi. Davranışları saygılıydı, ama bir avuç yaşlı tavuk gibi kapanlarını kapatmadan önce neyi tartıştıklarını duymuştum - Lucie'nin dönüşünü ve onu neden dışarı atmadığımızı.

Salaklar.

Onları görmezden gelerek doğruca masaya gittim ve yerimi aldım. Ben masanın başındaydım, Axe da başkan yardımcım olarak masanın diğer ucundaydı. Etrafta benim İnfazcım olan Flame ve Saymanım olan Dagger vardı. Pozisyonlar

Sekreter, yol kaptanı ve silah çavuşu henüz belirlenmemişti çünkü bu görevlerin önceki sahipleri Bombacı'nın öldürüldüğü çatışmada ölmüştü.

Şu anda bu toplu katliamın arkasındaki MC ile savaş halindeydik, ancak yeni bir denge bulmaya çalışırken yaralarımızı sarmak için geri çekilmek zorunda kaldık.

Aslında Lucie eve daha kötü bir zamanda dönmüş olamazdı, çünkü hepimiz tedirgin ve gergindik. Ama teklifiyle hepimizin kıcını kurtarabilirdi.

Bodrum katı, polisler tarafından sorgulanıyormuşum gibi hissettiren parlak beyaz ışıklarla aydınlatılmıştı, ama onlar olmadan da karanlık bir yerdi. Burada olmaktan nefret ediyordum ama bu konuda fazla söz hakkım yoktu. Kilise kiliseydi ve üç yüz kişilik kardeşlik grubuna uyduğu için kiliseyi burada tutmak sadece uygun değildi, aynı zamanda Bomber saldırıya uğrama ihtimalimize karşı burayı erzakla doldurmuştu.

Şeytan'ın Şövalyeleri MC tarafından vurulana kadar hep paranoyak olduğunu düşünmüştüm. Bölgemizi elimizden almaya çalışan bir kulüp için boktan bir bahane.

Amaryllis ve Lucie'nin bu kaosun ortasında olduğunu düşünmek kalbimi hızlandırdı ve onun kulüp binasının dışında yaşamak istediğini bilmek? Hay sikeyim. Mantığını anlasam bile bu işe yaramayacaktı. Küçük kızımın her gün bu orospu çocuklarıyla temas halinde olmasından memnun *değildim*. Pek babalık içgüdülerim yoktu ama kulüp binasında olan biteni görmesi benim bile katlanabileceğimi düşündüğümünden daha fazlaydı.

Flame'in çakmağının tıslaması her kelimeyi vurgularken, yeni birini seçene kadar Sekreter olarak görev yapan Axe'ı dinledim. Geçen sefer konuştuğumuz bazı şeyleri okudu, şimdiye kadar çözmüş olmamız gereken ama çözemediğimiz şeyleri. Lucie sayesinde birkaç hafta berbat geçmişti ve son kiliseden bu yana ne kadar az şey başardığımızı görünce bu nokta daha da belirginleşti.

Kaybedilmesi göze alınamayacak bir zaman.

Koltuğumda arkama yaslanırken burnumu ovuşturdum, kardeşlerime bakarken gerektiği kadar dikkat etmedim. Türümüzün arasında pis bir sıçan olduğuna dair bir his vardı içimde ama kim olduğuna dair somut bir şey yoktu.

Birisi Şövalyelere sevkiyatımızdan bahsetmişti ama bu, yerleşkeyi gören biri de olabilirdi.

Güvensizliğim ve tedirginliğim, konseyimdeki açık roller için kardeşlerimi seçmememin nedenlerinden biriydi. Hepsi yerlerini hak etmek zorundaydı.

"-Diğer işlere başlamadan önce," diye söze girdi Axe, "masaya getirmek istediği bir şey olan var mı?"

Masa bodrumun sağ arka köşesindeydi, böylece etrafımızda dönüp aşağıdaki motorcu kalabalığına bakabiliyorduk. Büyük bir kulüptük, doksanlı yılların başında kokain talebindeki artış sayesinde sayımızı iki katına çıkarmıştık. Sınıra yakınlığımız nedeniyle, nakliye için bizi aramak oldukça standarttı. O günlerde Brighton Beach'teki Bratva ve Chihuahua'daki bir Meksikalı Kartel için hatlar işletirdik.

"Bomber'ın kızı neden geri döndü?"

Soruyu soran ağabeyi işaret ettim ve gözlerimi ona diktim. "Eve geldi."

"İyilik için mi? Bomber'ın ne düşüneceğinden emin değilim."

"Senin fikrini sikime taktığımı kim söyledi?" Ben de karşılık verdim.

"Yaşlı bir kadını almak için oya ihtiyacım yok."

Kimse bir şey söyleyemeden, açıklamamın tetiklediği ani sessizliği bozacak başka bir kelime edemedi, Alev'in çakmağı tısladı ve patladı.

"Dagger, Axe ya da ben de öyle."

Diğer adamların kafa karışıklığını hissettim. Bu şekilde köşeye sıkıştırıldığım için burun deliklerim sinirli bir şekilde alevlendi, ama lanet olsun, anladım ve eğer bu diğer üyeler tarafından baltalanmak anlamına geliyorsa, o zaman onlara hala her zamanki gibi bir amcık olduğumu kanıtlamam gerekecekti.

"Onu paylaşıyor musun?" Rodeo gözlerini kocaman açarak sordu.

Çenemi eğdim. "O bizim kızımız. O yüzden sözlerine dikkat et."

"O bir hain!" Locke kalabalığın ortasındaki pozisyonundan tükürdü. Anlaşılan sik ayağa fırlayacak kadar tutkulu hissediyordu.

"O aynı zamanda kızımın annesi Locke, o yüzden dediğim gibi sözlerine dikkat et."

Bunun üzerine daha fazla fısıltı

yükseldi. "Onun kızı,

Amaryllis, senin mi?"

"Etrafta dolaşan başka yeni çocuklar görüyor musun?" Sinirlendiğimde koltuğumda öne doğru eğilerek tersledim. Kardeşlerimin yüzündeki öfke ve şaşkınlık karışımını görünce ağzım açık kaldı. Birilerine hesap vermek zorunda olmaktan nefret ediyordum ama bazen lider olmanın sorunu da buydu.

Elbette, onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyebilirdim. Bomber bunu yapmıştı ve oldukça da iyi yapmıştı ama popüler değildi. Korkudan ona sadık kalmışlardı.

Bombacı kadar kötü değildim ama benden korkmaları gerektiğini biliyorlardı. Flame, Dagger, Axe ve ben olmasaydık MC'nin boka batacağını biliyorlardı.

Lucie'nin başına gelenlerden sonra kartel bizimle çalışmaktan vazgeçmişti. Lucie'nin çaldıklarının geri alındığını düşünürsek, durumu nasıl öğrendiklerinden bile emin değildim ama bağlar kopmuştu ve kulübümüzdeki birçok boğazın karnını doyurmak için başka bir gelir kaynağı bulmak zorunda kalmıştık. Uyuşturucudan nefret ettiğim için bu değişiklikten çok da mutsuz olmamıştım ama yeni bir iş bulmak Lucie'nin ayrılışından sonraki ayları daha da zorlaştırmıştı.

Kiralık katil işine girmek Flame'in fikriydi ve o zamandan beri düzenli bir kâr elde ettik. Bratva'dan Ailelere kadar herkes birini öldürmek istediklerinde ve cinayetle bağlantıları olamadığında kirli işleri için bizi kullanıyordu. Elbette hepsinin kendi adamları vardı, ancak bazen kimliğin gizli kalması gerekiyordu.

Bunun da ötesinde, sigara taşımaya başlamak benim fikrimdi ve bu bize uzunca bir süre para kazandırdı.

Yine de para, uyuşturuculardan kazandığımızla eşleşmiyordu ve kapımın önünde bir savaş varken, Lucie'nin fikriyle ilgilenmemin nedeni buydu. Sadece kendi ateş gücümüzü artırmak için değil, aynı zamanda azalan banka hesaplarımızı doldurmak için. Son sevkiyatımız Şövalyeler bize ateş ettiğinde mahvolmuştu. Bomber'a o lanet koşuya çıkmamasını söylemişim ama beni görmezden gelmişti. Her zamanki gibi. Sadece sırtı duvara dönükken beni dinlerdi.

Aptal.

Lucie'nin iş teklifiyle ilgili durumu ele alalım. Bunu asla MC'ye atmazdı. Kendi kararını verirdi ve geri kalanımız da buna uymak zorunda kalırdı. Böyle bir Başkan olmayı reddettim. Ama onların saçmalıklarını da kabul etmeyecektim.

Bu çılgın kanun kaçağı grubunun lideriydim ve esnek olmam, beni alttan alt etmeye çalışabilecekleri anlamına gelmiyordu.

Şerefsizler.

"Bak," dedim ayağa kalkarken. "Kabul etmek için anlamak zorunda değilsin. Benim çocuğum, benim yaşlı kadını. Ona camdan bir şeymiş gibi davranıyorsun ve

biz iyiyiz. Eğer onun hakkında kötü konuştuğunuzu, yüzüne karşı saçma sapan şeyler söylediğinizi ya da ona korumalar ayarladığımda ona sahip çıkmadığınızı duyarsam, boğazınızı kendim keserim."

Kalabalıktan bir ses balonu yükseldi ama ben sadece kollarımı göğsümde kavuşturdum ve konferans masasına yaslandım.

"Bize yine kazık atmayacağını nereden biliyorsun?"

"Ölmek mi istiyorsun Locke?" Flame, çakmağında dans eden alevden gözlerini ayırıp kalabalığa bakarak homurdandı.

"Hayır, tabii ki hayır," diye kekeleydi Locke, korkakça. Onu suçlayabileceğimden değil. Eğer ben kötü bir herifsem, Flame en kötüsüydü. Kahretsin, o ve Şeytan iyi dost olabilirlerdi.

"O zaman kapa o lanet çeneni. Lucie benim. Wolfe'un boğazını kesip açmasına izin vereceğim ama önce ağzına işeyip sikini içine sokacağım." Ağzı, gözlerini dans ettiren şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Lucie hain değil. Ona tuzak kuruldu. Bunu biliyoruz ve nasıl olduğunu bilmek sana düşmez."

Rodeo, "Bu işler böyle yürümüyor kardeşim," diye işaret etti ve en azından kibarca konuştuğu için yumruğunu burnuna indirmek istemedim.

Evet, nezaketi takdir ettim. Dava et beni.

"Öyle değil mi? Gerçeği bilmek ister misin? Tüm gerçeği ve sadece gerçeği, Tanrı yardımcın olsun?" Alev alay etti. "Bildiğim kadarıyla siz benim kardeşlerimdiniz ve arkamı kolladınız. Hepinizin domuz pastırması olduğunu fark etmemiştim." Başka biri olsa kahkahalara yol açacak bir geçirme sesi çıkardı.

Alev mi?

Herkes neredeyse altına işeyecek gibiydi.

Rodeo boğazını temizledi ama teslim olmak için ellerini kaldırdı. Akıllıca bir karar.

"Ona karşı nazik olmak için onu sevmek zorunda değilsin, güvenlik görevlisiysen onu korumak için onunla konuşmak zorunda değilsin. Anladın mı beni?"

Bir 'Evet' korosuyla çenemi eğdim ve mesajın yerine ulaştığından emin oldum. Lucie bizimdi, bizim korumamız altındaydı ve onu güvende tutmak için adam öldürebilirdik.

İsteyebileceğim başka bir şey yoktu.

"Başlamadan önce başka bir işiniz var mı?" Axe seslendi, sakın sesi atmosferde bir korku gibi kıvranan korkuyla tam bir tezat oluşturuyordu

Patlamayı bekleyen bir bomba.

Kimse konuşmayınca başımı salladım ve "Tamam, Lucie'nin geri gelmesinin nedenlerinden biri Kid'in ölmüş olması." dedim.

Buna lanetler yağdı-Ryan popüler biriydi.

"Nasıl öldü?"

Bir sonraki kasaba olan Jonsson'da kulübün mürekkep salonunu işleten kardeşime, Ink'e gözlerimi kısıtım. "Lucie onu öldürmedi, eğer sorduğun buysa."

Hırlamamla irkildi. "Hayır dostum, sadece nasıl olduğunu merak ettim-"

"Beyin tümörü." Ses odanın arka tarafından geliyordu ve homurdandım, içeri girmesi gerekirken içeri girdiği için kızgındım ve kardeşlerin onu reddettiğini duyduğu için iki kat kızgındım.

Sikeyim.

Bilmem gerekirdi.

İtaat etmekten acizdi.

Kardeşlerin onun varlığına duydukları öfkeyi hissediyordum ama podyumda yürüyen bir manken gibi masaya doğru ilerlerken umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Gözlerini bana dikmiş, topuklu ayakkabılar üzerinde günah gibi hareket ederken başını dik tutuyordu. Yanıma ulaştığında arkasını döndü ve "Çocukta Glioblastoma vardı. En ölümcül türdür." Titrek bir nefes çekti. "Üç ameliyat ve üç tur radyasyon tedavisi geçirdi ama hiçbirisi işe yaramadı. Başka bir şey deneyecekleri zaman, buna karşı çıkmaya karar verdi. İki ay sonra öldü."

Acı, ıstırap, sefalet ve kederle dolu böylesine çileli bir dönemin nasıl olup da soğuk bir paragrafa sığdırılabildiği şaşırtıcıydı.

"Küllerini geri mi getirdin?" Wheels sordu. Rutherford'daki garajımızı işletiyordu ve Yol Kaptanlığı için oldukça uygun bir adaydı.

"Elbette." Boğazını temizledi. "Tüm eserleri isterdi." "Alacağı şey de bu." Nazikçe omzunu okşadım. "Evlat, her zamanki gibi, dirençliydi. Öyle ki Ben Franklin'ler *üretebiliyordu*... Sınıfta hayalet silahın ne olduğunu bilen var mı?"

Slugger, eğer çüküyle düşünmeyi bırakıp beynini kullanmaya başlasaydı, silah çavuşu olmasını istediğim bir kardeş, "Ruhsatsız, satın alma emri olmayan ve ruhsata gerek olmayan silahlar" diye seslendi. Işık çaldı. "Bu boku çocuk mu yapıyordu? Piç her zaman atölye derslerinde başarılı olmuştur."

Buna homurdandım, çünkü lanet olsun, bunu nasıl unutmuştum? "Evet, şimdi hatırladım."

Lucie, "45 kalibrelik yarı otomatik silahlar üretmenin bir yolunu buldu," dedi.

Onun bu sözleri üzerine odadaki sessizlik sağır edici boyutlara ulaştı. Özellikle de kilisedeki kardeşlerin sayısı düşünüldüğünde.

"Dinliyorlar bebeğim," dedim ona arkamı dönerken. "Gösteri senin." Ve böylece konferans masasının başındaki yerime döndüm ve yapması gerekeni yapmasına izin verdim -Cehennem Asileri'nin geleceğini cehennem zebanilerine satmasına.

Lucie
Bir hafta sonra

"BEBEĞİM, BURAYA GEL."

Amaryllis dikkatini kitabına verirken ağzı bir anda somurtmaya başladı. İç çekerek tekrar denedim. "Amaryllis?"

Beni ikinci kez görmezden geldiğinde, ona bağırarak istemekle onu sarsmak istemek arasında gidip geldim. Kötü, biliyorum, ama lanet olsun, sınırlarınızı test eden çocuklar hakkında ne vardı?

Kabul ediyorum, benim sınırlarım çoğu insanınkinden daha düşüktü ve çoğu insanın yapmayacağı şeyleri yapma eğilimim vardı. Ama genellikle Amaryllis söz konusu olduğunda çok sabırlıydım. Bunun süper iyi bir anne olduğumdan mı yoksa normalde, en azından on seferden dokuzunda, iyi davrandığı gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Bir nefes verdikten sonra, "Kitabı bırakmanı istiyorum, Amaryllis," dedim.

"İyi bir yerdeyim," diye mırıldandı.

"Bahse girerim, ama yine de gelip benimle oturmana ihtiyacım var, sevgilim."

Ryan'ın önünde bunu yaptığımı binlerce kez gördüğü için onu tam olarak azarlayamadığım, tamamen dramatik bir hışımla, Ryan'ın onun için hazırladığı deri kitap ayracını dikkatlice yerleştirdi, sonra kitabı sehpanın üzerine koydu. Aynen öyle. Sonra aynı yatağı paylaştığımız yataktan kalktı ve oturduğum kanepeye, bana doğru bir adım attı.

Ona gidebilirdim ama onu kitaptan uzaklaştırmak bile başlı başına bir savaştı. Bunu büyük bir zafer olarak gördüm.

Boş odalardan birinde kalıyorduk ve bundan nefret ediyordum, gidip ailece kalabileceğimiz yeni bir yer aramak istiyordum ama MC teklifimi kabul etmediği için ayrıntılara dalmıştım. Bu bizi kulüp binasından uzaklaştırmak için hala sabırsızlanmadığım anlamına gelmiyordu.

Amaryllis'in kolaylaştırmadığı bir şey.

Burayı sevdiğini hissediyordum, bu beni pek şaşırtmadı - çocukken ben de burayı severdim - ama yine de endişeliydim, çünkü onun sadece bu çevrede büyümesini istemiyordum.

Birçok hayat arkadaşı çocuklarını sadece Pazar günleri aile buluşmalarımıza getirirdi. Hemen hemen hepsi bu kadardı. Sadece bekâr ebeveynler ya da çocuk bakımına ihtiyaç duyanlar kulübe büyük ölçüde güveniyordu.

Bana göre ebeveyn olmanın tüm amacı çocuklarınız için sizden daha iyisini yapmaktı. Ben babam tarafından sevgiyle büyütülmemiştim ve fahişeler ve şovenistlerle dolu bir evde yetişmiştim. Kızımın bunların arasında olmasını ister miydim? İstemezdim. Ama görünüşe göre o da bu hastalığa yakalanmış.

Ya da şöyle mi demeliydim, üç böcek onu ısırmişti.

"Bebeğim, Wolfe Baba'yı rahat bırakmanı istiyorum."

Tahmin edildiği gibi, Amaryllis'in inatçı tarafı -bana hiç de miras kalmayan bir şey- yüzeye çıktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve alt dudağını dışarı çıkardı.

Hiçbir kelime gelmeyince, bu işi çözmenin tahmin ettiğimden daha zor olacağını anladım.

Örgüsünün ucunu parmaklarımın etrafında döndürmek için uzandığımda, "Lütfen bebeğim?" diye mırıldandım.

"Sana kötü davrandı. Ağladın."

Kahretsin. Yapmış mıydım? Bunu hatırlamıyorum. Gerçi Ryan'ın ölümünden beri bir sulama kabına dönüşmüştüm, bu yüzden belki de çok fazla sürpriz değildi.

"Ne zaman?" İhtiyatlı davrandım.

"O ilk gece. Sen uyurken."

Yüce İsa. "Muhtemelen kötü bir rüya görüyordum."

"Onun adını söyledin. Seni bırakmamasını istiyordun. Yine de gitmene izin verdi."

Yüzümü buruşturarak, "Tatlım, bu çok uzun zaman önceydi," diye itiraf ettim. "Kötü rüyalar görmene neden olacak kadar uzun zaman önce değil."

Onun mantığına karşı çıkamazdım.

"Birini sevdiğinde, bazen onu ağlatırsın." "Seni seviyorum ve sen beni ağlatmıyorsun."

"Yapmamanı söylediğim bir şeyi yaptığın için seni azarlamama ne dersin?"

Gözlerinin parladığını gördüm, tatlım."

Ağzı gül goncası gibi büzüldü. "Bu aynı şey değil." "Değil mi?"

"Hayır."

"Şu son birkaç ay, Ryan Baba çok acımasızdı, değil mi?" Kendi başlarına bir ihanet gibi hissettirseler de kelimeleri çıkarmayı başardım. "Beni ağlattı, bebeğim. Ama bu onu sevmeme engel olmadı. Hatta onu daha çok sevdim." Yalan değildi ama tümörün onun tüm kişiliğini değiştirdiği o günlerde eski Ryan'ı nasıl daha çok sevdiğimi hesaba katmıyordu. Onu mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla takdir etmiştim.

"Babam hastaydı." Gözleri büyüdü. "Babam Wolfe mu?"

"Hayır!" Ryan hakkında konuştuğum için pişmanlık duyarak hemen ona güvence verdim. Ama kahretsin, ne yapacağımı şaşırmıştım. Neredeyse üç haftadır buradaydık ve Wolfe'la bir kez bile konuşmamıştım.

Bir şey söylemedi ama kızın onu görmezden gelmesinin onu öldürdüğünü gördüm ve lanet olsun, hiç sahip olmadığım bir şeyi istiyordum -Amaryllis'in babasının sevgisiyle kuşatılmasını. Muhtemelen ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok babası vardı ama Ryan bana bir şey öğrettiyse o da sevdiklerin söz konusu olduğunda dikkatli olmaktı.

MC yaşam tarzı herkese göre değildi. Zor ve tehlikeliydi. Bir gün, koşudan cebinizde büyük bir kama ile uçuyordunuz, kulüp binasında bir parti beklentisiyle, aletinizi ıslatmaktan başka bir niyetiniz yoktu ve gece için karaciğerinizi zehirliyordunuz. Ya sonra? Morgda ya da hapiste olabilirdiniz.

Başkan olarak Wolfe diğer üyeler kadar risk almazdı ama babam da Başkan'dı ve o da öldürülmüştü.

Diğer kulüplerle her zaman sorun yaşanıyordu ve domuzlar her zaman bizi alaşağı etmek için etrafta dolanıyordu.

Geriye dönüp baktığımda yapabileceğim en kötü şey gibi görünse de, kızımı aileye geri getirerek doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederken bile onun pişmanlık duymasını istemedim.

Ama burada olmam gerekiyordu. Lanet ruhumun burada, o adamlarla birlikte olması gerekiyordu.

Ryan'dan sonra pek iyi değildim. Çok fazla içmeye, çok fazla yemeye ve çok fazla uyumaya başlamıştım. Bektan bir anne olmuştum ve Amaryllis için bunu istemiyordum. Eve dönme fikri aklıma geldiğinde, haftalardır kışımın altında ateş yakan tek şey buydu.

Birden yönümü buldum. Bir hedefim vardı.

İyi bir anne olmak yeterince hedef olmalıydı, ama ezici kederin altında? Büzülmüştüm ve hayatımın geri kalanında bundan utanç duyacaktım çünkü onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Şu anda benden hoşlanmıyor olabilir ama konuşurken bile onun için doğru olanı yapmaya çalışıyordum.

Başparmağımla tombul yanağını okşayarak mırıldandım: "Wolfe Baba'nın beni ilk gördüğünde kafası karışmıştı, biliyorum ve bu yüzden kötü davrandı. Sen de bazen kızmıyor musun?" Boğazımı temizledim. "Onunla konuşmuyorsun... bu ona kötü davranmak değil mi?" Gözleri öfkeyle irileşti ama hemen mırıldandım: "Beni savunmana her zaman ihtiyacım olacak bebeğim. Her zaman. Bunun için sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum ama bazen benim de seni savunmam gerekiyor. Baba Wolfe seni ne kadar çok sevdiğini göstermek istiyor. Bunu görmeni sağlamaya çalışmazsam çok kötü bir anne olurum."

Bir an için önümde kıvrandı. Tartışmak istediğini biliyordum, genç yüzünün her açısını bildiğim gibi biliyordum, ama talep etmemiştim, yalvarmıştım ve Ama gibi zeki küçük bir maymun söz konusu olduğunda, bu her şey demekti.

Öfkelendi. "İnsanların sana kötü davranmasından hoşlanmıyorum." "Biliyorum bebeğim. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Ona vurmadın."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ha?"

"O kötü davrandığında, sen ona vurmadın." Kahretsin. Ryan hep bunun beni kışımdan ısıracığını söylerdi.

Tanrım, iyi bir anne olmaya çalışırken bile kötü bir anneydim.

"Ben herkese vurmam," diye mantık yürütmeye çalıştım.

"Hayır, ama onlar sana kötü davrandığında, sen yaparsın. Çünkü sen güçlüsün." Yüzümü buruşturdum. Kahretsin. Dış dünya ile MC'nin yaşam tarzının çatıştığı yer burasıydı. Burada, güç haklıydı. Eğer kendini savunmazsan

Yumruklarınız, kırık bir kol ile çürük parmak eklemleri arasındaki fark anlamına gelebilir.

Kulüp binasında olmasam bile, sadece ben olarak MC kültürünü onun kapısına kadar getirmiştım.

Utanç ve pişmanlık içimi doldururken elimi yüzümde gezdirdim. "Anne?"

Minik sesi beni çok korkuttu. Korkmuş, endişeli ve hissetmesini istemediğim her şey vardı.

Gözlerinin içine baktım ve fısıldadım, "Seni seviyorum bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Biliyorum, anne."

"Ben belli bir şekilde yetiştirildim, Amaryllis. Bana bir şey yapmamam söylenmedi, kötü bir şey yapıp azar işittiğimde bunun iyi bir şey olduğunu düşünecek şekilde yetiştirildim çünkü babam ancak bu şekilde benimle ilgileniyordu."

"Ama bu çok saçma."

Tamam, belki de kızımı tamamen mahvetmemiştim. "Biliyorum, ama o zamanlar benim için aptalca değildi. Benimle hiç konuşmadı, bana hiç iyi davranmadı ve ben sadece... beni sevmesini istedim."

"Ama kötü olmak onu kızdırmıyor mu?"

"Eğer kızgınsa, en azından hiçbir şey hissetmemek yerine bir şeyler hissetmiştir. Babamın beni sevdiğini sanmıyorum ama hayatımda beni seven beş çocuk vardı."

"Babalarım mı?" diye sordu ciddiyetle.

"Evet. Ama babalar erkektir, değil mi? Ve burada erkekler her zaman kavga eder."

"Demek sen de dövüşmeyi öğrendin?"

"Aynen öyle. Çok akıllısın, bebeğim." Devam etmeden önce biraz hava emdim, "Ama sen, benim küçük aşkım, böyle şeyler yapmak zorunda değilsin. Seni seviyorum ve eğer onlara şans verersen babaların da seni sevecek."

Bu onun alt dudağını emmesine neden oldu.

"Dövüşüyorum çünkü ben böyle yetiştirildim. Ama sen? Senin dövüşmene gerek yok. Kendin olabilirsin ve bu mükemmel. Benim gibi olmak zorunda değilsin. Ve tatlım, böyle davranmayı bırakmaya çalışacağım çünkü bu sana kötü örnek oluyor."

Kızın kaşları çatıldı. "Hayır. Sen ikimizi de güvende tutuyorsun," diye savundu. "Anneler böyle yapar."

Gülümsemem, onun sözleri karşısında muhtemelen tüm odayı aydınlattı. Uzandım ve çenesini hafifçe sıktım. "Seni her zaman güvende tutacağım. Ama babalarınız? Onlar *bizi güvende tutacak.*"

"Sana iyi davranacak mı?"

Hangi babayı kastettiğini anlamak için çok fazla tahminde bulunmak gerekmedi. "Evet," diye söz verdim.

Bir nefes verdi. "Tamam. Onunla konuşacağım."

"Teşekkür ederim, bebeğim." Amaryllis elini uzattığında kaşlarımı çattım. "Neyin var?"

"İstersen onunla şimdi konuşabiliriz?"

Başımı sallayarak ona gülümsedim ve ayağa kalktım. Wolfe şu anda her ne işle uğraşıyorsa, ona siktir olup gitmesini söyleyebilirdi, çünkü bu çok daha önemliydi.

Yine de kapıyı çaldığımda "İçeri gel" diye seslendiğinde kaderin benden yana olduğunu anladım. Etrafa baktığımda Dagger ve Wolfe'un orada olduğunu gördüm ve en az tanıdığı ikisinin onlar olduğunu düşünürsek, bu kesinlikle kaderdi.

Hançer, Amaryllis'i gördüğünde neredeyse bembeyaz kesiliyordu ama Wolfe? O gülümsedi. Ve o gülümseme? Tanrım, kalbimi ve külotumu eritmek için yeterliydi.

Sikeyim.

Birçok kez bu ofise azarlanmak için gelmiştim. Pek çok kez, babam o iğrenç masanın arkasında oturuyordu ve bana bağırıyor, tıslıyor ve hırıliyordu, yaptığım başka bir aptalca şey yüzünden öfkeleniyordu.

Bundan daha büyük bir tezat olamazdı.

"Burada ikinizle de konuşmak isteyen biri var," diyerek kapıyı arkamdan kapattım.

"Dünya kadar vaktimiz var, değil mi Dag?" Wolfe cevap verdi, sesi onun iyiliği için tatlıydı ama Hançer'e yapılan uyarıyı duydum ve bir homurtuyu bastırmak zorunda kaldım.

Bu, bin yıl sürececek bir yolculuğun sadece ilk adımıydı ama en azından doğru yönde ilerliyordu.

Bundan daha fazlasını isteyemeyeceğimi düşündüm.

AXE

"O ÇOK KÜÇÜK, dostum. Ya onu kırarsak?"

Flame'e homurdandım, sonra da koluna bir yumruk attım. "Onu kırmayacağız." "Bunu bilemezsin," diye karşı çıktı Flame.

Kahretsin, yanılmıyordu. Yine de çocukları kıramazsın, değil mi? En azından ben öyle umuyordum. Hiçbirimiz özellikle nazik adamlar değildik, ama MC'nin etrafında bir sürü çocuk vardı ve hiçbiri yıllar boyunca 'kırılmamıştı'.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Bir elimle çenemi ovuştururken diğer elimle kendimi duvara yasladım. Dışarıdaydık ve birçok çocuk kovalamaca oynamaya karar vermişti.

Bir kulüp binasında bu kadar çok çocuk olması bana hep garip gelmiştir, özellikle de geceleri ve hafta sonları yaşananlar düşünüldüğünde, ama MC önce bir aileydi ve ailelerin çocukları vardı.

Bir sürü var.

Geçtiğimiz yıl otuz kardeşimizin çocuğu oldu. Toplamda otuz dört bebek çünkü JoJo ve Rock basit bir şey yapamadılar ve ikiz doğurmak zorunda kaldılar. Çocuk içinde boğuluyorduk.

Bazı anneler çok tatlıydı, ama çoğu gerçekten çalışan yaşlı kadınlara aitti ve yedi gün yirmi dört saat kendilerine bağlı bir bebekleri varken bunu yapamazlardı. Çocukları etiketlemek dışında hiç düşünmemiştim bile.

onları bir baş belası olarak görüyorum. Her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar değişmesi ne tuhaf.

"Lawrence denen çocuğun ona bakışı hoşuma gitmiyor." Sözleri Flame'in çakmağının tıslamasıyla noktalandı.

Lawrence'a baktım -Tekerlekler'in şaşkınlığı, şaşkınlığı- ve sonra Amaryllis'in etrafında nasıl davrandığını gördüm.

"Onu koruyor."

"Gözlerine bak." Flame homurdandı. "O küçük pisliğe güvenme."

"Kaç yaşında? On bir mi? Kız da beş yaşında, dostum. Görecek bir şey olmayan yerde bir bok göremezsin."

"Başımıza bela olacak," diye mırıldandı Flame kıyamet sesiyle.

Öfkelendim. "Lawrence iyi bir çocuk. Belki de bizim Lucie'ye baktığımız gibi o da ona bakmak istiyordur."

"Aynen öyle."

Yanına dirsek atarak, "O bize yapmaya başlayana kadar hiçbir şey yapmadık," diye homurdandım.

"Bunun hangi kısmını anlamıyorsun?" Alev karşılık verdi. "Bu benim lanet olası sorunum. İzleyin, birlikte cehennemi yükseltecekler."

"Onları kınamak için biraz erken," diye karşılık verdim ve Amaryllis'in kıkırdayarak adını bilmediğim küçük bir kızın peşine takılıp onu yakalamaya çalışmasını izledim.

Çocukların hiçbirinin adını bilmiyordum çünkü ilgilenmemiştim. En azından onların ve annelerinin erkeklerimizi nasıl etkiledikleri dışında.

Şimdi, birdenbire, hem Flame hem de ben dışarıda durmuş, olan biteni izliyorduk ve tüm bunların nedeni kızımızın da bu karışıklığın içinde olmasıydı.

Flame beni ortak salonda, konseyde yer almak için merdivenleri tırmanan Rodeo ile bira içip bilardo oynarken bulduğunda, iki kelime söylemişti: "Amaryllis dışarıda," ve anında dikkatimi çekmişti.

Benjamin Franklin'in oyunda olması önemli değildi, kazanmaya yakın olmam da önemli değildi. Bu sözler dışarı çıkarken kıcıma saplanmış bir sopa gibiydi.

Neden?

Kulüp binasından ilk kez ayrılıyordu. Dönem.

Annesi yanında olsa da olmasa da.

Onu şimdi bahçede görünce, kendimi biraz daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Bu onun yerleştiği anlamına geliyordu, değil mi? Yoksa bunu düşünmek için bile çok mu erkendi?

"Ryan'ı özlüyor," diye mırıldandı Flame üzüntüyle.

"Bir tek o değil," dedim iç çekerek. Hepimiz Ryan'ı özlemiştik. Silahşorlarımızdan birinin eksik olması gibi bir şeydi bu. Gerçi dört değil, beş kiŞiydik ama artık o kadar kalmıŞtık.

"Keşke ölmeden önce onu görebilseydim," diye homurdandı Flame, yapabildiği kadar duygularını göstererek.

Ona bir bakış attım, sonra çevreye göz gezdirdim. Bu ses tonu genellikle bir şeyleri ateşe vermesiyle el ele giderdi, ama burada iyi olduğumuzu düşündüm. Hem Amaryllis yakınlarda oynuyordu hem de etrafımızda yanıcı bir şey yoktu.

"Ben de kardeşim." Uzandım ve sırtına bir tokat attım. "Lucie ve Ama döndüğü için minnettar olalım, olur mu?"

"Öyleyim. Yanında bela getirse bile."

"Lucie *tam bir baş* belası. Lanet olsun, sözlükte kelimenin tanımının yanında onun bir resmi olmalı."

Alev sıırttı. "Doğru."

Ve eğer herif bu konuda gururlu görünmeseydi, bisikletimi yerdim.

Aramıza sadece oyun oynayan çocukların kıkırdamalarıyla yumuşayan bir sessizliğin girmesine izin verdim. Ben Amaryllis'i incelerken, Lawrence'ın da onu incelediğini gördüm. Ürkütücü bir şekilde değil, ama öyle bir şekilde... lanet olsun. Flame haklıydı. Bu bana Lucie'ye nasıl baktığımızı hatırlattı.

Alev hırıltıma homurdandı. "Bunu görmenin tam zamanı."

"Onlar daha çocuk," diye karşı çıkmaya çalıştım.

"Uzun sürmez. Biliyorsun buralarda çok hızlı büyüyorlar." Gözlerini gökyüzüne dikti. "Erkek için beş yıl, kız için on bir yıl. Büyük planın içinde bu nedir ki?"

"On sekiz yaşından önce ona dokunursa sikini keserim."

Flame sıırttı. "Sen kesersen ben de yakarım."

"Anlaştık." Ellerimize tükürdük ve üzerine el sıkıştık.

Kızımıza bakmak için geri döndüğümüzde Flame homurdandı. "Lanet olsun."

Rodeo'nun zebanisi Jamie'nin yerde kıkırdarak yuvarlanan Amaryllis'e doğru gittiğini görünce başımı sallamak zorunda kaldım.

elinde bir şişe suyla başsız bir tavuk gibiydi.

Su mu?

"Bütün o küçük piçleri öldürmek zorunda kalacağız," dedim acımasızca. Flame'in homurtusu onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

"Bence daha fazla cinayet işlemeye başlamadan önce içeri dönmeliyiz." Tanrım, sadece birkaç gündür babaydık. Ryan nasıl hayatta kalmıştı?

"Akıllıca olabilir." Bir homurtu daha çıkararak çakmağıyla uğraşmayı bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Bir an için bakışlarım Amaryllis'e takıldı. Ne Lawrence'ın ne de Jamie'nin ilgisinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, onlara gülümserken yanakları pembeleşmişti.

Kıskanmak garip miydi?

Bana daha önce hiç böyle gülümsememişti. Bildiğim kadarıyla hiçbirimize de. Lucie'yle bile oldukça kasvetliydi ve bunun Ryan'ın ölümünden ve taşınma sonrasında yaşadıklarından kaynaklandığını düşündüm.

Onu böyle gülümseten iki küçük piçi gerçekten suçlayabilir miydim?

Evet, yapabilirim.

Nefesimin altında hırlayarak Flame'i kulüp binasına kadar takip ettim. Bara girer girmez bir çığlık odada yankılandı ve bir vücut kendini bana doğru fırlattı. Beklenmedik ağırlık karşısında neredeyse tökezleyecekken bir kahkaha sesi geldi ama düşmemek için kendimi sabitlemek ikinci doğamdı.

Bohça kollarımdayken, bacakları ve kolları bana sarılmışken, kendimi öpülürken buldum.

Ölüme.

Kahretsin, o ahtapot dudaklarını hatırladım. Emici gibiydiler. Jenna sakso çekme konusunda harikaydı ama o emme gücü sikime odaklanmaktan başka bir yerde olduğunda, elektrikli süpürgeyle sevişmek gibi bir şey oluyordu.

Tatlı poponun saçlarından tutup onu üzerimden sürükleyemedi önce - kahretsin, kendimi savunmanın tek yolu buydu - birinin eli kulüp fahişesinin saçlarındaydı. Ama tutuşunda hiç nezaket yoktu.

"Sen kimsin ve benim erkeğimi öperek ne halt ediyorsun?"

Lucie onu benden çekip yüzüstü yere sürüklerken Jenna'dan bir çığlık daha yükseldi. Jenna'nın yüzükoyun yatan bedenine doğru eğilerek başını geriye attı ve ona doğru baktı. Lucie'nin her zerresi öfkesinden zonkluyordu.

Sıcak
mıydı?
Aynen
öyle.

Ve itiraf etmeliyim ki, beni sahiplenmesini sevmiştim.

Bu dünyada işler böyle yürümüyordu. Kardeşler orospuları sahiplenirdi, ama Lucie? O her zaman kendi kurallarına göre yaşadı.

Nereden geldiğini bile bilmiyordum ama cehennemden fırlamış bir yarasa gibi -ne kadar uygun, değil mi? Saçlarını avucunun içine alan Lucie başını geriye doğru çekti ve yere çarptı.

Jenna sızlanıp burnunu tutarken bile Lucie ona tükürüyor ve tıslıyordu. Jenna için biraz üzuldüm ama kahretsin, o sürtük benim alındığımı bilse bile yine de denerdi.

Sweetbutts'ın sadakati yoktu ve bu nedenle erkek kardeşler ile sürtükleri arasındaki bağı anlamıyordu.

Hayatın üzücü bir gerçeği, ama yine de doğru.

Ve tam da bu yaşında bir filozofa mı dönüşüyorum diye düşünürken, kedi dövüşüne katılmaya karar verdim. Kollarımı Lucie'nin beline dolayıp onu havaya kaldırdığımda bana bağırıp çağıran kardeşlerimi dehşete düşürmüştüm. Kurtulmaya çalışırken bacaklarını tekmeledi ve kolları benimkilere çarptı ama ağzımı kulağına dayayıp "Sakin ol," diye tısladığımda itaat etti.

Nefes nefese, yüzü kıpkırmızı, saçları dağılmış bir halde çırpınmayı bıraktı ve onu tutmama izin verdi. Sol tarafımdan bir kıkırdama sesi geldi ve Flame'i gördüm, elinde çakmak, bara yaslanıp ekranı izlerken çakmağı çıtlatıyordu.

Flame'in kıkırdamasının Lucie'nin ateşine benzin dökmek gibi olduğunu bildiğimden homurdandım ama Lucie tükürdüğünde pek de şaşırmadım: "Kimse konseye dokunamaz. Bir fahişe onlara yaklaşırsa, bağırıksaklarını deşerim."

Sesindeki şiddet vaadi sikimin sertleşmesine neden oldu ve Wolfe'u kapı aralığında, kolunu pervaza dayamış durumu incelerken görünce, ona çenesini kapatmasını söylememesine şaşırdım, özellikle de bizi orada bulunan kulüp fahişelerinin önünde alenen iddia ettiği için.

"Konsey mi? Seni açgözlü kaltak, hepsini oyun dışı bırakamazsın. Axe, söyle ona!" Jenna mızdırmıştı, sesi o kadar genizden geliyordu ki gülmek için kendimi zor tuttum, o kaltaktan hiç hoşlanmamıştım. Bazı tatlı fahişeler bedava çatı, koruma ve iyi vakit geçirmek için oradaydı. Geceleri sevişir ve emerler, gündüzleri ise temizlik yapar ve yemek pişirirlerdi. Onların işi buydu ve çoğu bunu yapmaktan mutluydu.

Bir de Jenna gibi kendilerini bir erkek kardeşe bağlamak isteyen kulüp fahişeleri vardı. Şahsen, yaşlı bir kadın olmaya duyulan hayranlığı hiç anlamamıştım. Motorcular acımasız orospu çocuklarıydı ve onların pisliklerine katlanmak için güçlü bir kadın olmak gerekirdi. Lucie gibi hayatın içinde doğmadıysanız, bir erkek kardeş tarafından sahiplenilmek zor bir iş olabilirdi. Yine de bazı şirinler bunu bir kariyer haline getirmeye çalışıyorlardı.

"Evet, Axe, söyle ona," diye karşılık verdi Lucie, sesi Jenna'ninkini taklit ediyordu.

Omuz silktim. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum Jenna, Lucie haklı. Ona sahip çıktık."

Otuzdan fazla üyeyle dolu olan bar, gürültüyle çınlıyordu. Müzik, bardo oyunu ve bir grup erkeğin ve kulüp fahişesinin iş gününden sonra saçma sapan konuşmaları, hepsi beyaz bir gürültüydü. Ama benim sözlerimle? Sessizlik çöktü.

"Onu sen mi sahiplendin?" Jenna nefes nefese kaldı.

"Evet. Lucie bizim," diye seslendi Wolfe kapı aralığından. "Ne yapacağını biliyorsun Lucie. Onlara mürekkebinizi göster."

Lucie'nin dudakları kıvrıldı ve gözlerindeki zafer parıltısını gördüm. O içgüdüleriyle hareket eden bir yaratıktı ve Jenna'yı üzerimde görünce saldırıya geçmişti. Bu onun planlayabileceği bir şey değildi ama yine de işine yaramıştı.

Açıklamayı kilisede yapmış olabiliriz ama haber kadınlara yayılmayacaktı. Ne de olsa kilisede olan kilisede kalırdı. Dolayısıyla bu, kamuoyuna yapılan ilk açıklamaydı ve istemeden de olsa köşeye sıkışmış olsak da eğlendiğimi itiraf etmeliyim.

Beni ilk kez sertleştirdiğinden beri sikim onun olmuştu - o on beş yaşındayken ve ben yirmi yaşına girmek üzereyken. Kendimi bir pislik, tam bir sapık gibi hissetmişim ama Lucie'nin kısa şortu ve göğüslerinin arasına düğümlediği gömleğiyle Marilyn Monroe'nun yeniden doğmuş hali gibi görünmesi hiçbir gencin dayanamayacağı bir şeydi.

"Hepsini gösteremem," diye mırıldandı. "İkisinin, adamlarımın siz sikiklerin görmesini istemeyeceği yerlerde olduğunu düşünürsek."

Kardeşlerin onu toplu halde sahiplenmemiz karşısında afalladıklarını bilsem de buna kıs kıs güldüler, isimlerimizi haykırdılar ve Lucie'nin önünde düpedüz sırttılar.

Kamuoyuna yaptığımız açıklamayla, kardeşlerin onu kulübe daha fazla entegre etmeye başlayacaklarını biliyordum. Wolfe'un çocuğuyla döndü diye Bomber'ın emirleri ortadan kalkmamıştı ama bu kesinlikle doğru yönde atılmış bir adımdı çünkü motorcular sadakati takdir ederdi. Çatışmaları da çok seviyorlardı.

İlk gün yaptığı gibi yaptı - neredeyse ona başımı sallayacağım bir gururla dövmelelerini gösterdi. Tam olarak ödül sayılmazdık ama Lucie için öyle olduğumuzu biliyordum. Kahretsin, şimdi düşündüm de, o da bizim için öyleydi, yani hislerimiz kesinlikle karşılıklıydı.

Kardeşler onun mürekkebini gördüklerinde hâlâ biraz şaşkın görünüyorlardı ama Wolfe, "Kadınıma bakmayı kesin," diye homurdandığında ona bakmayı bıraktılar. Böylece dikkatleri başka yöne çevrildi.

Tatlıbuttonlar adil bir oyundu, ama yaşlı bir kadın? Açıkça bakmaya bile izin yoktu. Tabii o orospu çocuğu burnunun kırılmasını istemiyorsa.

Lucie eğildi, daracık poposu kot pantolonunun gerginliğiyle daha da ortaya çıkmıştı ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak kendini destekledi - hassiktir, bir dahaki sevişmemizde onun bu pozisyonda olmasını istiyordum- ve Jenna'ya baktı. "Notu aldın mı, kaltak? Adamlarımın yanına yaklaşırsan seni fena beceririm." Üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Yüzlerine karşı memelerini sallamak ya da yaraklarını avuçlamak yok. Eğer yaparsan seni doğduğuna pişman ederim."

Sonunda kapı aralığından bara girmiş olan Wolfe buna homurdandı, sonra Lucie'yi yakaladı ve omzunun üzerinden geçirebilmek için onu döndürdü. Lucie bu hareket karşısında önce ciyakladı sonra da kendini bir itfaiyecinin kucağında bulunca güldü. Wolfe onun kışına bir şaplak attı ve, "Sahiplenici bir tavır takındığında seni siketim geliyor, Lucifer," dedi. Jenna'ya mırıldandı, "Ben olsam onu dinlerdim, sürtük. Adının hakkını veriyor."

Ve bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve ne olmak üzere olduğunu biliyor muydu? Flame ve ben hevesli köpek yavruları gibi peşinden koştuk.

Lucie

Wolfe'un kollarında olmak ve kulübün tatlı adamlarının kim olduğumu tam olarak bilmesi, içimi sahte olmayan bir memnuniyetle doldurdu.

Kocaman bir kucaklaşma gibiydi ve kalabalığın içinde bir isyancı gibi sürüklenip götürülmem umurumda bile değildi. Umurumda bile değildi.

İddiamı ortaya
koymuştum. Onlar
da kendilerininkini.

Tanrım, eğer bu beni kendiliğinden tutuşturmaya yetmiyorsa, neyin yeteceğini bilmiyordum.

Alev ve Balta arkamızdan gelirken kıkırdamalarını duydum ve ağır yürüyüşleri kalbime eşlik etti.

Pek çok kez yatak odamda Wolfe'un kollarında kıkırdayan bir sürtükle odasına gidişini dinlemiştim. Onun zevk çığlıklarını dinledim, onları duydum ve içimde öldüğümü hissettim.

Bu kez, beni Amaryllis ve benim uyuduğumuz yatak odasının önünden geçirip kendi odasına götürürken kollarındaki kadın *bendim*.

Artık Prez olduğu için aynısını kullanmıyordu ve o zaman Prez'in yatak odasına hiç girmediğim fikri aklıma geldi.

Hiç.

Babam beni hiç içeri almamıştı ve kötü bir kâbustan sonra küçük bir kız olarak onun yatağına girmeyi hiç düşünmemiştim. Korktuğumda onun kollarına sarılmak hiç aklıma gelmezdi.

Çoğu zaman ondan korkuyordum.

Büyüyene kadar, bu çocuklar bana kendimi nasıl savunacağımı öğretene kadar.

Eğer rahatlamak isteseydim, Kid ya da Dagger'a giderdim. Okuldaki bir kızla ilgili yardım istediğimde, bu Flame ve Wolfe'un bölgesiydi. Axe komplo kurmak ve ev ödevleri içindi. Gerçi şimdi düşündüm de, hepsi de bana sarılmaya, iyi bir şey yaptığımda ya da üzgün olduğumda başımı öpmeye hazırdı. Belki de hayatımdaki tek baba etkisinin küçük bir şekilde onlar olması berbat bir şeydi, ama onları her şeyimle seviyordum. Bana gösterdikleri özen ve ilginin tek bir zerresini bile.

Çocukken çok masumdu.

Sonra, on altı yaşıma geldiğimde işler değişti. Elbette, onlara ezelden beri yarı aşkıttım, ama on altı yaşında, çoğu kız burada V-kartlarını kaybediyordu. Sadece ben değil. Bomber beni uyarmıştı. Erkek kardeşlerim bana dokunursa ellerini kaybederlerdi.

On yedi yaşıma kadar bekledim. Ta ki benim onları istediğim kadar onların da beni istediğini anlayana kadar... Sonra her birinin odasına girdim ve onları kendime ait kıldım.

Onları sahiplenmiştim.

Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da bu hayattan ne istiyorsan onu alman gerektiği idi.

Onları beklemek, babamın aniden beni sevmeye başlamasını beklemek gibi bir şey olurdu; bu imkânsızdı. Kulübe, o zamanlar Bomber'a olan sadakatleri kökleşmişti. Ve benim onların peşinden koştuğum kadar onlar da benim peşinden koşmuş olsalar bile, Bomber'ın gazabı benimki kadar güçlü erkekleri bile korkutmaya yettiği için öyle davranacaklardı.

Tamam, belki Flame değildir.

Flame'in hapse girmekten başka bir şeyden korkup korkmadığından emin değildim.

Ryan hem bizim güvenliğimiz hem de bizi haberdar etmek için MC'yi takip ettiğinden, Wolfe'un hapse atıldığını söylediğinde ziyaret etmemek için kendimi zor tuttum ama hoş karşılanmayacağımı bilmek beni kaçınmaya itti. Yine de Wolfe hayatta kalmıştı, bu yüzden Flame'in de muhtemelen hayatta kalacağını biliyordum ama bu onu içten içe öldürecekti.

Flame tüm adamlarım arasında en dağınık, bazı açılardan en narin ve yine de grubun en azılı olanıydı.

Bu vahşetin bana yöneldiğini düşündükçe ürperdim ve Wolfe'un ayakları durduğunda ve bir kapının açılma sesi bana kendini duyurduğunda mutlu oldum.

Saniyeler içinde, Wolfe beni soymaya başlamadan önce dikkatlice ayakta durma pozisyonuna getirildim.

Sorumluluğu üstlenmesine gülümsemek zorunda kaldım ve onu durdurmadım. İtiraz bile etmedim. Axe ve Flame kapıyı arkalarından kapattıkları anda bana doğru ilerlediler, etrafımı sardılar, yırtıcı hayvanlarının avıymışım gibi etrafımda döndüler.

Ben av değildim ve onlardan korkmadığımı şimdiye kadar anlamış olmaları gerekirdi.

Wolfe gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkardığında, sütyensiz göğüslerimi görünce homurdandı. Elleri büyüktü. Yaptığı kirli işlerden dolayı yara izleri vardı.

Yıllar geçtikçe, ama garip bir şekilde zarif de. Sıçrayan parmaklar, temiz tırnaklar. Aslında hepsinin tırnakları temizdi ve bunun nedenini biliyordum; iyi temizlik alışkanlığı edinmişlerdi çünkü çocukken giysilerimden yağı çıkarmak çok zor olmuştu. Çocukken küçüktüm ve ne yazık ki itaat etmek istemediğimde beni kollarıma girip istedikleri yere götürüyorlardı. Okul, kütüphane ya da babamın ofisi.

Bu en iyi anı değildi, bu yüzden Wolfe'un ellerinin göğüslerime tapınmasını izledim. Onları şekillendiriyor, avuçluyor, meme uçlarımı çimdikliyordu. Onlara sanki dünyanın dertlerinin cevabı üzerlerinde yazılıymış gibi bakıyordu ve yüzünü onların arasına gömdüğünde bu hiç de sürpriz olmadı.

Kaşınan kirli sakalının hassas tenime değdiğini hissedip inlemeye bile fırsat bulamadan, arkamdan bir el boğazıma doğru kaydı. Başımı omzuna yaslayabilmem için geriye yatırmadan önce beni uyarmak için hafifçe sıktığında ürperdim. Orada dinlendiğim anda başımı yana yatırdım ve ağzımı onunkiyle birleştirdim.

Dişleri dudaklarımı ısırdı, köşelerinden ısırdı, benimkiler açığa çıkana kadar aşağı çekti. Onları ayırdığımda dilini içeri soktu ve amımı sikmek ister gibi ağzımı sikerken öpücüğüne inledim.

Wolfe hassas öpücükler ve şefkatli dokunuşlarla göğüslerime işkence ederken kıvrandım. Bana karşı yumuşak davranmasına alışkın değildim, daha çok sert davranmasına alışkındım. O bir saç çekicisi ve ısırıcıydı, saç okşayıcı ve öpücü değil. Bana önemliymişim gibi davranması neredeyse ağlamam için yeterliydi.

Aletin karnıma bastırıldığını hissettiğimde tekrar ürperdim ve bir el karışıma girip karnımın üzerinden aşağıya, fermuarıma doğru ilerlerken homurdandım. Flame'in parmakları diğerlerine göre daha nasırlıydı. Özellikle de işaret parmağı ve başparmağı sürekli çakmağını çizdiği için. Bu kenarları hassas karnımda hissettim ve elini kotumun bel bandıyla tenimin arasına daldırdığında inledim.

Elinin temas ettiği anda, "Kahretsin, yine külot giymemiş," diye homurdandı.

Bu hem Wolfe'un hem de Axe'in inlemelerine neden oldu. Wolfe aslında yaptığı işi bıraktı, Alev'in açtığı boşluğa bakmak için geri çekildi, sonra düğme üzerinde çalışmaya başladı ve şortumu çıplak kalana kadar bacaklarımdan aşağı çekmeye başladı.

Bir tıslama sesi duyuldu ve Axe'in dili benimkine daha çok karıştı, o da uzanıp popomu kavradı ve yanaklarımı sertçe sıkarak birbirinden ayırdı.

Homurdanarak ondan uzaklaştım, nefes almaya, onlara dokunmaya ihtiyacım vardı. Onlar tek kelime edemedi dizlerimin üzerine çöktüm ve

Wolfe'un fermuarını açmaya başladım. Onunki açıldığında, önce Flame'inkine sonra da Axe'inkine geçtim ve hepsinin kot pantolonlarını

kalçalarına kadar indirip, kesiklerini, tişörtlerini, gömleklerini ve eşofmanlarını çıkarıp, dalgalı karınlarını ve mürekkeple dolu gövdelerini ortaya çıkarmalarını memnuniyetle izledim. Birkaç saniyeliğine dikkatimi

onlara yönelttim. Tahmin edersiniz ki Flame'in karnındaki siyah ve gri alevler, Axe'in kollarındaki Samuraylar arasındaki bir tür savaşı tasvir eden eşleşen kollar ve ardından Wolf'un mürekkep yüklü göğüs kasları bir kabile dövmesiyle kaplıydı.

Dilimle izini sürüyorum.

Sonra, tabii ki, zevk dolu bakışlarım aletlerini keşfetti ve mürekkepleri unutuldu.

İlk önce Axe'inkine düştüm. Onunki en kalın olanıydı ve ortasında içime yasadışı olması gereken şeyler yapan muhteşem bir kıvrım vardı. Biraz tükürük hazırladım ve dilimi şaftının alt tarafında gezdirerek onu emmeye hazırlanmak için uzunluğunu nemlendirdim. Ucunu dudaklarıma bastırduğimde saçlarını elleriyle topladı ve saniyeler içinde kontrolü ele aldı.

Bunu bekliyordum ama lanet olsun, bir sığın üzerine öğürmeyeli uzun zaman olmuştu. Ryan daha nazik bir sevgiliydi. Bu, yıllar boyunca sikilmediğim ve sert sikilmediğim anlamına gelmiyordu. Seks yüzünden morluklarım, ısırık izlerim ve sonrasında mücadele etmem gereken her türlü nefis acım vardı, ama adımları hatırlayamayana kadar beni beceren ve sabahları Epsom tuzu banyosuna ihtiyaç duyacak kadar ağrıyan bu adamlar gibisi yoktu.

Her nasılsa, beni yeniden bütün hissettirecek kadar sert becerdiler. Dünyamda her şey bir kez daha doğru olana kadar tüm kırık parçalarımı bir araya getirdiler.

Ağzımı sikmesine izin verdim, diğerlerinden de aynı muameleyi beklediğimi biliyordum. Geri çekildiğinde, üzerime çömeldiğinde yanaklarımda gözyaşlarını hissettim, sırtı eğildi ve beni öpebilmek için çenemi tuttu. Özensiz ve ıslaktı. Ellerim kalçalarını ve bacakları arasını kavrayana kadar dili benimkine süründü, yanıyormuşum gibi hissettim, sanki yakında bana dokunmazlarsa ölecekmişim gibi.

Sonra geri çekildi, saçlarımı tuttu ve başımı geriye doğru eğdi. Uzun tükürük telinin bana doğru yöneldiğini gördüğümde ağzımı açtım ve teklifini kabul ettim. Gözlerinin derinliklerinde memnuniyetin parıltısını gördüm ve "Benim" diye fısıldadığında şaşırmadım.

Titreyerek başımı salladım, o da bana sırtıttı, burnumun ucunu ısırды ve dilini gözyaşlarımın üzerinde gezdirerek onları topladı ve tadına baktı.

"Seni seviyorum bebeğim," diye mırıldandı. İnledim. "Ben de seni seviyorum."

Bu hareket beni ürpertirken, saçlarımdaki tutuşunu bırakıp aleti iki elinde, biri sikinin üzerinde, diğeri taşaklarını çevirerek geri çekildiğinde şok olmadım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, yön değıştirme zamanıydı. Şimdi Alev'e odaklanarak tükürüğü ağzımda topladım ve şaftının ucuna odaklandım, onu kapladım ve sevdiğini bildiğim şekilde uzunluğunu yukarı ve aşağı hüpürdeterek tükürdüm.

Bana dokunmadı, dokunmasına gerek yoktu. Onun neyi sevdiğini bildiğimi söylediğimde, hepsinin neyi sevdiğini biliyordum. Flame kendi gırtlığını sikkemden hoşlanıyordu ve kontrol bende olsa da dizginlerin daha çok onun elinde olmasından hoşlanmıyorsam ne olayım.

Şaftını yuttum, emdikçe emdim. Cüssesi düşünöldüğünde onu boşaltmak kolay değildi ama tüm o gücü ağzımda barındırmak çok tahrik ediciydi.

Kendimi durduramayarak bacaklarımı ayırdım ve elimi kalçalarımın arasına soktum. Klitorisime dokunduğumda, sistemimden ateş fışkırdı ve aletin etrafında inledim, titreşimler onu küfrettirdi.

Saçlarımdan tutup beni aletinden çekerken içimi tatmin duygusu kapladı. Kehribar rengi gözbebeklerinde lezzetli bir öfke vardı ve kana susamış gözlerle bana bakıyordu.

Alev'le ateşle savaşmak, bir ortaçağ şövalyesiyle savaşa girmek gibiydi. O bir kılıç için yaratılmıştı, silah için değil. Onu at sırtında, savaşa atılırken, ölse bile umursamazken, sadece zafer için yaşarken görebiliyordum.

Bazı erkekler modern zamanlar için yaratılmamıştır.

Bazı adamlar çelikten ziyade demirden dövölmüştür. Flame böyle bir adamdı.

At yerine bisiklete biniyor, kılıç yerine silah taşıyordu ama MC hayatının hoş kucaklamasına ihtiyacı vardı. Sadece burada

içgüdülerini, gerçek doğası kabul edilecekti. Sadece burada korkulmak yerine saygı duyulacaktı.... Tamam, burada korkuluyordu ama iyi anlamda.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

"Kötü kız," diye homurdandı, bakışlarındaki o lezzetli öfkeyle bana bakıyordu. "Neredeyse beni boşaltıyordun."

Konuşmamam gerektiğini, sözleriyle beni hem ödüllendirdiğini hem de azarladığını bilerek keyifle mırıldandım.

"O lanet ağız gücünü kaybetmemiş," diye onayladı Axe. "Tamamen ağız ve tamamen aksiyon," diye alay etti.

Eğlenceli bir sırtışıla ona baktım ve Wolfe çenemi tutup başımı ona bakacak şekilde döndürdükten sonra aletini suratıma soktuğunda şaşırmadım. O diğerleri gibi değildi, özellikle sakso çekmekten hoşlanmıyordu, bu da saksoyu her şeyden çok sevdiğini bildiğim Dagger'la tam bir tezat oluşturunuyordu.

Bana sikini emdirmek yerine, shaftını sıkıca tutmuş ve taşaklarını ortaya çıkarmıştı. Bir tanesini ağzımın boşluğuna çekmeden önce kadifemsi derisini ucuyla okşayarak dilimi değdirdim. Homurdandı ve sikiinin yüzüme düşmesine izin verdi. Saygısızlık gibi gelebilirdi ve belki de öyleydi ama gerçekten umurumda değildi.

Saçlarımı tuttu, köklerim gerilene ve taşaklarının etrafında rahatsızlıkla haykırana kadar kavrayışını sıkılaştırdı. Ona baktığımda, dünyanın beşte birinde, onun şehvetini ve ihtiyacını, aşkını ve bana onun üzerinde verdiği gücü gördüm.

Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardı ve Wolfe için bu çizgi daha da inceydi. Çok severdi. Bu yüzden ondan kaçıyor ama bana karşı bunu asla başaramadı.

Beni sevdiği kadar, sevdiğinden de nefret ediyordu ve ben bu savaşı her zaman bakışlarında gördüm, ne zaman yakınlarsak bunu hissettim.

Hayatımın geri kalanını beni sevdiğine pişman olmamasını sağlayarak geçirecektim ve bugün bu kabullenışı gördüm, yüz hatlarında okudum.

"Amına ihtiyacım var, bebeğim," diye homurdandı, çıplak vücuduma, tükürük ve salyayla dolu memelerime - gırtlaktan sikilmekten kaynaklanan kabarcıklı bir şey - ve açılmış bacaklarımın arasından dışarı çıkan amıma baktı.

İnledim, buna da çok ihtiyacım vardı ve dizlerinin üzerine çöktüğünde hemen geri çekildim. Üzerime çıktı, beni bir battaniye gibi örttü ve

Ağırlığını, sıcaklığını sevdim, parmaklarının klitorisimi ovma için yukarı çıkmadan önce seksimin dudaklarını ayırmasını daha da çok sevdim.

Bir eli sikinde, diğeri klitorisimde, ucunu kapıma bastırđı ve eve kaydırđı. Sırtım dolgunluktan zevkle kemerli olana kadar tüm yol boyunca. Wolfe durup bağlantının tadını çıkarmadan önce birkaç kez içime pompalarken memelerim titredi, gözleri Flame'inkiler kadar ateşli bir şekilde içimi yakıyordu.

Lafı açılmışken... iki yanımda Axe ve Flame de dizlerinin üzerine çöktü. Flame beni kaldırdı, böylece artık yerde düz durmuyordum ve beni dizlerine bastırđı. Aletini omzumda hissedebiliyordum ve bana verdiğı ıslak öpücüğe neredeyse gülecektim.

Axe'in ağızı göğüslerime doğru hareket etti. Wolfe beni sikmeye başladığında klitorisimi dillemeye başlayana kadar aşağı, aşağı, daha uzağı ve daha uzağı sürüklenmeye başlamadan önce dudakları her bir tepenin tepesindeki çıkıntıları ısırđı.

Hissettiklerimle birlikte keskin bir çığlık attım. Adamlarımın içimde uyandırabileceğı zevkin lanet gücüyle beni aşırı yüklüyordu.

Axe benim onun sikini emdiğim gibi klitorisimi emerken, ben çırpınıyor ve çırpınıyordum ama Flame beni sıkıca tuttu, kolları beni yakalamak için geliyordu. O insan formunda bir esaretti. Sikilirken ve emilirken hareket edemiyor, fazla dönemiyordum.

"Alev! Bırak beni," diye yalvardım, Wolfe'un hamleleri hızlandıkça ağlamaya başladım. Kalçalarımı kıvırmaya ihtiyacım vardı, doğrulup kollarımı göğsüne dolayarak onu kendime yakın tutmaya ihtiyacım vardı, lanet olsun, beni ters çevirip arkamdan aptalca becermesine ihtiyacım vardı.

Çok fazla şeye ihtiyacım vardı ve Flame vermek istediklerini almaktan başka bir şey yapmama izin vermiyordu.

Birkaç saniye sonra doruk noktamı haykırırken, Axe dilini klitorisimin etrafında gezdirmeye devam ederken hıçkırarak ağladım. Ne kadar ıslak olduğumu anlatan sesler duyabiliyordum ama umurumda bile değildi.

Bu odada hiçbir sorun yoktu.

Hiçbir şey mükemmelden başka bir şey olamaz.

Wolfe'un tohumunun içimin derinliklerine sıçradığını hissettiğimde bir inilti benden kaçtı. Sıvı ateş gibiydi ve onun dölüyle kaplandığım için seksimin kanalı boyunca titreyen küçük patlamalar yarattı.

Wolfe öne doğru düşerken Axe ayaklarını sürüyerek yoldan çekildi ve elleriyle omuzlarımın iki yanından tuttu. Yüzünü boğazıma dayadı, nefesini tuttu, sonra bir tür veda edercesine oramı ısırđı. Sertçe.

Nefis acıyla tısladım ama Wolfe içimden çıkarken uzun bir iniltiye dönüştü. Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım ve o da bana uykuu bir şekilde sırttı.

"Bana öyle bakma bebeğim. Bir noktada ayrılmak zorundaydım."

Bir kez daha eğildi ve beni öptü, sonra Axe oradaydı. Az önce tadına baktığı, suları ağzını kaplayan amıma baktı. Parmakları kanalımından aşağıya doğru kayan tohumu karıştırıyor, oraya buraya sürüyor, beni kızdırıyor ve zaten hassas olan seksimi hiper sürüşe geçirirken beni genel olarak delirtiyordu.

Tüm bu süre boyunca, Flame beni

sıkıştırdı. Beni orada tuttu.

Hareket etmeye o kadar ihtiyacım varken hareketsiz kalmak canımı acıtiyordu.

Keskin bir nefes emdim, sonra kanalımı doldurmak için aşağı kaydırmadan önce orta ve işaret parmağı arasında klitorisimi sıkıştıırken inledim.

Onları makaslayarak parmaklarını içime soktu, sonra amımın ön duvarını tırmıkladı. Orayı ovalamaya başladığında, gözlerimi çaprazlamak isteyecek şekilde bana dokunduğunda, yüksek ve paniklemiş bir gıcırta benden kaçtı.

Daha hızlı hareket etmeye başladılar, gözlerim panikle irileşene kadar daha da hızlandılar. İşemek istediğimi hissettim! Bunu bana ilk kez yapmıyordu ve Alev'in beni neden tuttuğu anlaşılıyordu.

Piçler!

Kahretsin, bunun için onları geri alacaktım. Bir dahaki sefere onları emerken, kendi intikamımı almak için 'yanlışıklıkla' üç parmağımı kışlarına soktuğumdan emin olurdum.

Ancak bu düşünceler gelecek içindi. G noktama dokunduğunda nefesim ciğerlerime girip çıkıyordu. Tekrar tekrar, teslim olmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar bana işkence ediyordu.

Ben fişkırırken feryat ettim, sıvı parmaklarının üzerinden sızarak karnımın alt kısmını ve popomun altında birikene kadar altımdaki zemini ıslattı.

Zevk dayanılmazdı ve bacaklarımı kaldırmaktan, onu kucaklamaya çalışmak ve eşit ölçüde ondan kaçınmak için kendime kıvrılmaktan başka seçeneğim yoktu.

Tabii ki, amcık bana izin vermedi.

Kıkırdadı, hepsi öyle yaptı ve sonra yeni pozisyonumu kullanarak sikini içime soktu. Hala hayatla zonklayan hırpalanmış dokuların etrafında.

Bunu yaptığında neredeyse kendimi kaybediyordum. Beni bir doruk noktasından sonra diğerine doğru sikmeye başladığında zevk beynime bomba gibi düşmüştü.

İçime sert ve derin bir şekilde girdiğinde, uzun, feryat eden bir zevk kütlesiydim. Beni orada tuttu, boşalana kadar o işkence dolu zevk çizgisini sürdürdü, boşalması beni yatıştıran tek şeydi, ama işkencem bitmemişti. Bir kez daha etrafımda dolanırken, kendimi Wolfe'un kucağında buldum. Alev içime girdi. Alev'in herhangi bir şey almak için hareket etmesi gerekmeseydi Axe'ın geri çekildiğini fark etmezdim.

Aletini amıma dayadı ve ikimizin de kalp atışlarını hissedinceye kadar aleti nabız gibi atan etime çarptı.

Nedenini bilmiyordum ama onun hareketsizliği kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu ve inanın bana, kalbim zaten Red Bull'la maraton koşmuşum gibi hızlı atıyordu.

"Ne yapıyorsun?" İnledim, orada yatmaktan ve bana vermek zorunda olduğu her şeyi almaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm.

"Nefes alana kadar bekliyorum."

Basit sözleri beni gerdi. Neredeyse nefesimin asla 'yakalanmadığından' emin olmak istiyordum ama gözlerine baktığımda aramızdaki bağ canlandı.

Bunu hepsiyle yaşadım. Bakışlarımız birleştiğinde, sanki eve yürümek üzereydim. Her biri içimde tahrik ve öfke dışında bir şeylere ilham verme gücüne sahipti. Sanki kafamın derinliklerinde onlara belirli alanlar ayırmıştım.

Axe ile ne zaman bunu yapsak, beni öpmesini istiyordum. Sadece beni öpmesini ve öpmesini, ta ki onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimden emin olamayana kadar.

Wolfe ile durum farklıydı. Bir parçam ona ilham verdiği ihtiyaçla saldırebiliyordu. Diğerlerinden daha saldırgandı. İçimdeki alfa kaltağı onunla kafa kafaya çarpışıyormuş gibi hissediyordum ve belki de tam olarak böyleydi. Derinlerde bir yerde ikimiz de hayvandık. Her birimiz diğerine hükmetmeye çalışıyorduk.

Dagger bana kendimi güvende hissettirdiği için ona sarılmak, kollarında sıkıca tutulmak istiyordum. O kadar güvende hissettiriyordu ki, ben oradayken dünyanın beni göremeyeceğini bile biliyordum.

Ryan da böyleydi. Axe ve Dagger'ın garip bir karışımı gibiydi. Güvenlik ve ihtiyaç bir arada.

Ama Flame?

Flame o kadar çok şey ifade ediyordu ki bana hissettirdiklerini tarif bile edemezdim. Kalbimin çarpmasına neden oluyordu ve içimdeki alfa kaltağı da ona çarpıyordu ama aynı zamanda onun korumasını da istiyordum. Eğer bir şey varsa, ona boyun eğmeyi en kolay yol olarak görüyordum.

Flame muhtemelen içimizde en güçlü olanıydı. Eğer deli olmasaydı Prez olurdu. Adını hak eden babam gibi deli değildi ama kesinlikle kaçıktı. Yine de onu bu yüzden daha çok seviyordum. En büyük korkularımdan biri, ben ona destek olmazsam gerçekten raydan çıkmasıydı.

Yüzünde, kendini normal göstermeye çalışmaktan kaynaklanan gerginlik ve yorgunluk çizgileri gördüm ama Alev asla normal olmayacaktı. O sadece bu şekilde doğmamıştı.

"Beni hep görüyordun, değil mi şekerim?" diye homurdandı ve aklımın nereye gittiğini bilmesine şaşırmadım bile.

"Sen de beni hep görmedin mi?" Kalbim sonunda sakinleşip, nefes alış verişim en başta onun istediği gibi normale dönerken sesim kısık ve boğuk bir şekilde cevap verdim.

"Evet, yaptım." Uzandı ve ağzıma bir öpücük kondurdu. Yumuşak ve nazikti. Onun aksine. Beni daha önce hiç yaşamadığım bir şefkatle, iliklerime kadar hissettiğim bir sevgiyle öptü.

Aleti içime girdiğinde, kızışmış bir aygır gibi pompalamıyor ya da üzerimde tepinmiyordu. Bu hoşuma gitse de, Axe ve Wolfe'un bana kim olduğumu hatırlatmak için beni bu şekilde becermelerine ihtiyacım olsa da, şimdi buna ihtiyacım vardı.

Beni mahvettiler.

Kül ve kordan başka bir şey olmayana kadar beni yerle bir etti.

Alev beni yeniden inşa edecekti.

Orgazm, geldiğinde, tatlı ve yavaş yanan bir şeydi. İçimi ısıttı, bedeniyle, öpücüğüyle ve sikiyle bana beni sevdiğini söylerken içimde enfes bir neşe kabardı.

Flame'in kelimelerle arası kötüydü. Dagger kadar değil ama neredeyse. Bugün beni sevdiğini söyledi ve bu gerçeği bana açıklamasının daha tatlı bir yolu olamazdı.

Bundan daha tatlı bir yol yok.

WOLFE

Kapılar gıcırdarak açıldığında, kimin geldiğini görmek için pencereden dışarı baktım.

Motosiklet motorlarının gürültüsünü duymadığım için, bir kafes takırdarak yola indiğinde şaşırdım.

Şık bir ithalattı ve buralarda sıkça görebileceğiniz bir şey değildi.

Rutherford'da binden biraz az insan yaşıyordu. Gelir büyükbaş hayvan yetiştiriciliğinden geliyordu, bu yüzden bu bin kişinin çoğu şehirden bahseden bu süslü sedanı değil, bir kamyon veya SUV kullanıyordu.

Ayağa kalktığımda diğerlerinin dikkatinin önce bana sonra da pencereye kaydığını gördüm.

"Ne oldu?"

Çenemi pencereye doğru salladım. "Bir ziyaretçimiz var."

Axe ıslık çaldığında, aracın kalibresinden onun da etkilendiğini anladım. Sonra, araçtan inen sürücünün arkası kaygan kafasını gördüğümüzde homurdandım.

"Ramon'un burada ne işi var?"

Birkaç dakika sonra Jodie-May bir çılgılık atarak kulüp binasından çıktığında hiç şaşırmadım. Ramon gülerek ona sarıldı ve yanağından öptü. Yine de bunu yapmasına izin vermedi. Bunun yerine ona öyle bir dil attı ki, öpüşmeleri dondurucu sıcaklıktan kaynama noktasına ulaştığında kaşlarım havaya kalktı.

Islık çalma sırası Dagger'daydı. "Her zaman harika öpüşürdü."

Bir kahkaha attım. "Ona yaklaşmaya cesaret edebilecek tek kişi sensin. Aaron on dört yaşında ve hâlâ onun için bir baba istiyor."

Homurdandı ama güldüğünü gizlediğini gördüm. "Burada ne işi var acaba?"

"Onu yıllardır görmedim. Muhtemelen bu yüzden şu anda onu diliyle beceriyordur," dedi Flame sert bir şekilde.

Kartel askerinin neden burada *olduğunu* düşünürken içimden mırıldandım ve bunun muhtemelen iyi bir nedeni olmayacağını çok hızlı bir şekilde hesapladım.

Ramon Jodie-May'in kışını okşadı ve onu içeri götürdü. Diğerlerine döndüm ve mırıldandım, "Sadece Jodie-May'i becermek istiyor olma ihtimali nedir?"

"Yok denecek kadar az mı?" Axe gülerek karşılık verdi.

"Siktir," diye homurdandım ve kapının çalınması için kendimi hazırladım.

Birkaç dakika sonra geldiğinde, oraya gittim ve kendim açtım.

Jodie-May ortalıktan kaybolmuştu ve Ramon orada tek başına duruyordu.

"Seni görmek güzel kardeşim," dedim ona ve bunda ciddiydim. Ramon her zaman havalı bir herif olmuştu. Motosiklete binmiyordu ama bir motorcunun ruhuna sahipti. Bu, onun bok gibi kaba olduğu ve ellerinde Flame'den bile daha fazla kan olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu ve lanet olsun, Flame muhtemelen döktüğü kanın içinde yüzebilirdi.

Ramon tokalaşmam için elini uzattı, sonra da kucaklaşmak için beni kendine çekti. Sırtımı sıvazlarken, "Ben de, *muchacho*," diye mırıldandı.

"Ailen nasıl?" Onu içeri davet edip arkasına otururken sordum. Masaya.

"Her şey yolunda. Bu tarafta da aynı mı?"

Karşımda otururken ona sıdıttım. Benden birkaç santim kısaydı ama adamın bir duruşu vardı. Bir kot pantolon, bir eşofman altı ve benim kesimimi giyen benim aksime, o bu sıcak havada perişan olması gereken kaygan bir takım elbise giyiyordu. Yağlı saçları ve keçi sakalıyla Lou Diamond Philips'e benziyordu.

"Evet, her şey harika. Bir sürü iş var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yollarımızı ayırdığımız için hep üzölmüşümdür." Çenesini ovuşturdu. "Her zaman sıcak bir karşılamadan emin olabilirdim."

Masamın çekmecesine uzanıp bir şişe viski çıkarırken homurdandım. Arkasında, Dagger birkaç bardak aldı ve onları masanın üzerine koydu.

Ramon'un sırtını sıvazladı.

Dag da ona "Seni gördüğüme sevindim," dedi ve Alev ile Balta da bu duyguyu yineledi.

Hepimize içki doldururken gülerek, "Jodie May'in karşılaşmasını gördük. Sıcak kelimesi doğru değil."

Ramon sırtıttı ve kaşlarını salladı. "Bu seferki çok ateşli." Dudaklarını şapırdattı ama gözlerinde beni sinirlendiren bir şey gördüm.

"Her şey yolunda mı, dostum?" Bir viskiyi ona doğru iterek dikkatlice sorguladım.

"Başkan olmadan önce ne kadar süredir Başkan Yardımcısıydınız?"

Soru karşısında şaşırarak göz kırptım. "İki yıl oldu. Ondan önce Yol Kaptanıydım."

"Ben de tutuklandım."

Başımı sallayarak, "Çok kötü bir şey değil. Yine de kaçakçılıktan beni suçlayamadılar. Beni tutuklanmaktan kaçmakla suçladılar." Omuz silkdim. "Domuzlardan kaçmaya çalışmak zorundaydım, değil mi?"

"Ne yazık ki işe yaramadı," diye sertçe karşılık verdi. "Sadece bugün neden burada olduğumu bilip bilmediğinizi merak ettiğim için sordum."

Başımı salladım. "Hayır. Karanlıkta. Bu Bomber'la bir anlaşma falan mıydı?"

"Hayır. Tam olarak değil." İç çekti. "Bomber'la biteceğini umuyordum ama Carlos acımasız bir piç. Kinleri ölmüyor ve Lucie Steeler'ın Rutherford'a döndüğünü duyunca ne yaptı?" Dilini şaklattı. "Ortalık karıştı ve kelleler uçtu. Neyse ki benimki değil ama ucuz atlattık. Özellikle de yıllar önce onu bulması için görevlendirdiği kişi ben olduğum için."

Ben ona bön bön bakarken, Dagger "Ne oluyor lan?" diye sorma cesaretini gösterdi.

"Ben olsam endişelenmezdim. Başından beri nerede olduğunu biliyordum ama Bomber'la bir anlaşma yaptık." Ağzı gerildi. "Aaron'ın güvenliğine karşılık onunki. Sadece bir piç olabilir ama o benim ve annesi bana güzel zamanlar yaşattı. Zaten Lucie'yi bulmakla o kadar da ilgilenmezken bir hayatı boşa harcamaya gerek yoktu."

Axe, "Bence en baştan başlamalısın," diye homurdandı.

"Belki de yapmalıyım, ama sonu ne olacak? Bundan hoşlanmayacaksın ama ya dediğimi yaparsın ya da onun peşinden başka birini gönderir."

Ses tonunda öyle bir kesinlik vardı ki kalbim mideme kadar indi. "Bombacı ne yaptı?" diye sordum.

"Tüm detayları bilmiyorum. Sadece bir kilo kokainin kayıp olduğu haberinin karteğe ulaştığını biliyorum. Lucie'nin çaldığı dedikodusu yayıldı. Carlos çıldırmıştı. Zaten seninle çalışmayı bırakmaya karar vermişti çünkü Bombacı'nın ne mal olduğu belliydi ama böyle bir şey büyük bir rezaletti.

"Beni o gönderdi ve bir şekilde, başka bir dedikodu üzerine, Bomber suikast için gönderilen kişinin ben olduğumu anladı. İronik olan şu ki, tehditleri olmasaydı ona yardım ederdim ama..." Omuz silktilti. "Onun kaybı."

"Carlos onu hâlâ istiyor mu?" Ona kaşlarını çatıttım. "Bu hiç mantıklı değil Ramon. O kabul etmedi."

"O yaptı. Ya da en azından biri yaptı ve suçu onun üstlenmesinden memnun oldu. Sevkiyat işlenmek üzere ortaya çıktığında bir kilo eksilmişti."

Onun bu umursamaz sözleri karşısında gözeneklerimin her birinden ter boşaldığını hissettim. Nedenini bilsem de yine de sormak zorundaydım. "Neden buradasın?"

"Resmi olarak, Lucie'yi öldürmek için. Gayriresmi olarak mı? Sizinle hiç sorunum olmadı çocuklar. Bombacı hıyarın tekiydi ama herkesin oldukça iyi olduğunu biliyordum. Ancak Carlos intikamını almak istiyor ve benim de bunu ona vermem gerekiyor."

Silahıma uzanmadım, elimi bıçağımın üzerine bile koymadım. Ramon isteseydi gizlice yerleşkeye girip Lucie'ye ulaşmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama yapmadı. Bir sebebi vardı.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Carlos düşmanın serçe parmağını toplamayı seviyor. Ona bir gömü yeri ve cesedin resmini gösterirsem, bu onu ölüm kanıtı konusunda ikna etmek için yeterli olacaktır."

Burun deliklerim alevlendi. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır. Keşke öyle olsaydı," diye homurdanarak cevap verdi. "Serçe parmaklarıyla lanet olası bir ucube." Uzandı ve şakağını ovuşturdu. "İdeal olmadığını biliyorum ama ellerini toplamadığına şükrederim. Hasta herif bir noktada bunu da yapacak kadar tuhaf."

"Ama bak, serçe parmağı olmadan da yaşayabilir, Wolfe. Biraz makyaj, sahte kan..." Omuz silktilti. "İlk kez bir suç mahalli hazırlamıyorum." "Peki ya şehirde görüldüğünde? Hayatına geri döndüğünde hayat?" Flame homurdandı. "Geri dönecek."

Ramon omuz silktilti. "Mükemmel bir çözüm olduğunu söylemiyorum ama onun ölmesini istemiyorsan elimizdeki tek seçenek bu. Bunu yaparsak kartel senin yakandan, Carlos da benim yakamdan düşer."

Ona göz kırptım. "Neden? Bu hiç mantıklı değil."

Ramon dişlerini sıktı. "Bu boktan durumla ilgili hiçbir şey öyle değil ama Bomber ölmüşken ve Aaron'a yönelik bu tehditler de ölmüş olmalıyken, bugün biri telefonu açıp benimle iletişime geçti." Cep telefonunu aldı, ekrana birkaç kez dokundu ve masanın üzerinden bana doğru itti. "Biri onu takip ediyor."

Resimler arasında gezindim ve Aaron'ın takip *edildiğini* gördüm. Yalan değildi. Farklı kamera açıları, birden fazla yerde çekimler vardı.

Flame'e uzatırken burun deliklerim alevlendi. "Şu boktan şeye bak."

Ayağa kalkıp masaya doğru ilerlerken Alev'in çakmağı tısladı. Telefona uzandığında, fotoğraflar arasında da gezinirken kaşları çatıldı. "Ben hallederim."

Giderken çenemi ona doğru eğdim.

"Neyle uğraşacaksın?" Ramon, kapı kardeşimin arkasından çarparak kapanırken ileri atılarak talepte bulundu.

"Bizden birini tehdit eden orospu çocuğu. Aaron senin oğlun olabilir ama o önce bir Asi. Kimse onu tehdit edemez." Çenem sıkıştı. "Hiç kimse."

Ramon'un başı yana eğildi. "Onu güvende tutacak mısın?"

"Bu işin arkasında eski Prez varken bana inanmanız için bir neden yok ama evet, onu güvende tutacağım."

"Lucie'yle birlikte bana karşı elindeki kozu kaybedeceksin," diye belirtti.

Başımı salladım ve Axe'a bir bakış attım. Birkaç saniye içinde Ramon'un sesi ofisi doldurdu. Guerrera Karteli'nin başı Carlos Rodriguez'in bir 'psikopat' olduğunu düşündüğünü ve Lucie'nin yerini yıllardır ondan sakladığını itiraf ettiği kayıt.

Ramon gözlerini devirdi. "Benim açımdan acemice bir hata," diye itiraf etti. Omuz silkerek ona dedim ki, "Bunu oğlun yerine sana karşı yapmayı tercih ederim,

Hepsi bu."

Ramon'un kızgın olduğunu hissediyordum ama bu kızgınlık benden çok kendisine yönelikti. Koltuğuna çöktü ve yere yığıldı. "Şimdi sen söyleyince, ben de bunu tercih ederdim." Çenesini ovuşturdu. "Ama bunu bana karşı kullansan bile Lucie'nin kışını kurtaramam. Rodriguez kan istiyor. Her zaman öyle yapar."

Dagger ona, "Uyuşturucuyu hiç almadı, dostum," dedi, onu hiç duymadığım kadar yalvarmaya yaklaşıp.

"Fark etmez. Baban onun yaptığını söyledi. MC'nin tepkisini önlemek için onu Carlos'a sattı. Carlos asla affetmez ve asla unutmaz."

"Bölgedeki bağlantıları neler?" Burada anlambilim hakkında düşünmeye başlayarak sorguladım.

"Sınırlı. Siz onu hayal kırıklığına uğrattığınızda teslimat rotalarını değiştirdi." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi.

"Onun burada olduğunu nasıl öğrendi?" "Bir ipucu aldım."

"Yani, biri izliyor mu?" Kalbim çarpmaya başladığında sordum.

"Sanırım öyle."

Dehşet damarlarımda kabarıırken Axe ve Dagger'a bir bakış attım.

"Cinayetten sonra nereye gitmesi gerekiyor?"

"Ben olsam endişelenmezdim. Carlos New York'ta Kolombiyalılarla bir bölge savaşının ortasında. Bu onu her şeyden çok kızdırıyor."

"Seni gönderecek kadar bilinçliydi."

"Pisliği temizlemek için. O gittikten ve ben ona kanıt verdikten sonra mı? Her şey yoluna girecek."

Bunun ters gidebileceği pek çok yol vardı ama lanet olsun, başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Başka seçeneğim yok, olan bu.

Alev

"BEBEĞİM, KONUŞMAMIZ GEREK."

Hançer'in sözleri üzerine başını yana eğdiğinde, ona doğru yönelip kendini onun kucağına bıraktığında şaşırmadım.

İlişkilerinin gelişimini izlemek her zaman hoşuma gitmiştir. Dokunma üzerine kuruluydu, seksten daha derinlere giden fiziksel bir bağ vardı.

Dagger'ın kucağında bir ömür boyu oturabilirdi ve orası onun evi olurdu.

Bunun değişmemiş olması beni çok eğlendirdi.

Hançer nerede olursa olsun, ortak salondaki bir koltuk, masadaki bir yemek sandalyesi ya da bir kanepa fark etmezdi; onun üzerine otururdu. Oturmadığı tek yer? Bardaki bar tabureleri. O zaman bile, genellikle onun bacaklarının arasında durur ve kendisini desteklemesine izin verirdi.

Şişeyi dudaklarıma götürüp birayı yudumlarken Wolfe'un masasının etrafından dolaşıp ofisteki koltuğu ona yaklaştırmasını izledim. Axe masaya yaslanmıştı ama ya ben? Pencereilerin yanındaydım, dışarıyı görebilmek için eğilmiştim ama aynı zamanda odada neler olduğunu da görebiliyordum.

"Neler oluyor?" diye sordu Wolfe'un hareketlerine endişeyle bakarak.

Bütün gün dışarıdaydı ve Ramon'un ziyaretinden sonra onu bulamadığımda aklım hemen umutsuzluğa kapılmıştı. Onu aradım, bir hışımla cevap verene kadar durmadım.

Meğer Jonsson'a gidiyormuş ve arabadan inmemiş ya da bir kez bile durmamış. Ona eve gelmesi ve doğruca kulüp binasına gitmesi için yalvardım.

Bir kez olsun itaat etmişti.

Belki de sesimde bu kadar çok duygu duymaya alışık olmadığı içindir? Ya da belki onu korkuttuğum için? Emin değildim, sadece yerleşkeden ayrıldığı andan itibaren kelimenin tam anlamıyla otoyolda olduğu için minnettardım.

Öngörülebilir gelecekte yapamayacağı bir şey. Kahretsın,

Lucie bunların hiçbirinden mutlu olmayacaktı.

Wolfe, Ramon'un söylediklerini ona söylemememizi önerdiğinde, Dagger, Axe ve ben onu yerden yere vurmıştık. Lucie utangaç ve çekingen bir tip değildi. Sorunlarıyla doğrudan yüzleşirdi ve ben onu bu yüzden severdim. Yine de, artık *paylaşma* zamanı gelmişti ve ben de en az Dagger kadar bundan korkuyordum - bir fiçı turşu salamurasının içine itilmiş gibi görünüyordu.

Bir nefes verip tüm bu rezilliği anlatmaya başladığında Lucie'nin tepki vermemesi beni şaşırtmadı.

Oldukça mantıklı biriydi. Benim kadar olmasa da aklı başındaydı ve Ramon'un bizimle paylaştıklarını gözden geçirirken çarkların çalıştığını görebiliyordum.

Parmağını kesmemiz gerekeceği haberini alınca kaşları çatıldı ama sonunda sorusu şu oldu: "Sonra ne olacak? Burada olduğumu öğrenirse-"

"İspiyoncuyu ayıklamaya çalışıyoruz," diye mırıldandım ve gözleri benimkilerle kesiştiğinde ona güven verici bir gülümseme sunmaya zahmet etmedim, sadece tüm dikkatimi ona verdim.

Başını salladığında mesajı aldığını anladım; o piçi bulacak ve onun adına bunu ona ödetecektim.

"Yine de haberler geri gelebilir. Olaylar yatışana kadar burada yaşayamam," diye fısıldadı ve sözlerindeki sertlik beni çok etkiledi. Öne doğru fırlayıp pencerelerden uzaklaşarak onun önünde çömelmemi sağlayacak kadar sertti.

"Kulüp binasında yaşamak istemediğini zaten söylemiştin bebeğim," diye onu rahatlattım.

"Burada yaşamak istemiyorum Alev, ama taşınmak mı? Hayır! Bunu zaten yaptım ve nefret ettim," diye fısıldadı ve ben onun acısını duydum. Duydum ve hissettim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. O lanet olası fareyi ibretlik bir hale getireceğiz ve bu iş bittiğinde kimse senin hakkında tek kelime etmeye cesaret edemeyecek," diye söz verdi Wolfe.

"Ne yani? Önümüzdeki birkaç ay boyunca burada mı kalacağım?" diye çıkıştı. "Bunun beni delirteceğini biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Arazimizin doğu köşesindeki o alanı bir ahıra dönüştürmeyi düşünüyordum. Fabrikayı kurmak için bolca vaktin olacak-"

Axe, "O bir köle değil," diye bağırdı.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Ama o buna ve Amaryllis'e odaklanacak-"

"Amaryllis Ağustos'ta okula başlayacak," diye karşılık verdi Lucie. "Annesi hakkında konuşmak zorunda kalacak."

Wolfe çenesini ovuşturdu. "Gerçeğin bir kısmını bilmesi gerekecek. Bir süreliğine gittiğini söylemek zorunda kalacak. İnsanlar senin öldüğünü düşünecek."

"Bu güven verici," diye hırladı. "Kahretsin Wolfe, kızıma, zaten babasının yasını tutan, neredeyse binlerce kilometre uzağa taşınmış kızıma, herkese annesinin bir süreliğine gittiğini söylemesi gerektiğini mi söylemek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Bunun bir yalan olduğunu biliyor. Geceleri okuldan sonra onunla birlikte olacaksın, Tanrı aşkına."

Yüzümü buruşturdum çünkü haklıydı.

Uzandı ve şakaklarını ovuşturdu. "Kafasını zaten karıştırdığımızdan daha fazla karıştıracğız."

Wolfe ona dikkatle, "Başka seçeneğimiz yok," dedi. Ona bir bakış attım ve güçlü olmaya çalıştığını, ama bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu en az Lucie kadar hissettiğini gördüm.

"Her zaman bir seçenek vardır," diye fısıldadı.

"Evet, bu durumda ya Ramon tarafından öldürüleceksin ya da onun sana tuzak kurmasına izin vereceksin," diye karşı çıktı. "Bu gerçekten de iki kötülükten en iyisi."

Burnunun kenarını sıktı. "Buna çoktan karar verdin, değil mi?"

"Bize geldin Lucie," diye hatırlattım ona, "çünkü seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımızı biliyorsun."

"Ve bir kartel piyadesinin lanet parmağını koparmasına izin vermek beni güvende mi tutuyor?" diye homurdanarak ileri atıldı, ancak Hançer onu kucağına geri çekti ve kollarını beline doladı.

"Evet, öyle," diye karşılık verdim. "Elimize tutuşturulan bokla yapabileceğimizin en iyisini yapıyoruz Lucie. Bunu gerçekten senin için istediğimizi düşünemezsin. Tanrı aşkına, Ramon geldiğinde hiçbirimiz ne haltlar döndüğünü bilmiyorduk. Biz de senin kadar karanlıktaydık."

"Ama senin iyiliğini düşünerek hareket edeceğiz çünkü Guerrera Karteli dalga geçilecek insanlar değil. Sadece senin lanet olası baban Ramon'un oğlunu tehdit edecek ve bundan paçayı kurtaracak kadar deli olabilir."

Axe, "Taşaklılar," diye mırıldandı ve ben de ona katılmadım. İnsanlar kafamın karışık olduğunu söylüyordu ama Bomber'ın yanında bu hiçbir şeydi.

"Bu olamaz," diye fısıldadı, bizden çok kendine. Gözlerini kapatıp bana çok şey, çok fazla duygu aktaran o güzel gözbebeklerini görmemi engellediğinde, cankurtaran sandalımı kaybetmiş gibi hissettim.

İçimde öfke vardı. Bombacı zaten ölmemiş olsaydı, onu durduğu yerde katledecektim.

Dudaklarımı yalayarak, "Bu işi başaracağız" diye söz verdim.

"Zorundayız," dedi Wolfe ağır bir sesle, ama bana attığı bakış aksini söylüyordu. "Bunun aptalca bir zaman gibi görüldüğünü biliyorum ama konsey hakkında konuşmamız gerekiyor. Eksiklerimiz var ve terfi etmeye başlamalıyız. Guerrera'lar peşimize düşerse ve şu anda Şövalyeler'den gelen şikâyetlerle uğraşırsak, o zaman tam olarak çalışır durumda olmamız gerekir."

Parmaklarını gözlerinin içine soktu ve mırıldandı, "Wheels ve Rodeo senin tercihlerin, değil mi?"

Wolfe homurdandı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bu onun burnunu çekmesine neden oldu. "Ben insanların konuşmalarını dinlerim. Benimle o kadar çok konuşmuyor olmaları duymadığım anlamına gelmez."

Kızın iğneleyici sözleri karşısında dudakları kıpırdadı ama sözleriyle gerildi - MC'nin bu işin peşini bırakmamasına da bir o kadar kızmıştı.

"Sanırım acil bir kiliseye ihtiyacımız var," dedi Dagger acımasızca. "Fareyi temizlememiz gerekiyor."

"Yıllardır buradalar. Artık bizimle arkadaş oldular. Onlar bizim kardeşlerimiz. Hiçbir acil durum kilisesi onu dışarı çıkaramayacak." Ona bir bakış attım. "Bu konuda endişelenme. Üzerinde çalışıyorum."

"Gördüğünüz gibi."

"Evet anne," diye sertçe karşılık verdim.

Wolfe, "Yeni konsey konusunda kararımızı verdikten sonra kiliseyi arayacağız," diye talimat verdi. "Her şey ayarlandıktan sonra Lucie'yi güvende tutmaya odaklanabiliriz. Keşke uyuşturucunun yerleştirildiğine dair kanıtımız olsaydı, en azından o zaman kardeşleri kendi tarafımıza çekebilirdik."

Bu berbat durumun hiçbiri ideal değildi.

"Wolfe az önce Şövalyelerle olan sorunumuzdan bahsetti, bebeğim. Bu konuda ne biliyorsun?" Ona sordum, sesim yumuşak ve sessizdi.

Wolfe bana ters ters baktı ama ben sadece omuz silktim. Onu karanlıkta tutmanın bir anlamı yoktu. Hem de hiç. Düşünmemiz gereken Lucie ve Amaryllis vardı ve Lucie'den bir şeyler saklamak onları sadece daha fazla tehlikeye atardı.

"Sadece Bomber'dan kurtulmam için bana iyilik yapanlar onlar." Sonra yüzünü buruşturdu. "Ve konseyin yarısı. Onlar için üzgünüm." Sesi kısılmıştı, sanki az önce ne söylediğini biliyormuş ve pişman olmuş gibiydi.

Küstah sözleri karşısında hepimiz gerilmiş olsak da, Bomber'ın gitmesini neden istediğini anlamak kolaydı.

O piç hayatımızı mahvetmişti ve bugün bile hala etkilemeye devam ediyor.

Wolfe ona, "Onlarla uzun zamandır toprak yüzünden savaş halindeyiz," dedi, sesi alçaktı.

"Neden?"

"Sahip olduklarımızdan daha fazlasını istiyorlar."

Kaşlarını çattı. "Tekrar ediyorum, neden? Rutherford pek de gözde bir yer sayılmaz." Axe, "İşte bu yüzden radarın altında kalıyoruz," diye

belirtti.

"Hayır, değil. Radarın altında olmana imkan yok. Wolfe'un hapse girdiğini biliyorum, başka kim girdi?"

"Flame hariç hepimiz."

"Polislerin beni almasının tek yolu ceset torbasıdır."

Acımasız sözlerim üzerine yüzünde panik alevlendi. Kendi kaderinden çok benim sözlerim karşısında paniğe kapıldığını fark etmedim değil.

Kahretsin, beni seviyordu.

Bunu zaten biliyordum ama görmek inanmak demekti. "Böyle konuşma," dedi.

Cevap vermedim, çünkü sözlerimi geri alamazdım. Ciddiydim.

Her birini.

Yanına uzanarak elimi dizine bastırdım ve "İşimiz çeşitlendi" diye mırıldandım.

"Evet, ama artık uyuşturucuyla ilgili olmasa da, hala sigara kaçakçılığı yapıyorsunuz. İnsanların vergi kaçırmasına yardım ettiğin düşünülürse, bu muhtemelen uyuşturucudan daha çok mektup ajanslarını kızdırıyor." Elim kapattı. "Sadece yakalanmama konusunda iyisin ve bu şekilde devam edelim, tamam mı?"

"Zaten operasyonlarımızın bir yönünü azaltıyoruz," diye onu rahatlattı Hançer.

"Hangisi?"

"Kiralık katil," dedim ona açıkça, ne iş yaptığımızı bilmesini istiyordum.

Tabii ki şaşırmadı. *Ya da* rahatsız olmadı. "Pis amcıklar... lanet işi yapması için başkasını satın alıyorlar." *Doğal olarak o da böyle düşünüyordu.* "Wheels iyi bir Yol Kaptanı, Ink de harika bir Sekreter olur. Rodeo da silah çavuşu olarak bu pozisyona çok yakışır."

Sözleri ve konuyu değiştirmesi hepimizin ona kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ink bir rol için yarışmıyor bile-"

Wolfe'un ifadesi üzerine bir elini kaldırdı. "Güven bana, öyle olmalı. O iyi biri."

"Nereden biliyorsun?"

"Gizlice baktım tabii ki."

"Nereyi gözetledin?" Dagger kekeledi ama gülüyordu.

"Orada her zaman bir şeyler üzerinde çalışıyorsunuz, Sayın Hazinekar. Aynı ekrana bakmak ve toplamaları görmek çok kolay."

Wolfe homurdandı. "Güvenilir olman iyi bir şey."

Dişlerini gösterdi. "Başına gelen en iyi şey."

Wolfe konuşmaya başladığında onu yanından dürttüm. "Kapa çeneni," dedim ikisine de. "Haksız değil. Ink dövme salonunda harika bir iş çıkarıyor. Orası tasarımlarıyla uluslararası beğeni topluyor ve figürleri asla yanlışı olmaz, değil mi Dag? Geç kaldığı için gidip ondan almak zorunda kalmıyorum." İnfazcı olarak işimin bir yönü de buydu; özellikle de işlerimiz ve kazandıkları para söz konusu olduğunda kendimizi denetlemek.

"Asla. O da her zaman hızlıdır. Mükemmel kitaplar."

"Indie de barda harika bir iş çıkarıyor." Axe kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve tecrübesi var. Ink'in yok."

"Yani sırf genç olduğu için MC'yi organize edemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Lucie homurdandı. "Büyü artık. İşte tam da bu yüzden yapabilir. Kaç yaşında, benim yaşımda mı? Aramızda beş yıl var ve benim teknolojiye verdiğim tepkiyle senin verdiğin tepki arasında şimdiden büyük bir fark var. Bundan faydalan. Sekreterlik o kadar da büyük bir rol değil. Daha çok yönetsel. Üstesinden gelemiyorsa, rütbesini düşürün gitsin."

"Mikro yönetildiğimiz hissine kapılan başka kimse var mı?" Wolfe homurdandı.

"Bırakın da idam sehpasında yürüyen bir kadın gardiyanlarını seçsin," diye homurdandı ve hepimiz gerildik.

"Ölmeyeceksin," diye bağırdım ve elim dizinin etrafında sıkılaştı, öyle ki biraz çılgılık attı. Sadece bu beni rahatlattı. "Sana hiçbir şey olmayacak. Bunu atlatacağız, geçmişte bırakacağız ve sonra hayatlarımıza devam edeceğiz. Beni duyuyor musun?"

Dudaklarını yaladı, başını salladı. "Seni anlıyorum."

Elbette itaat etmişti, ama sesinde onun sahip olduğunu bildiğim güç yoktu.

Ondan önce ben ölürdüm ama bunu bilmesine gerek yoktu. Henüz değil.

Umarım hiç olmaz.

Hançer

"CİDDİ OLAMAZSIN?"

Ink'in sözleri bizi tam olarak cesaretlendirmediyse ama gözlerinde parlayan gururu gördüm, haberimiz karşısında nasıl doğrulduğunu gördüm - korkuyla değil, heyecanla.

Wolfe bana bir bakış atarak, "Ben son derece ciddiyim," diye homurdandı.

Başımı sallayarak onu teşvik ettim, çünkü Lucie'nin önerisini destekleyen kişi bendim. Mürekkep salonunun rakamlarına hızlıca bir göz attığımda -aklımın ucuyla bildiğim ama her zaman siyahla çalıştığı için endişelenmediğim rakamlar- hesaplarını düzgün bir şekilde takip edebilen, kârını ve cirosunu artıran ve haftanın her günü elinin tutulmasına ihtiyaç duymayan bir yönetici olduğunu gördüm.

"Ama fazla tecrübem yok."

"Black Ink'i Roper'ın emekli olmadan önce yaptığından daha iyi işletiyorsun," diye belirttim. "Burası yükselişte ve her yerden insanlar seni kontrol etmek için geliyor ve Facebook varlığımız sen devraldığından beri deli gibi arttı."

"Evet, ama bu beni başlıca Sekreter malzemesi yapmaz," diye cevap verdi ve dürüstlüğü en başından beri hoşuma gitti.

"Güven bana, o kadar da zor değil. Axe yapabiliyorsa herkes yapabilir," diye şaka yaptım ve Axe bana ters ters bakınca güldüm.

Kanepeden uzaklaştı ve Mürekkep'ten birkaç adım ötedeki masaya yaslandı. "İşi batırırsan, rütbeni indiririz. Bu kadar basit."

Mürekkep yüzünü buruşturdu. "Güven verici."

Axe'ın tek söylediği "Deniyorum," oldu ama sırtışı Ink'in sırtmasına neden oldu.

"Kahretsin." Başını iki yana salladı. "Buna inanamıyorum. Beni getireceğini sanıyordum-"

"Ne? Seni azarlamak mı? Ben senin müdürün değilim," diye karşılık verdi Wolfe ama bunu söylerken sırtıyordu.

"Bunun için şükürler olsun," dedi Mürekkep gülerek. "Pekâlâ, nereden başlayayım?"

"Axe hazırlanmanıza yardım edecek," dedim.

"Güzel. Bu diğer konsey üyelerini seçtiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu, sesi merak doluydu.

"Öyle. Wheels and Rodeo."

Başını salladı. "Harika. Genç konsey, dostum."

Wolfe omuz silkti. "Ben genç bir Başkanım. Burayı karanlık çağlardan çıkarıp modern dünyaya taşıyalım."

Islık çaldı. "Bu hayalet silahı MC'nin çoğunu konuşuruyor. Hepsi iyi şeyler."

"Gerçekten mi? Tartışma yok mu?" Alev'e bir bakış atarak sorguladım - çakmağını çakmayı bırakmıştı, bu da ayaklarının altındaki dünyanın titremesi kadar güçlüydü.

"Hayır, hiç yok. Özellikle de dağıtım hatlarımız sigara için ayarlanmışken." Ellerini birbirine sürttü. "Nasıl yapıldığını öğrenmek isteyen, sadece dağıtımda değil üretimde de yer almak isteyen pek çok insan var."

"Peki ya Lucie'nin geri dönmesine verilen tepki?"

Mürekkep yüzünü buruşturdu. "O kadar da iyi değil. Ama Lucie'yi her zaman sevdim ve onun hakkında yayılan saçmalıklara asla inanmadım."

"Bunu söylemek zorunda değilsin çünkü artık sekretersin," diye yorum yaptım.

"Ben değilim." Ink ellerini kaldırdı. "Bak, o zamanlar, elbette. Çok acayıptı. Ama hepsi bu. Bomber korkaktı. O benim Prez'imdi ve onun için ölebilirdim. Ama deliydi, dostum. Peki Lucie söz konusu olduğunda? O daha da çılgındı."

Wolfe elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bu yalan değil." Bakışları, başıyla onaylayan Flame'e kaydı; kardeşinin bir an önce toparlanıp faremizi koklaması gerekiyordu.

"Diğer şeyleri sorabilir miyim?" Mürekkep usulca sordu. "Diğer şeyler için ayarlamalar yapacağımı varsayıyorum?"

"Hayalet silah üretimini başlatır başlatmaz, bu iş kolunu durduruyoruz. Islak iş çok riskli," dedim, sözlerim üzerine omuzlarının gevşediğinin farkındaydım. Kaşlarını kaldırıp ona baktım. "Hayranı değil misiniz?"

"Başkalarının kirli işlerini yapmak gibi kokuyor. Beni yanlış anlama dostum, yaptıklarınızı takdir ediyorum. Ücretlerle kulübü büyük bir beladan kurtardığınızı biliyorum ama-" Yüzünü buruşturdu. "Korkak bir Bratva patronu kendi adamını haklayamadığı için yüksek güvenli bir hapisyanede çürümek yerine kışının burada olmasını tercih et."

Buna kıs kıs güldüm. "Teşekkürler. Sanırım."

Ink sırttı ve Lucie'nin onun hakkındaki yorumunda haklı olduğunu anladım. "Lucie ile aynı okula gittiniz, değil mi?" Yumuşak bir sesle sordum.

Mürekkep başını salladı.

"Seni bu şekilde iyi tanıdığını anladım."

"Pek sayılmaz." Dövmeli kollarından birini kaldırıp sahte şahininin üzerinde gezdirirken kolları kıpırdadı. "Çoğunlukla seninle kaçtığını bildiğim için."

Wolfe kaşlarını çatarak bana baktı, belli ki ne demek istediğimi merak ediyordu ama onu duymazdan geldim. "Geçen yıl sınıfta yaramazlık falan mı yaptı?"

Mürekkep kaşlarını çattı, bana değil ama düşüncelere dalmıştı. "Pek sayılmaz. Aslında sakinleşmişti." Boğazını temizledi. "Aslında, bir gün okulda sizden birinin onu öptüğünü gördüğümde mantıklı geldi. Onu sakinleştiren şeyin bu olduğunu düşündüm. Herkes onun size aşık olduğunu biliyordu."

Herkesin var mıydı?

Ondaki bu büyük değişimi fark etmemiş olmamız çok ironik. Benim için her zaman bir tür şeytani kelebek gibiydi. Sınırlandırılması imkansız, karanlık ve sinirli, beni yakabilen ve bunun için onu sevmemi sağlayan.

Ama söyleyeceklerini daha sonra düşünecektim. "Teşekkürler, Ink."

"Endişelenme. Kahretsin, çok heyecanlıyım. Black Ink'teki vardiyam daha geç başlayacak. Bana talimat verecek vaktin varsa şimdi görevlerime başlayabilirim?"

Kendimi kapattım ve Axe'in başlamasına izin verdim. Rodeo ve Wheels'e yeni görevlerini çoktan anlatmıştık ama bu sabah erkenden olmuştu. Rodeo ve Wheels garajda çalışıyorlardı, bu yüzden yeni pozisyonları hakkında konuşmak için daha sonra geleceklerdi.

Ink'e işi öğretmekle ilgilenmeden arkama yaslandım ve Axe ile Wolfe'un ona yeni pozisyonu hakkında bilgi vermesini izledim.

Birkaç saat sürdü ama ben sadece rahatlayıp izlemekle yetindim. İşimle meşguldüm ve görünüşe bakılırsa Flame de öyleydi. O da koltuğundan kalkmadı ama telefonuyla ilgileniyordu.

Umarım MC'ye sızan o orospu çocuğunu yakalamak için çok çalışıyordur. O piçi kendim katleddim.

Ağdan uzaklaşabileceğimizi düşünerek kendimizi kandırıyorduk. Bizim dünyamızla el ele yürüyordu ama dışarı çıkmak ve bir ömür boyu hapis cezası aramak kesinlikle hayatımdan çıkarmak istediğim bir şeydi.

Öldürdüğüm adamların hepsi kötü adamlardı, ama iyi adam olsalardı da onları öldürürdüm, bu yüzden ruhumu kurtaramazdım. Kefaret de yoktu, çünkü yaptığım şey umurumda bile değildi.

Flame de yapmadı.

Bazı insanlar bir armağanla doğar. Bizim hediyemiz ölümdü.

Flame ve ben bu yüzden yakındık, bu yüzden birbirimizi anlıyorduk.

Kapı çalındı ve bizim cevap vermemizi beklemeden açıldığında kaşlarım kızgınlıkla aşağı indi. Amaryllis'i görünce kalp atışlarım hızlandı ve bana doğru yürüdüğünde? Kahretsin, yan odaya koşmak istedim.

Nasıl olur da hem ölümlle arkadaş olup hem de bu küçük kızdan korkabilirim?

Wolfe homurdandı, ben de ona ters ters baktım, dehşetimle eğlendiğini ama bana yardım etmeyeceğini anladım.

Piç kurusu.

"Hançer Baba?" Amaryllis törpüledi.

Ona kaşlarımı çatmamaya çalıştım, çünkü kaşlarımı çatarsam yetişkin erkeklerin altlarına işedikleri bilinir. "Evet?"

"Bacağımı incittim." Dudakları titriyordu ve lanet olsun, gözlerindeki yaşlar mıydı?

Kardeşlerime çaresiz bir bakış attım ve Mürekkep'in bile sessizce güldüğünü görünce onlardan yardım alamayacağımı anladım.

Boğazımı temizleyerek, "Gösterir misin?" diye sordum.

"Hançer Baba'nın kanla arası iyidir," diye alay etti Wolfe, sandalyesinde geriye doğru sallanıyordu ve belli ki bunun her anını seviyordu. "Nasıl daha iyi yapılacağını bilir."

Dudaklarımı yaladım, onu tersleyebilmeyi diledim ama onun önünde yapamayacağımı biliyordum.

Lucie'nin Amaryllis'i nasıl giydirdiği kafamı karıştırmıştı. Lucie eskiden şort ve tişört giyerdi. On dört yaşına ve göğüsleri büyüyene kadar bir erkek çocuğuna benziyordu. Çenesinin inceliği, kemiklerinin ince detayları ve gözlerindeki badem kıvrımı dışında iyi uyum sağlamıştı.

Öte yandan Amaryllis, yüzüme doğrultulmuş bir silahtan daha korkunç olan fırfırlı, kız gibi elbiseler giyiyordu.

Eteğinin kenarını on santim kadar kaldırdı ve ben de kanı gördüm. Dürüst olmak gerekirse önce görmeliydim. Kötü bir kesikti ve koltuktan kalkıp ağlayan beş yaşındaki bir çocukla başa çıkabilecekmişim gibi davrandım, oysa bunların hiçbirisiyle nasıl başa çıkacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Onu dikkatlice kollarıma aldığım da, kendi kollarını boynuma dolayıp bana sarıldığında gerildim. Ağlamaya başladığında, vücudu titriyordu, odadaki eğlence sona erdi ve diğerleri bana bakmayı kesti.

"Ben hallederim," dedim onlara hışımınla ve ofisten çıktım.

Öğle yemeğini hazırlaması gereken tatlı kızlardan biri tarafından mutfakta birinin sikiğini emildiğini görmek beni hızla üst kata, onu temizlemek için kullanabileceğim bazı eşyalarımın olduğu yatak odama götürdü.

Lanet olsun, Lucie Amaryllis'in buralarda büyümesine gerek olmadığı konusunda yanlışlamıştı.

Koridorda ilerlerken Lucie'nin kapısının önünde durdum. "Anneni mi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "O meşgul." "Ne yapmakla?"

"Bir şeyler satın almak."

Dudaklarım kıpırdadı. "Ah." Tekrar sormadım, çünkü her ne sebeple olursa olsun bana bu konuda güvenmişti. Nedenini bilmiyordum ama gelmişti ve ben de bu güveni kabul edip onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Yatak odamdan geçip banyoya girdiğimde onu tezgâhın üzerine koymaya çalıştım ama beni bırakmadı.

"Tatlım, izin vermezsen daha iyi yapamam."

Hıçkırdı ama gitmeme izin verdi ve küçük yüzünün buruştuğunu görünce ona zarar veren her kimse onu öldürmek istedim.

Öfkemi bir kenara bırakarak, ihtiyacım olan malzemeleri çabucak topladım. Genelde vurulmuş ya da bıçaklanmış ve hastaneye gitmesi gerekmeyen insanları dikerdim, yani bunu yapmaya alışık değildim, ama kızım için? Berbattı.

Her sızlanışı, her gözyaşı, her gerilmesi bende bir şeyleri boğma isteği uyandırdı.

Bacağından aşağıya doğru uzanan sivri yarayı temizlerken, dikiş gerektirmeyecek kadar hafif ama göz kulak olmazsak enfeksiyon kapacak kadar derin olduğunu gördüm.

Neosporinle doldurduktan sonra hızla gazlı bezle bastırdım ve bantladım. Tam bitirmiştik ki, metale çarpan metalin sesi hem Amaryllis'in hem de benim şaşkınlıkla sarsılmamıza neden oldu.

Kolları havaya kalktı ve tekrar kollarıma gelmek istediğini anlamadan önce bir saniye şaşkınlıkla ona baktım.

Onu koluma oturacak şekilde tutarak pis banyomdan çıktım ve yatak odama girdim. Pencerede Axe ve

Alev, nereden buldukları belli olmayan borularla salıncağın altını üstüne getiriyordu.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Nefesimin altında mırıldandım. "Daha fazla gürültü yapmanın dışında-" Amaryllis'in önünde küfür etmek istemediğim için kestim. Annesinin kelimeleri tekrar etmeyeceğini söylemesi önemli değildi, sadece o tür bir baba olmak istemiyordum.

Amaryllis, "İşte beni kesen bu," diye fısıldadı, ıslak yanağını kesiğime bastırarak çılgın babalarına baktı.

"Nasıl?" Hırladım ama o gerilmedi.

Salıncak seti genişletilmiş bir A çerçevesi gibiydi. Üç salıncak oturağı vardı ve başka bir şey yoktu. Ondan nasıl pay alacağından bile emin değildim.

"Kenara yaslanmış, Lawrence'ın güneşe ulaşmaya çalışmasını izliyordum." Bunu o kadar ciddi söyledi ki neredeyse Lawrence'ın salıncakla güneşe ulaşabileceğine inanacaktım. "Sonra geri çekildim ve kan kaybediyordum."

İki yetişkin adamın kızlarını incitmeye cüret eden salıncak setinin canına okuduğu tabloya baktım ve Wheels'in oğlu Lawrence'ın kanatta durup yıkımı memnuniyetle izlediğini gördüm.

Bu manzara kaşlarımı çatmama neden oldu. "Lawrence neden sana yardım etmedi?"

"Denedi," dedi küçük bir sesle. "Ama ben babalarımın birini istedim."

Ve beni mi seçmişti?

Özellikle de iç çekerek bana daha da sarıldığında kalbim göğsümde patladı.

Kaldırırken titreyen elimi başına bastırdım ve ipeksi sarı buklelerini nazikçe okşadım. Wolfe'un kız kardeşi Tara'nın küçükken, babaları öldükten sonra işler boka sarmadan ve uyuşturucuya başlamadan önceki haline benziyordu. Kısa bir süre sonra aşırı dozdan ölmüştü. Wolfe'un kızına her baktığında yıkılıp ağlamaması bir mucizeydi, çünkü Tara'nın yüzünü her gördüğümde o da ağlıyor olmalıydı.

"Yorgunum," diye fısıldadı.

"Annemi bulalım mı?"

Cevap vermeyince yüzüne baktım ve kendini yıprattığını ve uyuduğunu gördüm. Kolumda.

Bir saat sonra Lucie içeri girdiğinde, bir elimde telefonum, Amaryllis hâlâ bana sarılmış halde yatağımdaydım.

Biraz kızarmış görünüyordu - kardeşlerimden biri onunla alay mı ediyordu? - sonra bakışlarının Amaryllis'in bacağına indiğini gördüm ve ne olduğunu duyduğunu anladım.

oldu.

"O iyi," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdim.

"İyi bir yatak buldum," dedi Lucie ama artık gülümsüyordu, paniği geçmişti.

"Evet. Görünüşe göre rahatım," diye takıldım, yatağa yaklaşıp sandaletlerini çıkarıp yanıma tırmanırken ona sııttım.

"Bunu sana söyleyebilirdim," diye cevap verdi. "Ne kadar kötü?"

"Dikiş ihtiyacı yoktu. Ama her sekiz saatte bir antibiyotik krem sürmemiz gerekecek."

"Tetanos aşısına ihtiyacı olmayacak. Geçen yıl kendini kesti ve o zaman yaptırmak zorunda kaldık." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen salıncak setine ondan daha fazla zarar vermiştir."

"Hiç şüphesiz," dedim ona, sözlerime eğlence karışmıştı. Ona telefonumu gösterdim ve sipariş edeceğim salıncaklara sessizce güldü. "Tamamen ahşap, metal yok."

Bana sarılabilmesi için kolumu kaldırdım ama bu telefonumu bırakmam gerektiği anlamına geliyordu. Telefonu komodinin üzerine bırakarak bana sarılmasına izin verdim, bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi sarılırken yumuşak kıvrımlarını sevdim. Bu duyguyu biliyordum çünkü ben de öyle hissediyordum.

Kulüp binasında hiçbir zaman o kadar sessizlik olmazdı ama odamdaki huzurun bizi etkilemesine yetecek kadar vardı.

Lucie ve ben konuşmadık, buna gerek de yoktu, sadece birbirimize ve kızımıza sarıldık.

Ve çocukluğumdan beri ilk kez öğleden sonra kestirdim, bu da hayatımın en iyi uykusu oldu.

AXE

İKİ HAFTA SONRA

"Bugün burada Kid'in hayatını kutlamak için toplandık. O bir kardeşti ve hala öyle. Hayatı trajik bir şekilde kısa kesilmiş olsa da o bir Asi olarak öldü ve bugün onu bununla onurlandırıyoruz."

Törenden birkaç saat sonra kelimeler hala kafamda dolaşıyordu.

Asi topraklarında, özel bir mezarlığımızın olduğu bir alanımız vardı. Asilerin ne kadar kısa bir süredir buralarda olduğu düşünülürse, çok fazla cesetle doluydu. Bugün orada Ryan'ın küllerini serpmek amacıyla toplanmıştık ama benim aklım hâlâ oradaydı, hâlâ Ryan'ın küllerini dünyaya bıraktığımız o anları canlandırıyordu.

Amaryllis bütün sabah ve öğleden sonra Lucie'ye yapışıp durmuştu. Saat yediydi, yatma vakti gelmişti ve Lucie onu daha yeni yatırmıştı. Onu izliyordum, ortak odanın karmaşası her şeyin önüne geçmeden önce o sessiz anlara ihtiyacım vardı. Masal dinlemek içimdeki bir şeyi yatıştırıyordu, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şeyi.

Baba olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradaydım ve Lucie'yi kızımızla birlikte izliyordum.

Hayatın döngüsü...

Cenaze törenleri sadece sevişmek ya da parti yapmak için bir bahane değildi. Kardeşlerimizle birlikte yas tutabilmemizin tek yoluydu. Eğer biri cenazede ağlarsa,

suçlama olmazdı. Saçma sapan konuşmalar olmazdı. İçimizden biri öldüğünde hepimiz viskimizin içine ağlardık. Bize ister korkak deyin, ister sadık, bu tür etkinliklerde böyle davranırdık.

Bir kardeşim öldürüldüğünde, bunu ruhumda hissederdim. Onlar kan kardeşi değil, seçim kardeşiydiler ve bu da aramızdaki bağı daha da güçlü kılıyordu.

Ryan'ın uzun zaman önce gitmiş olması önemli değildi. MC'nin yoluna devam etmiş olması önemli değildi. Sadece yeni çocuklar onu tanımıyor, hatırlamıyordu. Ryan'ın paketlediği yumruk buydu.

Bana amcıkların benden daha sert yumruk atabileceğini söylediğini hatırlıyorum.

Ryan mı?

Ne oluyor lan?

Amaryllis ve Lucie'ye bakarken gözlerim büyüdü. Ayağa kalkarak gözlerimi ovuşturdum ve bugün ne kadar içtiğimi hesaplamaya çalıştım.

Çok fazla.

Hay sikeyim. Sadece altı ya da daha fazla bira içmiştim.

Aynen öyle. Bunca zaman onları bu işi berbat edesin diye güvende tutmadım Axe.

Onu sevmene, korumana ihtiyacım var. Gardını düşürme, dostum.

Aklımı kaçırıyor olmalıydım.

Daha çok turşu gibi. Bok geliyor, kardeşim. Durduramıyorum. Onu güvende tut. Benim için. Ama daha önemlisi, siz sik kafalılar için. Onsuz bir hiçsiniz.

Azarlama karşısında ağzım açık kaldı ama kendimi çimdiklememe fırsat kalmadan Lucie arkasını dönüp yataktan sürünerek kalktı. Amaryllis'e baktım ve uyuduğunu gördüm. Lucie uzanıp komodinin lambasını kapattı ve karanlık odanın ışığını kesti.

Daha şimdiden, aşağıdan gelen yüksek sesli, zonklayan müzik belliydi ve yüzümü buruşturdum, buranın Amaryllis'i yetiştirmek için doğru yer olmadığını bir kez daha fark ettim.

Lucie ayrılmaktan ve yakınlarda bir yer bulmaktan bahsettiğinden beri bu fikir aklımdan geçiyordu ama hepimiz bu fikri hayata geçiremeyecek kadar meşguldük.

Ama bu konu aklımın bir köşesinde dururken, tesiste ne kadar çok seks yapıldığını hiç fark etmemiştim. Yani, *fark etmiştim* ama kayda geçmemişti. Korumam gereken bir çift küçük gözüm olana kadar gerçekten umurumda değildi.

Lucie elimi çekiştirerek, "Hadi, hemen uyudu," diye fısıldadı.

"Bu gece benimle yatacak mısın?" Dışarı çıkıp kapıyı arkamızdan kapatırken usulca sordum.

Bana bir bakış attı ve başını salladı. "Hâlâ bana ihtiyacı var."

Kızımı kışkandığım için kendimi küçük hissetsem de bunu anlıyordum.

Dudaklarım bu düşünceyle eğlenerek kıvrıldı, ama Ryan'ın en sevdiği şarkı, sadece onun yararına çalındığını bildiğim, tamamen joker bir şarkı çaldığında kalbim tekledi.

"Wolfe," diye fısıldadı Lucie.

Bu mantıklıydı. The Cranberries'in "*Zombie*" şarkısının çalınmasının arkasındaydı.

Parmaklarının titrediğini hissettiğimde elini sıktım. "Tanrım, Axe, onu çok özlüyorum."

"Ben de özlüyorum," diye mırıldandım, yüzümü saçlarına gömebilmek için onu yanıma çektim. "Uzun zamandır tek yaptığım ikinizi özlemektir. Onun gittiğine inanamıyorum."

"Ben de öyle." Bana doğru kıvrıldı, elleri göğsüme geldi ve tırnakları kesiğime battı. "Ona savaşması için yalvardım, yalvardım ama yapamadı. O kadar güçlüydü ki. Sonra, bir dakika, o değildi. O kadar zayıfladı ki, kasları yok olmuş gibiydi. Vücudunu mahvetmesi korku filmlerinden fırlamış gibiydi." Kollarımda titriyordu. "Ondan sonra, onsuz, öleceğimi düşündüm. Her zaman güçlü olduğumu düşündüm. Aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi ama bunu ancak sen arkamdayken yapabileceğimi o zaman anladım. Onsuz yalnızdım, çok yalnızdım Axe-"

O daha tek kelime edemedi, "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın" diye fısıldadı.

Gözyaşları kesiğimi ıslattı ve bir elimi başının üzerinde gezdirirken gözlerimi kapattım, verilebilecek bir tesellinin olmadığı yerde teselli vermeye çalıştım.

"Artık kapanışını yaptın bebeğim," dedim ona yumuşak bir sesle. "Bu hizmeti uzun zamandır bekliyordun."

Önce gerildi, sonra rahatladı. "Sanırım."

"Kapanış önemlidir. Bunu biliyorsun. Kaç kardeşimizi kaybettik? Ortada bir şey yokken yas tutamazsın."

Lucie birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra fısıldadı: "Umarım artık burada olduğu için huzur bulmuştur. Burayı en az benim kadar özlemiştir. Burası

ikimiz için de ev."

"Elbette öyleydi. Huzurunu bulacaktır." En azından öyle olmasını umuyordum. Herifin hâlâ benimle *konusmayı* başarmış olması bana aksini söylüyordu ama bunu Lucie'ye söyleyecek değildim. Aklımı kaçırdığımı düşünürdü.

Onu çekiştirdim, benimle birlikte hareket etmesini istedim ve yavaş dans edemeyeceğiniz ama onun ve benim için olan bir şarkıda yavaş dans ettik.

"*Zombie*" ölüm ve akılsız şiddet, kayıp, korku ve insanlık durumu hakkında bir şarkıydı. Ryan sadece sözleri ya da müziği sevmemişti, anlamını da sevmişti. O derin bir sikiciydi ve kadınımla dans ederken, bu, onun bardaklarının derinliklerinde, piçin gözlerini yaşartmaya yetecek bir şarkıya geçerken yankılandı.

Çenemi ipeksi saçlarına sürterek, "Lucie?" diye fısıldadım.

"Hmm?"

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir iç çekti. "Seviyorum. Ben de seni seviyorum."

Başımı salladım, bunu bilmesine sevindim. Bu hafta çok zorlu geçecekti ve iliklerine kadar onun arkasında olduğumuzu bilmesini istiyordum.

Yarın Dagger'la birlikte alçısının çıkarılması için doktorun muayenehanesine gidecekti. Ramon ondan önce lanet parmağını kesemezdi. Parmağı yokken alçıyı çıkarttırması mümkün değildi, soru işaretleri yaratmadan olmazdı ve randevunun bu hafta için ayarlandığını düşünürsek, bunu yerine getirmekte bir sorun görmüyorduk.

Ben, Wolfe, Flame ya da Dagger olsaydık, alçıyı kendimiz testereyle keseceğimize hiç şüphe yoktu. Ama Lucie'nin en iyi bakıma ihtiyacı vardı ve Rutherford'un sunabileceği şey tam olarak bu olmasa da, alçıya kendimiz saldırmamızdan daha iyiydi.

Bundan sonra, onun 'ölüm' sahnesini sahnelemek ve Carlos Rodriguez'in Ramon'un kendisine gönderdiği resimlerden tatmin olacak kadar dikkatinin dağılmasını ummak zorundaydık.

Sonra Lucie'yi saklamak zorunda kaldık. Flame bizimle aynı okula giden çiftçilerden birinden bir iyilik istemişti. Bir süreliğine onun arazisindeki bir kulübede kalacaktı. Eskiden bu kulübe kış aylarında çiftlik sahiplerinin arazinin en uzak noktalarındaki araziye kontrol edebilmeleri için bir üs olarak kullanılırdı.

Kimse onu orada aramayı düşünmezdi. Aramızdaki fareyi bulana kadar Amaryllis ile orada kalacaktı ve sonra onu getirecektik.

Eve. Sonsuza kadar saklanmak zorunda kalacaktı. Bundan kaçış yoktu. Ya da Carlos Rodriguez indirilene kadar.

Bunu düşünürken bile Hañer ve Alev'in bu yola girmeye niyetli olup olmadıklarını merak ediyordum. Ve eğer öyle değilse, belki de bu öneriyi ben yapmalıydım çünkü Lucie'nin hayatının geri kalanında saklanmak zorunda kalması kabul edilebilir bir şey değildi.

Yine de Carlos'u hedef almak kartelin tamamını üzerimize çekedi. Bölge savaşına girdiği Kolombiyalılara bir ton hayalet silah göndermek daha kolaydı. Onları silahlandırır, güçlendirir ve lanet Meksikalıların işini bitirmelerini sağladık.

"Gerildin."

Göz kırptım. "Sadece düşünüyordum."

"Bu hafta hakkında mı?" diye sordu ve mutsuz ses tonu bana Ryan için üzgün olduğunu ama aynı zamanda önümüzdeki birkaç gün içinde olacaklar için de üzgün olduğunu söyledi.

"Berbat bir durum," diye itiraf ettim, kelimeleri nefes verirken bıraktım, "ama üstesinden geleceğiz."

Yutkundum. "Tekrar koşardım, ama-"

"Hayır!" Hırladım. "Kaçmak yok." Ellerim kollarından yukarı kayarak omuzlarını kavradı. "Bana söz ver, Lucie. Şimdi kaçarsan, sonsuza dek kaçarsın. Saklanmak kaçmaktan daha iyidir."

"Aynı şey değil mi?" diye sordu, yüreği gözlerinde bana bakarak. Korkusunu hissettim, sezdim ve onu uzaklaştırabilmeyi diledim.

"Hayır, değil." Eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. "Bunu da atlatacağız. Sadece bize zaman ver."

"Zaman mı? Sahip olduğum tek şey bu." İç çekti. "En azından fabrikayı kurabilirim. Tüm parçaları almak biraz zaman alacak. Bazıları Federaller tarafından izleniyor, bu yüzden onları bize ulaştırmanın bir yolunu bulmam gerekecek."

Kaşlarımı çattım, bunu bize söylememişti. "Hangi kısımları?"

"Ryan silah üretmek için iki yöntem geliştirdi. Her birinin bir amacı vardı."

"Gibi mi?"

"Silahı imha etmeniz gerektiğini biliyorsanız, 3D yazdırılabilen bir silah geliştirdi."

Gözlerimi kırptım.

"Ondan nasıl kurtuluyorsunuz?"

"Kullanacağımız plastiği parçalamak için aseton gibi bir şeye ihtiyacınız var."

"Diğer rota ne?"

"Demircilik. Onları sıfırdan yapmak zorundayız."

Nedense Lucie'nin demirci kıyafetleri giydiği fikri sikimin sertleşmesine neden oldu.

Kadın homurdandı. "Ereksiyon mu oldun?" "Sadece seni bir atölyede hayal ediyorum."

Bir kahkaha attı. "Demirhanede nasıl çalışacağımı biliyorum ama diğer yolu tercih ederim. O kısmı öğretmekten ve başkasının devralmasına izin vermekten memnuniyet duyarım."

"Ryan'ın sana bütün bunları öğrettiğine inanamıyorum."

Omuz silkti. "İstediyini sanmıyorum ama..."

Devam etmeyince, ona bakabilmek için geri çekildim. "Ama ne?"

Dudakları sertleşmeden önce titredi. "Sanırım sonunda pes edip doktorlara gitmeden önce uzun süre baş ağrısı çekti."

Sikeyim.

"Dikkat çekmemeye mi çalışıyordu?"

"Lubbock'a varana ve kimsenin bizi bulamayacağını düşündüğümüz bir yer bulana kadar sürekli hareket halindeydik. Hiçliğin ortasındaydı. Biri bulsa bile, bizi uyaracak tüm bu alarmları kurdu ve biri mülke yaklaşına kadar bir kaçış rotası planladık."

"Tanrım," diye ısırdım. "Yıllarca böyle mi yaşadın? Ama seni kimin takip ettiğini sanıyordun? Yani, lanet olsun, biz karteli bilmiyorduk, sen nasıl bildin?"

"Yapmadık. En azından ben yapmadım, ama..." Gerildi ama gözlerinin derinliklerinde gerçeği gördüm.

"Hayatta olmaz."

Yutkunması ihtiyacım olan tek cevaptı.

O ve Ryan, Cehennem Asileri'nin onun için de bir tehdit olduğuna inanmışlardı.

Bir an için söylemediği şeyi algılayamadım bile, sonra ondan uzaklaştım ve bardan bir şişe Patrón bulma niyetiyle uzaklaşmaya başladım.

Sonra onu duydum, kırık sesini duydum. "Axe, lütfen."

Ve sendeleyerek durdum.

Merdivenlerden inen korkuluklara tutunarak olduğum yerde donup kaldım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım. Ama bu Lucie'nin suçu değildi. Bu onun lanet olası

bir babanın.

Bana ihanet etmemiş olsa bile ihanet etmiş gibi hissederken geri dönemezdim, bunu yapamazdım. Sadece bir içkiye ihtiyacım vardı, sadece... Kahretsin, beynimi temizleyecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Ben de arkamı dönmek yerine kolumu kaldırdım. Topuklu ayakkabılarıyla ayaklarının vuruşunu duydum ve yanıma yapıştığında kolumu omuzlarına doladım.

Kafayı bulmaya ihtiyacım vardı ve onun da öyle olduğundan emindim.

Hançer

Lucie belime sarılırken bir kahkaha attı. Güçlü kollarından biri karnıma yaslanmıştı, diğeri ise hâlâ alçıdaydı, yanımda sert ve soğuk bir varlıktı ama kahkahası rahatsızlığını fazlasıyla telafi ediyordu.

Rüzgâr yüzümüze vururken, önümüzde açık bir yol varken, sürmeye devam etmek istedim.

Bu, ne kadar çok istesem de devamını getiremediğim bir ayartmaydı.

Alçının çıkarılması için birlikte doktorun ofisine gidiyorduk, son sahneler olmadan Bonnie ve Clyde'ı çekmiyorduk. Ama onu Guerrera Karteli'nin ulaşamayacağı bir yere götürmek zorunluydu. İçgüdülerimin her biri, domuzumun hırıltısıyla birlikte hayata kükrüyordu.

Ben, kadını ve makinem.

Böyle olması gerekiyordu. Basit.

Ama her zamanki gibi işler karıştı. Lucie ne zaman işin içine girse, işler her zaman çılgınca karmaşık bir hal alırdı ve bunu hatırlamam gerekirdi ama hatırlamamıştım.

Bunların hiçbirisi onun suçu değildi, hiçbirisi. Ama bu onu pamuklara sarma isteğimi azaltmadı. Bana izin vereceğinden değil.

Motoru devirip hızımı artırdığımda bağırdı. Odak noktamı değiştirmek için rüzgârın patlamasına, motorun çılgılığına ve hız değişikliğine ihtiyacım vardı. Bu berbat durum hakkında düşünmek beni hiçbir yere götürmeyecekti.

Bir planımız vardı.

Buna bağlı kalmak zorundaydık.

Ve Lucie'yi bir sakatlığı için doktora götürmek üzereyken, başka bir sakatlığı için kulüp binasına geri götürmek berbat ötesiydi - hiçbirimiz Amaryllis'e nasıl söyleyeceğimizi bulamamıştık. Şu anki planımız bunun gerçekleşmesi ve sonrasında açıklamaktı çünkü bu boktan şey hakkında ayrıntılara girmemizin imkânı yoktu. Babasının ölümünden dolayı hâlâ travma yaşayan küçük bir kızla olmazdı. On dokuz yaşında kendi çocuğu olsa bile, geçmişin önümüze çıkardığı fare yuvası hakkında ona ipucu veremezdik.

Rutherford uzakta beni çağırırken, kasabaya göz gezdirdim. Küçük bir yerdi ama evimdi. Burası okulları ya da işleyen bir şehir merkezini kaldıramayacak kadar küçüktü ve bu yüzden işletmelerin çoğu Jonsson'da bulunuyordu. Bomber daha kulüp binasını burada kurmadan önce, otuz dakikalık bir yolculuk mesafesindeki büyük şehirde bağlantılar kurmuştu.

Paramızı aklayan ve kulübün kasasına katkıda bulunan birkaç işletmemiz vardı, ancak bunlar ne koşu ne de vuruş gibi hiçbir şey yapmadılar.

Yine de Johnson bir doktor muayenehanesi olacak kadar büyüktü ve o zaman bile bunun nedeni civardaki tüm sığır çiftlikleriydi. On sekiz yaşına basmadan önceki yaz bir tanesinde çalışmışım - kahretsin, hayatımda hiç bu kadar garip yaralanma görmemişim. Ve ben lanet olası bir MC'de büyüdüm.

Ofisin bulunduğu kasaba merkezine ulaşmak için ara yollardan ilerlerken tozlar uçuştı ve bu sırada Lucie bana hiç ölmemiş gibi görünen bir güvenle sarıldı.

Sanki sadece durağanlık içindeymiş gibiydi. Tıpkı aşkının da olduğu gibi. Sanırım pek çok insan onu olabilecek en kötü şekilde yüzüstü bırakan bir grup erkeğe bu kadar sadık kalmasını garip bulabilirdi. Bir nefeste onu sevdiklerini ilan edip bir sonraki nefeste ona sırtlarını dönen adamlar, ama sadakat kulübün içine işlenmişti.

Kardeşlerimiz olmadan bir hiçtik, bizi birbirimize bağlayan bağlar olmadan bir hiçtik. Hepimiz kan bağıyla bağlı değildik ama bunun bir önemi yoktu. Hepimiz birbirimizi sevmiyorduk ve bu daha da önemsizdi.

Ama bir yalanı yaşıyorduk. Bomber içimizdeki en büyük haindi. Saflarımızda bir sızıntı vardı, Guerrera Cartel'in yanı sıra rakiplerimiz Şeytan'ın Şövalyeleri MC'ye de bok yediren biri ve görünüşe göre, zarar verme niyetiyle sevgililerimizden birinin çocuklarını takip eden aptal bir pislik.

MC'me neler oluyordu?

Durmak için fren yaptığımda Lucie arkamda heyecandan neredeyse zıplıyordu.

"Orospuya binmeyeli uzun zaman oldu, ha?" O arkadan atlarken ve ben motoru durdurduktan sonra alay ettim. Park yerinin sessizliği onun cevabını duymamı sağladı.

"Evet," diye karşılık verdi, kaskını çıkardı ve görkemli saçlarının dalga dalga uçuşmasına izin verdi. Omzuma bir yumruk attı. "Eskiden ben de kendiminkine binerdim ama buraya dönmek için sattım."

Ben de domuzumdan inerken ona kaşlarımı çattım. "Ryan bisiklet almana izin mi verdi?"

"Bir bok yapmama izin vermiyorsun," diye alay ederek kolumu tekrar itti.

Gülerek başımı salladım. "Artık yaşlı bir kadın olduğun için bunu yapamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Alt dudağı patladı. "Bu berbat."

Tozlu otoparkı geçip kliniğin kapısına doğru ilerlerken tek söylediğim "Haklı olduğumu biliyorsun," oldu.

"Evet, öyle. Ödenecek küçük bir bedel, ayrıca siz zaten en iyisini sürüyorsunuz. Ben yine de zevkimi alacağım."

Homurdandım. "İltifatınız için teşekkürler."

Bana göz kırptı ve bugün olacaklar yüzünden kafam allak bullak olsa da kabul etmeliydim ki sadece burada olması bile yükümü hafifletti.

Lucie bana bunu yaptı. Hep yapardı.

Her şeyi fazla düşünmeye, olaylara fazla dahil olmaya eğilimliydim. Bomber bir keresinde bana bu yüzden harika bir haznedar olduğumu söylemişti. Elbette defterlerle uğraşıyordum, ama aynı zamanda sistemi yenmek için onları nasıl manipüle edeceğimi de biliyordum ve vergi kaçakçılığı hakkında kafamda bazı adamların tuttukları spor takımı hakkında bildiklerinden daha fazla şey vardı.

Lucie her zaman işleri basit tutardı. En azından benim için öyle yapardı. O oradayken, dünyam onun etrafında dönerdi.

Gördün mü? Çok basit.

O olmadığında, işler değişti.

Pandora'nın motorcu versiyonu gibi gittiği her yere kaos götürmek gibi bir alışkanlığı olsa da, ona karşı hissettiklerim karmaşık değildi.

Evet, onu seviyordum ama bundan daha derindi.

Doktorun muayenehanesinde otuz dakika beklemek berbat olmalıydı ama bunun yerine, randevu bekleyen iki yaşlı kadın bana ters ters bakarken Lucie kahkahalarımı bastırmamı sağladı. Rutherford'un eski nesli, ironik bir şekilde, bizden nadiren korkardı. Nedeninden emin değildim ama bunun yeni işe alınanların çoğunun büyüdüğünü görmekle ilgili olduğunu düşündüm.

Örneğin Bayan Tanner bizim lisede çalışmıştı. O zamanlar cehennem kaçkınlarıydık ama onu hiç korkutmamıştık. Eğer o bakışlar bir şey ifade ediyorsa, bugün de onu korkutmuyordu.

Bisikletime geri binip kulüp binasına dönüş yolculuğuna başladığımızda rahatlamıştım. Yapmak üzere olduğumuz şey hoşuma gitmiyordu ama onu açıkta bırakmak da tuhaf hissettiriyordu. Aktif bir tehdit durumunda olduğu için onu güvenli bir yere geri götürmek istedim.

Bir aydan uzun bir süre alçıda kaldıktan sonra kolu sağlam kolunun aksine daha solgundu ve hala biraz daha zayıftı ama eve dönerken karnıma daha iyi oturuyordu ve hatta bana daha fazla sokuluyordu ki bu asla kötü bir şey değildi. Heyecanını hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasındaki motor kadar sert zonkluyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye bağırdı ve elleri karnımın üzerinde gezindiğinde onun da benim kadar tahrik olduğunu anladım.

Çok fazla trafik olmadığını bildiğim ormanlık bir alandaydık, çünkü burası bölgedeki şeriflerin kestirmeye geldiği yerd - domuzların nerede olduğunu bilmek bizim işimizdi.

Gölgeye girdiğimiz anda motoru tamamen kapattım ve sessizlik içime işledi.

Onu uyarmam gerekmedi. Atlarken beni güldüren bir çığlık attı. Ben de bisikletimden indim ve ayağa kalkar kalkmaz kendini bana doğru attı.

Otuz saniye içinde kollarımdaydı ve ağzım onun ağzındaydı. Bacaklarını kalçalarımın kenetlediğinde, amının sıcaklığını hissedebiliyordum ve ellerimi kığına dayayıp o lezzetli yanakları yormaya başladığımda inledim.

Öpücüğü yaramaz, çökmekte olan bir hal aldığında homurdandım. Ağzıma sokuldu ve ben de ona izin verdim, beni yavaşça, yumuşak bir şekilde becerirken kontrolü ele almasına izin verdim. Parmakları saçlarımın arasından geçerken kalbim çarpıyordu ve tırnaklarının kafa derimdeki yanığını hissettiğimde, kendi tırnaklarım kıçına saplandı.

Bir karar vermem gerekiyordu: Onu bisikletimin üzerinden ya da bir ağaca yaslayarak becerecektim. Oldukça zor bir seçim olduğunu düşündüm.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözbebekleri büyümüş bir halde geri çekildi ve "Bisiklet" diye fısıldadı.

Ona sııttım, öne doğru eğildim ve dudaklarımı boğazına bastırdım. Dilimi orada dalgalandırarak mırıldandım, "Bisiklet öyle."

Yukarı sıçradığı gibi aşağı da sıçradı ve giydiği etek için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eteğinin altından uzanarak külotunu indirdim ve ona, "Ayak bileklerinin etrafında bırak. Seni bir şekilde kelepçelemeliyim."

Kıs kıs gülmesi beni erittiği kadar, amının kavurucu sıcaklığı da sikimi eritiyordu. Bisikletin üzerine eğilip ellerini deri koltuğa dayadığında, gördüğüm manzara karşısında homurdandım, sonra kıçını dışarı çıkarıp seksinin dolgun, kaygan dudaklarını ortaya çıkardığında inledim.

Ağzım sulandı ve ikimiz de kulüp binasına geri döndüğümüz anda neler olacağını bildiğimiz için, ikimiz de ertelemek istiyor gibiydik.

Polisler yüzünden kimsenin buraya gelmediğini bildiğimden, oynamak için yirmi dakikamız olduğunu düşündüm.

Dizlerimin üzerine çökerek yüzümü kalçalarının arasına soktum ve klitorisini dilledim. Bisiklete karşı sallanırken bacakları hafifçe açıldı, ama küçük G-string'i tarafından tutuldular. Amcığına karşı sııttım, sonra keskin çığlıklar atana kadar onu dilimle becerdim.

Dilimin etrafına geldiğini hissettiğimde ayağa fırladım, fermuarımı açtım ve sikimi serbest bıraktım. Sıkıca tutarak, ucunu tüm meyve sularına yönlendirmeden önce klitorisine dokundum. Onu sert ve hızlı bir şekilde ittim, amının sikimin etrafında sıkıca kenetlenmesini sevdim.

Ben bir kış erkeğiydim, bir sakso erkeğiydim, ama hiçbir şey kadınımın amından daha iyi olamazdı. Kıçını ya da ağzını bile.

İçine girdiğimde, eve dönmekle ilgili o saçmalık o kadar derinden yankılandı ki, anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Siktir, çok iyi hissediyordu.

Cennet ve cehennemin birleşimi gibi.

Parmak uçlarında yükselişini severek içine girdim. Dirseklerine yaslanmak için aşağı doğru hareket ederken omuzları alçaldı ve duruşu genişledi, böylece her bir itişimi alabildi.

Onu bisikletimin üzerinde becerirken, bugünün sonsuza dek hafıza bankalarım kazınacağını biliyordum. Sadece bunun için değil, pek çok kötü nedenden dolayı da. Ama şimdi bunları düşünmüyordum. Sadece onu, ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar *doğru olduğunu* düşündüm.

Üzerine eğilerek, dişlerimi eşinin çırpıcısının açıkta bıraktığı omzuna bastırdım ve klitorisleriyle tekrar oynayabilmek için etrafına uzandım.

Orasını okşadığımda, ona dokunduğumda homurdandı, sonra uzun ve kısık bir ses çıkardı, bu ses doruk noktasının habercisiydi.

Üzerime kapanması, beni kavraması tatlı bir işkence gibiydi.

Birkaç saniye içinde ben de boşalıyordum. Taşaklarımda kaynayan dölleri hissedebiliyordum, serbest bırakılmak, onun ıslak ve istekli amına bırakılmak için çaresizdim.

Gözlerimi kapattım ve o birkaç saniye için kendimi kapattım. Bedenimin ona, birbirimizin bedenlerinden aldığımız karşılıklı zevke odaklanmasına izin verdim.

Ve bu benim hatamdı.

Onları ancak çok geç olduğunda duydum.

Sert bir şey kafama çarptığında kadınımdan bir çığlık yükseldi. Yine de ona yardım edemedim, sendeleyerek geri çekilip dizlerimin üzerine çöktüğümde hiçbir şey yapamadım.

Sersemlemiştim, odaklanmaya çalışırken gözlerim sersemlemişti. Belime sıkıştırdığım silahı almak için çabaladım ama daha ona ulaşmadan o metal 'şey' tekrar kafama çarptı.

Ve ona karşı tehdidin ne kadar aktif olduğunu bildiğim halde, hızlı bir sikiş için yolun kenarında duracak kadar aptal olduğum için kendimden nefret etsem bile, düşüncelerimin kimseye bir faydası yoktu.

Son duyduğum şey Lucie'nin "Hançer!" diye bağırmasıydı, sonra her şey karardı ve bilincimi yitirdim.

Lucie

Kesikleri görmek bana güven vermeliydi ama vermedi.

Kartel olabilirdi, Carlos Rodriguez'in adamlarından biri olabilirdi ve babam beni uzun zaman önce sattığı için beni alaşağı etmek istiyor olabilirdi.

Ama öyle

değildi.

Bir MC'ydi.

Sadece *benim* MC'm değil.

Asiler tam olarak benim değildi. En azından henüz. Kendimi kanıtlayana kadar, onlara babamın söylediği gibi bir hain olmadığımı gösterene kadar.

Yine de motorcuydular. Hem de bir kafesin içinde ortaya çıkan motorcular, çünkü domuz sürüyor olsalardı, sinsi piçleri duyardık. Öyle de oldu, bizi çok iyi yakaladılar.

Sessizce gitmedim. Tekmeledim, vurdum ve onlara tükürdüm ama şimdi alnımda emniyeti kapalı bir silah vardı. Kıpırdarsam o piçin beni vuracağı söylenmişti, vurmazsa da kafeste benimle birlikte olan adamlar, sonra da yirmi mil kadar yol aldıktan sonra birdenbire ortaya çıkan dört motorcu vardı.

Dagger'a vurduklarında, hemen beni toplamaya çalıştılar. İlk başta bana tecavüz edeceklerini sandım ama etmediler. Bunun yerine, iç çamaşırlarımı dizlerimin üzerine çekmeye çalışırken bile içlerinden biri beni omzuna aldı ve benimle birlikte yolun kenarına doğru koşmaya başladı.

Sonsuz saniyeler boyunca nutkum tutulmuştu, ne yapacağımı şaşırmıştım, sonra Hançer'i bayılttıklarını fark ettim ve onun adını haykırdım. Bu benim uyanış çağrım olmuştu. Adımı aldığım cehennem meleği gibi ona pençe atmaya başladım. İşe yaramamıştı. Tırnaklarım lanet olası kot pantolona zarar veremiyordu ve piç beni yere düşürdüğünde, çizmelerimin arasına sıkıştırdığım bıçağa uzanma fırsatını yakaladım.

Kabzayı tuttuğumda bile yüzüme bir silah dayanmıştı ve beni sadece bu susturmuştu. Bu kafese götürülürken sessiz kalmaya devam etmiştim ve nereye götürüldüğümü sadece ben biliyordum.

Arka yollardan ve her şeyden çok taş ve çakıl olan yan yollardan geçerek insanlıktan daha da uzaklaştık.

Kesiklerini bile görmemişim çünkü motorcular hemen arkamızdan geliyordu, bu yüzden yüzlerini görebiliyordum ama yamalarını göremiyordum.

Tek bildiğim Hançer'i indirdikleriydi. Ölmüş müydü? Lanet olsun, ölmüş müydü? Tanrım, adamlarımdan birini daha kaybedersem hayatta kalamazdım. Yaşayamazdım. Peki ya Amaryllis? Kahretsin, kaçırıldığımı öğrenince ne yapacaktı? Hançer öldüyse, bu bir yılda iki baba kaybettiği anlamına geliyordu.

-

Gözlerimden yaşlar süzülürken gözlerimi sıkıca kapattım. Düşüşlerini durdurmak istedim, böyle bir zayıflığı ortaya çıkarmak istemedim ama kendime engel olamadım.

Onun söz konusu olduğu yerde ben zayıftım. Çaresizdim.

Kafesin hareketi değişti, yolun dokusu değişti, sert ve kayalıktan pürüzsüz asfalta geçti.

Gözlerimi açtığımda ileride, geçmemize izin vermek için açık olan kapıları gördüm.

Bir tür deponun önünde durduk. Oluklu demirden yapılmıştı ve garip bir avcı yeşiline boyanmıştı. Kavisli bir çatısı vardı, yirmi fitten yüksekti ve bir tür boktan bomba sığınağına benziyordu.

Silah şakağıma saplandı ve metal kemikle birleşince çığlık attım.

Eğer teke tek olsaydı, o piçin ağzını burnunu kırardım. Taşaklarından küpe yapardım. Ama onun silahı vardı, benimse artık silahım yoktu.

Bu kadar yavaş tepki vermemin hiçbir mazereti olamazdı. Orgazm insanı aptal yapmaz. En başta hiç durmamalıydık ve Dagger'ın durmuş olması, kulüp binasına döndüğümüz anda olacaklar yüzünden kafasının ne kadar karışık olduğunu gösteriyordu... Onun erteleme arzusu ve benim ona olan arzum bu ana yol açmıştı.

Boku yemiştım.

Ve Hançer ölmüş olabilir.

Bunun öfkesi ve ona yola geri dönmesini söylemediğim için kendime duyduğum öfke beni vurdu ve ayaklarım çakıllı yola çarptığında sendelememe neden oldu.

Silahını şakağıma dayamış olan motorcu, ben kafesten çıkar çıkmaz silahını indirdi ve motorcular motorlarını durdurduktan sonra sekiz kişilik ekip etrafımda bir daire çizmeye başladı.

Onlar etrafımdayken deponun kapısının açıldığını ve bir adamın dışarı çıktığını gördüm. Bu gerçeküstü bir andı çünkü giydiği kıyafetlerden onun Prez olduğunu anlamıştım ve şimdi nihayet atlılarının kesiklerinin arkasını görme şansım olmuştu, beni kimin kaçırdığını biliyordum-Şeytan'ın Şövalyeleri.

Korkmuş muydum?

Azrail dışında beni korkutan pek bir şey yoktu ve ziyaret sırasının bende olduğunu düşündüm çünkü Şövalyeler beni buraya sadece öldürmek için getirmişlerdi.

Bana işkence ettikten sonra.

Ve benim işkencemle adamlarıma eziyet ettikten sonra.

Onlara karşı kullanılacağımı bilmek içimi öfkeyle doldurdu ama faydasızdı. Nafile. Duygularımın burada bir önemi yoktu. Şu anda ben bir metaydım. Her zaman öyleydim. Takas edilecek, kullanılacak bir şey. Beni ne kadar çileden çıkarsa çıkarsın, MC'nin mahkûmlarını tuttuğu boktan bir kafese tıklamak üzere olduğumu biliyordum.

Kahretsin, Asilerin bodrum katında bir tane vardı. Kiliseyi düzenledikleri toplantı odasının hemen yanındaydı, böylece lanet olası bir düşmana işkence etmekten doğrudan iş moduna geçebiliyorlardı.

Dünyam berbattı ama daha da berbat olan, Şövalyelerin Prez'i bana doğru yürürken en ufak bir korku belirtisi göstermememdi. Çenemi geriye doğru eğdim ve ona baktım.

Ellili yaşlarındaydı ve itiraf etmeliyim ki bir gümüş tilkiye göre oldukça yakışıklıydı. Her zamanki MC üniforması olan kot pantolon, botlar, eşofman altı giymişti. Bu havada giyecek başka bir şey yoktu ve motorcular güneş yanıklarını pek umursamazlardı - ta ki onlara vurana kadar, sonra da orospu çocukları gibi sızlanırlardı.

Gerçekten, güneş yanıkları söz konusu olduğunda daha dayanıklı çocuklar görmüştüm.

Saçları koyu gümüş, gözleri açık yeşil renkteydi ve güçlü kaşlarının üzerinde gözlerinin yanlarında kırışıklıklar olmasına rağmen, onda tanıdığım bir şey vardı.

Aynadan. Hay

sikeyim.

Yanılıyor olmalıydım.

Elimi uzatıp şakağımı ovuşturdum. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyler misin lütfen?"

Adam sırtıttı. "Görüyorum ki benzerlikleri fark etmişsiniz."

"Bir sürü-"

"Saçmalamayın keselim. Baban olduğumu biliyorsun." Parmaklarını şıklatmadan önce bana baktı. Onun sessiz komutuyla motorcular dağıldılar, uzaklaştılar ama kaçmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yaparsam ileri atılabilecek kadar yakın durdular.

Çünkü, evet, erkeklerin iddialarını derime yazdırdığımda alnıma da 'moron' dövmesi yaptırmıştım.

Onların bölgesindeydim, tanıdığım herkesten uzaktaydım, çantam Dagger'ın heybesinde olduğu için silahım ya da cep telefonum yoktu. Lanet olsun, Rutherford'a döndüğümünden beri beynimi Lubbock'ta bırakmış gibiydim.

Hiçbir mazeret yoktu, hiçbir mazeret yoktu.

"Babam olduğunu mu sanıyorsun?" İtiraf etmeliyim ki birbirimize çok benziyorduk.

"Biliyorum." Dudakları kırırdadı. "Maria, Bomber'ın yaşlı karısı olmadan önce benim kız arkadaşımdı." Bomber'ın adını söylediğinde tükürdü ve iğrenç olsa da, beni yetiştiren piç için de aynı şeyi hissettim.

"Öyle mi? Bir kadının ve doğmak üzere olan bir bebeğin olduğunu unuttun mu?"

Başını iki yana salladı. "Haşat olmuş. On beş yirmi arası." Gülümsemesi gerginleşti. "Altı yıl önce çıktım."

Kaşlarım çatıldı. "Altı yıl önce mi?" Ben on sekiz yaşındayken mi? "O zamandan beri seni arıyordum."

Gözlerimi ona dikerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve hırladım: "Neden? O zaman da bir babaya ihtiyacım yoktu, şimdi de yok."

Gülümsemesi bozulmadı ama sinirlendiğini gördüm - muhtemelen karşılık veren kadınlara alışık değildi, şey, boktan bir zaman geçirecekti çünkü yaptığım tek şey buydu.

"Öyle değil mi? Guerrera'larla küçük bir sorunun olduğunu sanıyordum?" 'Küçük' kelimesinin altını çizdi ve ben de onu terslemeyi çok istedim ama bu pek de akıllıca olmazdı, değil mi? Bu herifin ne istediği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ve MC'sinin Asiler'le savaş halinde olduğunu düşünürsek bunun bir aile buluşması olduğundan şüpheliydim.

Dişlerimi sıktım. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Sadece küçük bir kuşun bana söylediği bir şey."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onlara sen mi haber verdin? Çok teşekkürler *baba!*"

"Seni o lanet canavarlardan kurtarmaktan başka bir şey yapmadım." "Onlardan biri de küçük kızımın babası."

Omuzları düştü. "Hayır. Ryan Gerrard senin bebeğinin babasıydı."

Başımı salladım. "Hayır. Prez, Amaryllis'in babası." Aklıma geldiğinde gerildim. "Onu da kaçırmaya çalışmasan iyi edersin." Adamın bakışlarından

Jaw, planının tam olarak bu olduğunu biliyordum. "Eğer bunu yaparsan, onun ödünü koparırsın!" Çılgılık attım, Amaryllis için duyduğum dehşet nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar göğsümün tam ortasına çarptı.

"Yakında size geri dönecek ve o zaman her şeyin y o l u n d a olduğunu anlayacak."

"Onu babasından uzaklaştırıyorsun-"

"O pislik onun babası olmaya uygun değil!"

"Buna ben karar vermeyecek miyim?" Ellerim başımın iki yanına doğru açıldı ve bu aptal herifin kafasına indirmek için can attığım yumruklara dönüştü. "Bak, her ne yaptığını sanıyorsan-"

"Düşünmüyorum, *biliyorum*. Senin kışını kurtarıyorum. Uzun zamandır bunu yapmaya çalışıyordum ama sen her zaman benden birkaç adım öndeydin."

Evet, bu beni rahatlatmadı.

Axe'a sadece dün gece Asilerden birinin bizi öldürmek amacıyla Ryan ve beni takip ettiğine inandığımı söylemişim... ama bu bir Şövalye miydi? Niyetleri öldürmek değil de korumak mıydı?

Sadece, neye karşı koruyacak?

Bana doğru adım atarken ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Yaklaşırken önce tıraş losyonunun kokusunu aldım. Misket limonu ve nane. Onu içime çektiğimde, kendine iyi baktığını gördüm - ağır kaslıydı, temiz tıraşlıydı ve saçları yeni kesilmişti.

Beni etkilemeye mi çalışıyordu?

Kıyafetleri yeni görünüyordu. En azından kesiği hariç her şey. O şeyleri temizlemek mümkün değildi. Bir bebek mendiliyle silmek, muhtemelen her gün ağartılmaları gerekse bile, herhangi bir kardeşin onlara yaklaşmanıza izin vereceği kadardı.

"Burada neler oluyor?" diye sordum. "Lütfen onu olduğu yerde bırakın ve eve gitmeme izin verin."

"Orası asla senin evin olmamalıydı." Çenesi gerildi. "Annenin karısı olacaktım, Lucie. Evlenecektim. Ama yüzük için param yoktu, bu kaçışa çıkana kadar da olmayacaktı. Ama yakalandık ve hapse atıldım." Bir elini kaldırdı ve başının arkasında gezdirdi. Boynunu kavradığında gözlerindeki acıyı gördüm, gerçek olduğunu anladım, "Sonra bir baktım, Bomber Steeler'ın eski karısı ve hamile. Bir şeylerin boktan olduğunu biliyordum, biliyordum ve adamlarımdan bazılarını kontrol etmelerini istediğimde? Seni gördüğüm anda benim olduğunu anladım."

Ona bakarken boğazım düğümlendi. Samimiyeti kanıyordu ve nedense bu beni her şeyden çok korkutuyordu.

Motorcular samimi değildi.

MC'lerinin dışında dürüst değillerdi.

Kirli ve kabaydılar, ama bu adam? Hâlâ adını bilmediğim babam mı? Anlayış göstermem için bana yalvarıyordu. Ne için yalvarıyordu?

Onu kabul etmek mi?

Ben bir şey söylemeyince bakışlarını yere indirdi. "Arada sırada kardeşlerim seni kontrol ederdi. Sen dört yaşındayken annen kayboldu. Herkese kaçtığını söyledi ama Maria seni asla geride bırakmazdı. *Asla*. Özellikle de o hasta herifle."

"Bence onu o öldürdü."

Açık yeşil gözlerinde acı parladı. "Evet, ben de uzun bir süre buna inandım. O öldüğünde, gözüm daha çok senin üzerindeydi. Ondan kurtulmasına neden olan her neyse, aynısını sana da yapacağından korktum. Ama yapmadı. Senin üzerinde bir hakkım yok gibiydi. Oğullarımdan sana göz kulak olmalarını istemek, onlardan yapmam gerekenden fazlasını istemektir. Onu eski karım yapmamıştım ve bir süre yan parça olarak tuttum, böylece kimse onun benim kadını olduğunu bile bilmiyordu."

"Onlar için bir hiçti," dedim usulca, neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

Her kulübün ritüelleri vardı. Yaşlı bayanlar bizim versiyonumuz olan bir evlilik töreniyle kabul edilirdi. Kulüp dışında bağlayıcı ve yasal değildi ama herkesin ihtiyacı olan tek şey buydu. Bir kadınla evlenmek motorcuya bağlıydı. Gereksizdi ama hoş karşılanmazdı.

Bir kadın yaşlı bir kadın değilse, kulüp için hiçbir şey ifade etmezdi. Kendilerine düzenli olarak hizmet eden kulüp fahişeleri için yollarından bile çıkmazlardı. Sadece MC tarafından sahiplenilenlere sadıktılar ve Maria sahiplenilmediği için vekaleten ben de sahiplenilmedim.

"Yeterince güvende görünüyordun," diye başını sallayarak devam etti. "Parmaklıklar ardında nüfuz kazanmaya çalışmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu."

"Etki mi?"

"Parmaklıklar arkasındayken MC'niz için çok iyi şeyler yapabilirsiniz."

Yutkunarak başımı anlayışla eğdim. Hapisteyken kulüp için 'sorunlarla' uğraştığını bilmem için başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Vuruş başına para alırdı ve ona saygı duyulurdu.

her seferinde paçayı kurtardı - sadece bir sorunu çözdüğü için değil, yakalanmayacak kadar zeki olduğu için.

Bana bu kadar çok şey anlatması -başka biri için hiçbir şey gibi görünmeyebilirdi ama motorcular kadınlarıyla hiçbir şey paylaşmazlar- beni etkilemeye çalıştığını gösteriyordu.

İşe yaramıyordu.

Hatta kafam her zamankinden daha çok karışmıştı.

"Bunu yaptım çünkü dışarı çıktığımda bu yamayı takmak için her şeyim hazır olacaktı. Neden?" Uzandı ve çeneme dokundu. İrkildim ve elini bıraktı ama sinirlendiğini gördüm ve dikkatli olmam gerektiğini anladım.

Kendini arkadaş canlısı gibi gösterse de, bu piçler bir anda dönüştürebilirdi.

"Çünkü Bomber'ın kafasının bir kazığa geçirilmesini istedim." Dişlerini gösterdi. "Dışarı çıktım, seni takip ettim, fısıltılar için kulaklarımı açık tuttum. Bomber hakkında duyduklarım beni senin için sabırsızlandırdı ve bir de baktım ki sürgüne gönderiliyorsun."

"Ne boku? Bomber ne yapmıştı?" Ben talep ettim.

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok-"

"Biliyorum amına koyayım," diye homurdandım. "O piç benim hayatımı mahvetti. Neyin peşinde olduğunu bilmeyi hak ediyorum."

Babam omuz silkti. "Sevkiyatlarından kokain çalıyordu. Guerrera'lar etrafı koklamaya başlamıştı, teslimatlarının neden hep biraz eksik geldiğini merak ediyorlardı. Sonra bir baktım, sırtında bir hedef tahtası var. Bunu görmezden gelemezdim, bu yüzden seni takip ettirdim ve iyi olduğundan emin olmaya çalıştım. Sen ve o Ryan denen çocuk bizi lanet bir şarkı ve dansa sürüklediniz."

Guerreras ve Şeytan'ın Şövalyeleri tarafından mı takip edildik? Yüce İsa.

Ryan'ın beni güvende tutma becerisinden ilk kez etkilenmiyordum.

Şimdi beni hangi cehennemde koruyacaktı?

Ben buradayım, tatlım. Her zaman burada olacağım.

Sesi karşısında gözlerimi sıkıca kapattım. Bana bunu yapabilmesi hem korkutucu h e m d e rahatlatıcıydı.

Uzanarak, bir ağrının biriktiği göz kapaklarımı ovuşturdum. "Adın ne senin?" Yumuşakça sordum.

Boğazını temizledi. "Martin Graves. Yol ismim Lucifer." Ona bakakaldım. "Bana senin adını verdi, değil mi?"

Ağız gerildi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Aptalcaydı, acınasıydı ama nedense bu beni her şeyden çok şaşırttı. Ondan bir adım geri çekildim ve sonra yere düştüm. Daha önce yaptığım hareketi düşününce, motorculardan bazıları öne atılınca şaşırmadım ama bıçağı hedeflemiyordum, silahsızdım. Bunun yerine, kıcımlı ısırmasını umursamadan, güneşin yakıcı sıcaklığını ve saçlarımın Teksas güneşinin sıcaklığıyla yanıyormuş gibi hissetmesini umursamadan çakılların üzerine çöktüm.

Dirseklerimi dizlerime bastırdım ve kendimi toparlamaya çalışarak öne doğru eğildim.

Bomber kendi kıcını ve babamı kurtarmak için beni satmıştı, *Martin*, Lucifer, onu alaşağı etmek için bir kampanya başlatmıştı.

"Benim yüzümden Asilerle savaştınız, değil mi?" "Elbette."

Hiç şüphe yoktu, niyetini sorgulamama neden olacak hiçbir şey yoktu. Lanet olsun.

Her şeyin adaletsizliği beni vurdu. Annemi öldüren, bana bok gibi davranan, kendi kıcını kurtarmak için beni kullanana kadar ihmal eden bir piç tarafından büyütülmüştüm.

Sonra, öz babam Prezident olmak için gücünü pekiştirdi, tüm bunlar üvey babamla savaşa girebilmek içindi.

Beni güvenli bir yere götürmek için çılgınca şeyler bile yaptı.

"Kendini işine adanmışsın, orası kesin," diye mırıldandım ona değil de çakıl taşlarına.

Martin önümde çömeldi. "İçeri girebiliriz," dedi bana. "Orada senin için bir yer hazırladım." Depoya bir bakış attım ve yüzünü buruşturdu. "Asilerle takıldığımız süre boyunca geçici ikametgah. Kulüp evimiz Fort Hancock'ta."

Ağızım çalıştı. "Senin MC-"

"Asilerin üzerine sertçe gitmeme mi kızdılar?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Bomber sayesinde onlar hakkında edindiğim istihbaratı kendi avantajımıza kullandım. Guerreras Asilerin önünü kestiğinde, dağıtım hatlarını devralmak için oradaydım. Bu bize yıllar içinde çok para kazandırdı."

"Başıyla konuşamaz mısın? Beni rahat bırakmasını sağlayamaz mısın?"

Martin içini çekti. "Elimden gelse yapardım ama Carlos Rodriguez, Bomber'ı dost gibi gösteriyor. Bomber ona inandığı bir hikaye sattı. Kanıt yok.

Aksine, artık o amcık öldüğüne göre, Carlos peşinize birini taktıysa onurunuzun iade edilmesini istiyor."

Bu işin nereye varacağını anlamaya çalışırken dudaklarımı yaladım ve aklıma bir fikir geldi. "Asiler'de bir köstebeğin var, değil mi?"

Bana göz kırptı. "Kahretsin, bunu biliyorlar mı?" Uzanıp çenesini ovuşturdu, sonra başka bir şey söylemeden önce arka cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı.

Birkaç saniye içinde, homurdanmasına neden olan bir yanıt aldı. Bir cevap yazdı ve cep telefonunu cebine geri soktu.

"Teşekkür ederim. Adamımın hayatını kurtardınız."

Her kimse o piçin Martin'e geri döndüğüm bilgisini verdiğini ve bu bilgiyi karteli peşime takmak için kullandığını düşünürsek, bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim.

"Bu hiç mantıklı değil. Neden karteli üzerime saldın?"

"Ben yapmadım."

"Bir askerin birdenbire ortaya çıkmasının bir nedeni var," diye tersledim. "Benim üzerimde değil." Omuz silkti. "Seni tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyordum, buna ekleme yapmayın."

Bu iki muhbir olduğu anlamına mı geliyordu? Kahretsin, bu daha karmaşık olabilir miydi- Kahretsin.

Sikeyim.

Üçlü sikiş.

Jodie-goddamn-May. Lanet olsun, çocuklar bunu nasıl görmemişti? Dün gece onu izledim, yıllardır görmediği bir pislik için kendini aptal yerine koyuyordu. Evet, onun bebeğinin babasıydı ama Flame'e göre o piç evliydi, New York ve Meksika'da bir ailesi vardı ve sonra da her yerde bir sürü piçi vardı.

Flame'e adamın daha önce prezervatif diye bir şey duyup duymadığını sorduğumda bana sırtıtmıştı ama güldüğünü biliyordum.

İçeride.

Flame'in güldüğü yer genellikle orasıydı ve eğlendiğinde yüzünde beliren o kısık ifadeyi şimdiden özlemiştim.

Gözyaşlarım gözlerimi ıslattı ve onları o v m a k için uzandım. "Bırakın eve gideyim."

Yalvarıyor olmaktan nefret ediyordum ama yalvaracaktım. Buraya dönebilmek için babamın ölümüne kadar çok mücadele etmiş, çok uzun süre beklemiştim. Ya bu? Bu sadece tabutuma çakılan çivi idi.

"Artık evindesin," diye hırladı Martin. "Burası benimle birlikte senin yeni evin."

Burun deliklerim öfkeyle alevlendi. "Ben yirmi dört yaşındayım Martin. Başka bir babaya ihtiyacım yok. Bektan da olsa bir babam vardı ve ihtiyacım olan son şey başka bir erkeğin benim adıma karar verebileceğini düşünmesi," diye bağırdım ona, o kadar yüksek sesle bağırdım ki daha çok çılgılık gibiydi. Yüzüm gerginlikten kızardı ve gözleri öfkeyle parladı - bunu anlayabilirdim. Ben de öyle doğmuştum.

"Ben senin babanım-"

"Hayır. Değilsin. Sen benim sperm donörüsün. Bu berbat bir şey," diye tersledim. "Anlıyorum. Anlıyorum. Özellikle de Maria'yı seviyorsan. Ama onu hiç tanımadım bile. Gerçekten tanı mıyordum. Onunla ilgili hiçbir anım yok ve dürüst olmak gerekirse olmasını da istemiyorum. Hayatımda yeterince sefalet yaşadım, bunlara yenilerini eklemek istemiyorum." Aklıma *bir* soru takılınca boğazım düğümlendi. Önemsememem gereken tek bir soru ama önemsiyordum. Gerçekten önemsiyordum ve piç kurusu da bunu hissetmişti.

"Ne oldu?"

Bu konuyu açmanın ne kadar akıllıca olduğunu düşünürken dudaklarımı yaladım. Bir insan ancak bu kadar saçmalığa katlanabilirdi ve gerçek şu ki, bana vereceği cevap her halükarda beni incitecekti, o yüzden sormak mı? Yoksa sormamak mı?

"Sorun değil, ne istersen sorabilirsin," diye yatıştırdı ve ses tonu cevap vermemi sağlasa bile sırtımı dikleştirdi.

"Bombacı biliyor muydu?"

"Baban olmadığını biliyor muydun?" Bunun üzerine sertleşmiş çenesi yumuşadı ve bir nefes verdi. "Sanırım öyle."

"Emin değil misin?"

"Nasıl bilebilirim ki? Adamla hiç konuşmadım bile, yetiştirdiği çocuğun biyolojik olarak kendisinden olmadığını bilip bilmediği hakkında hiç konuşmadım, ama öyle olduğuna inanıyorum."

"Neden?"

"Bir şey anneni öldürmesini tetikledi. Sadece rakamlar o."

Tanrım.

Aniden ağrıyan gözlerimi ovma için uzandığımda, "En azından" diye fısıldadım,

Biliyorsa bile, kızı olduğumu düşünerek beni satmadı. Sadece biraz

yetiştirme talihsizliğine uğradığı kaltak." Boğazımı temizledim, içimde biriken duyguyu dağıttım ve homurdandım, "Artık eve gitmem gerek."

Başını iki yana salladı. "Kartel senin peşindeyse, orada tehlikedesin demektir." "Ben her yerde tehlikedeyim. Bir planımız var."

"Ne tür bir plan?"

Umut, onun merakı karşısında kıvılcımlandı. Belki bunu onunla paylaştığım için aptaldım, belki bana zarar vermek istemediğini düşündüğüm için aptalın tekiydim ama umut her zaman tehlikeliydi ve ona gerçeği itiraf etmemi sağladı.

"Carlos Rodriguez düşman olarak gördüğü kişilerin parmaklarını topluyor." Engizisyon dönemine geri dönmek gibiydi, Tanrı aşkına. "Ayak askeri kulüple dost, benimkini ona geri götürecektir ve sonra benim 'ölü' resmimin maketini yapacağız."

Martin kaşlarını çatı. "Bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ramon bu öneriyle geldi. Carlos'un peşimi bırakması için bunun yeterli olduğunu söyledi," diye fısıldadım, başını salladığında kıvılcımlanan umut boşa çıkmıştı.

"Ramon? Ramon Sanchez

mi?" "Evet."

Ayağa kalkarken üst dudağı hırıltıyla yukarı kıvrıldı. Cep telefonunu bir kez daha eline aldı ve gözlerini kısarak telefona baktı, kulağına götürmeden önce ekrana dokundu.

Geçici de olsa bir yerleşke için burası çok sessizdi. O kadar sessizdi ki ürkütücüye yakındı ama bu Wolfe'un hırçın sesini duyabileceğim anlamına geliyordu, "Ne?"

"Sanırım bende sana ait bir şey var."

WOLFE

Arkamda bir ordu vardı, benimle geleceğinden emin olmadığım bir ordu.

Şövalyelerin yerleşkesine doğru yola çıkan bu ilk dalgaya otuzdan fazla adam eşlik ediyordu. Yedekte otuz adamım daha vardı ama onlar daha sonra yola çıkacaklardı -bu büyüklükteki bir filo bu uykulu kasabada bile işe yaramaz domuzlara ulaşırdı- ve MC'nin geri kalanı Amaryllis'i ve kulüp binasını korumak için çağrılmıştı.

Neler olup bittiğinden emin değildim ama Şeytan'ın Şövalyeleri MC'sinin başkanının beni aradığını ve Lucie'nin elinde olduğunu söylediğini biliyordum ve her ne sebeple olursa olsun Dagger lanet olası cep telefonunu açmıyordu.

Kalbimdeki dehşetle, motorumun arkasında olduğum için sevinecek gücü bile kendimde bulamıyordum. Altımda bir rüya gibi zonkluyordu, ama bu benim için kayıptı. Yüzümdeki rüzgâr, başımdaki güneş ve damarlarımdaki sıcaklık kaybolmuştu. Burada heyecan yoktu, heyecan yoktu. Potansiyel olarak birkaç Şövalye indireceğim için bile heyecanlı değildim...

Çok korkmuştum.

Kesinlikle altıma sığıyorum.

Sapağı döndüğümüzde nefesimi içime çektim. Son otuz dakikadır süspansiyonumuz için bir kâbus olan arka yollardan ve boktan yollardan geçiyorduk, ama sonunda her iki tarafı buğday sıralarıyla çevrili şeritten çıkmayı başardık. Sanki bir filmde fırlamış gibiydi.

M. Night Shyamalan filmi ve kalbimdeki yükü tam olarak hafifletmedi.

Lucie ellerindeyse, bu Dagger'a bir şey yaptıkları anlamına geliyordu. Kasabadan kulüp binasına kadar olan bölgeyi araştırmaları için iki ekip göndermişim ama şimdiye kadar bir gelişme olmamıştı.

Kapılar ileride beni çağırdığında ve ortada duran yalnız figürü gördüğümde şaşkınlıkla geri çekildim.

Benim
kadınım.
Orada
duruyorsun.

Kot eteği, beyaz yeleği ve boktan pantolonuyla zarar görmemişti. Dövmelerinden bazıları görünüyordu ama çoğu gizliydi, ama tüm o teni ortadayken, yara bere içinde bile olmadığını görebiliyordum ve buna ne kadar minnettar olsam da, bu sadece kafa karışıklığımı artırdı.

Fren lambalarım parlayarak yavaşladığımda, arkamdaki motorcu dalgası da durma noktasına geldi.

Bisikletimden indiğimde oradaydı, kollarıma koştı, o kadar çok hıçkırdı ki, burada, güvende ve sağlam bir şekilde yanımda olmasaydı kalbim kırılırdı.

"Hançer nasıl?" diye bağırdı. "O iyi mi?"

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Sözlerimde aciliyetle talep ettim.

"Evet. Kafasına vurdular ve onu bıraktılar..." Uzandı ve şakağını ovuşturdu. "Sanırım polislerin kestirmeye gittiği yer. Otoyolun hemen dışında olanı biliyor musun? Bazen hız tuzağı da oluyor."

"Kulüp binasına giden yolda mı? Başka bir yere gitmiyor muydunuz? Dagger'ın bu öğleden sonrayı korkuyla beklediğini biliyordum."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Eve dönüyorduk." Lucie etrafıma baktı ve Flame'in orada olduğunu ama Axe'in olmadığını gördü.

"Axe'ı ara, söyle ona. Git ve onu getir. Bir doktora görünmesi gerekecek." Kesiğimi çekiştirdi, gözleri yine korkuyla ıslanmıştı.

"Hallediyorum," diye mırıldandı Flame ve aramayı bağlayıp Axe ile konuşmaya başladığını duydum.

"Ne oluyor lan?" Şövalyelerden hiçbirinin bize yaklaşmadığını gördüğümde bağırdım. Çok şüpheli bir durumdu.

"Buna inanmayacaksın Wolfe," diye fısıldadı. "Prez benim babam. Benim gerçek olanım. Beni güvende tutmaya çalışıyordu."

"Seni kaçırarak mı?" Ellerim kollarının yumuşak etini ısırırken hırladım.

"Size güvenmiyor ve Bomber'ın yıllar boyunca yaptıklarını düşünürsek, onu suçlayamazsınız."

"Onu mu savunuyorsun?" Sözleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde homurdandım. "Hayır, lanet olsun. Tabii ki savunmuyorum. Ama seni buraya çağırma izin verdi, bana izin verdi-"

"Yani hâlâ hayattalar mı?" Flame sordu, sesi ölümcül derecede ciddiydi.

Ona göz kırptı. "Evet Flame, bir MC yerleşkesini tek başıma alt etmeyi başaramadım. Ben Gelin değilim," diye homurdandı, Uma Thurman'ın *Kill Bill*'de oynadığı rolden bahsediyordu. En sevdiği filmlerden biriydi.

"Neden buraya gelmeme izin verdi? Biz bir Meksika çatışması bekliyorduk, senin burada dikilip seni alıp eve götürmemizi beklemeni değil, Lucie," diye çıkıştım.

"Ramon... Ona planından bahsettim ve bunun saçmalık olduğunu söyledi. Carlos beni aramıyor, Ramon iyilik peşinde."

"Köri iyiliği mi?" Flame tekrarladı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki yanlış bir şey yapmış ve kış yalamaya çalışıyor," diye homurdandım, ona bakarken öfkem yükseliyordu.

"Bunu nereden biliyor?"

"Çünkü artık Guerrera'lar için dağıtım yapıyorlar. Carlos kaybettiği bir bölge savaşına batmış durumda," diye fısıldadı, sonra yutkundu. "Grupta bir fare vardı... onu eve geri çağırdı. Ama sanırım Ramon'a benden bahseden Jodie-May'di."

Üst dudağım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Onun selamlamasından sonra, belki de bu pek sürpriz olmamalı."

Telefonumu aldım ve Axe'a bağlandım. "Ramon'u Çukur'a götür."

"Ne? Neden?" Axe sordu ve telefonu karıştırdığını duydum.

İçim öfkeyle doldu. "O orada mı?"

"Evet."

Hırladım. "İndirin onu. Kötü kan."

Bu bizim 'işler sarpa sardı' anlamına gelen parolamızdı.

Patlamadan önce bir silahın kurma sesini duydum. Lucie kollarımda gerildi, belli ki o da duymuştu, ama duyulan ığlığı bir ton İspanyolca küfür takip etti.

İspanyolca.

Birbirimize rahatlamış bakışlar attık.

"Onu alıkoyun dedim, vurun demedim," diye homurdandım.

"Evet, şey, orospu çocuğu kaygan. Sonra görüşürüz."

Aramayı kesti ve ben de telefonumu kot pantolonumun cebine geri soktum. Kapıya dönüp baktığımda, elinde kesik ve yamalarla duran bir adam gördüm.

benimkiyle eşleşti.

Göz göze geldiğimizde gülümsedi ve lanet olsun, eğer bu Lucie'nin gülümsemesi değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Gülümsemesinde şeytani bir kıvrım vardı ve bu gülümseme sizinle oyun oynanmak üzere olduğunu anlamanızı sağlıyordu... bunun iyi ya da kötü bir şekilde olup olmadığını yüz ifadesinden anlamamanın bir yolu yoktu.

Arkamda bir düzine silahın horoz sesini duydum ama bağırdım, "Yönü bekleyin. Kulübe yardımcı olacak bilgilere sahip."

Bu, çözdüğünden daha fazla kafa karışıklığına neden oldu ama kaybedebileceğimiz bir savaşı başlatmaya ihtiyacım yoktu. Arkamızdaki yerleşkede kaç Şövalye olduğunu sadece cehennem biliyordu ve tamamen gereksiz olabilecek bir kan banyosunu tetiklemek istemiyordum.

Bakışlarımın yönünü gören Lucie omzunun üzerinden baktı. Babasını görünce elimi çekiştirdi ve "Bir şey açıklamak istiyor" dedi.

"Bir şeyler açıklasa iyi olur. Orası kesin," diye hırladım, ona doğru hışımla yürüdüm ve neredeyse suratına tükürerek, "Kadınımı benden alabileceğini mi sanıyorsun? Kardeşimi incitebileceğini mi?"

"Onun kışını kurtarıyordum, olan bu. Bildiğim kadarıyla kızımın nefret ediyordun.

Gerekmedikçe siz piçlerle kalmasına izin verecek değildim."

"Lucie istemediği hiçbir şeyi yapmaz," diye karşılık verdim. "Kendi isteğiyle bize geri döndü. Nerede olduğunu bile bilmiyorduk."

Diğer Prez yere tükürdü. "Onu takip ettirmediniz mi?"

"O sürgün edildi. Bizi ilgilendirmez," diye karşılık verdim ama söylediklerim saçmalıktı. O haklıydı. Yapmalıydım ve onun tiksiniş bakışı da bana bunu söylüyordu. "İşler sarpa sardığında ben konseyde değildim. Hiçbir gücüm yoktu."

Lucie elimi çekiştirdi. "Bunun için zamanımız yok. Lütfen Martin, bana söylediklerini ona da söyle."

"Ramon Sanchez Carlos'un gözünden düştü. Queens'te Kolombiyalıları tuzak kuran önemli bir teğmeni öldürmesi gerekiyordu ama çuvalladı. Kokainin etkisindeydi, bu yüzden piç kaçtı. Ertesi gece, Kolombiyalılar misilleme yaptı. Depolarından birini vurup ateşe verdiler ve on milyon değerinde mal kaybettiler."

Flame ısıklık çaldı. "Ramon kafasına darbe mi aldı?"

"Evet. Teğmenle işi berbat ettikten hemen sonra şehri terk etti."

"O neden burada?"

"Muhtemelen sadece kış yalamaya çalışıyordur. Carlos Rodriguez'in Lucie'yi unutmadığından hiç şüphem yok ama şu anda en az endişelendiği şey bu. Ramon onu geri getirebilirse, bu onun ölüm cezasını bir kolunu kaybetmeye indirgeyebilir."

Lucie bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama ben artık umursama noktasını geçmiştim. "Bizi neden uyardı? Neden tuzak kurdu?"

"Ramon'u tanırım. Kurnaz herifin tekidir. Bahse girerim tünemek için kendine iki yuva kuruyordur."

"Ne demek istiyorsun?" Lucie sordu.

"Carlos'la arasını düzeltmezse, bize bir iyilik yaptıysa, belki bizimle yatmasına izin veririz demek istiyor." Çenemi ovuşturdum. "Lucie'ye zarar vermeyecekti. Sadece yapmış gibi gösterecekti."

Lucifer kollarını göğsünde kavuştururken, "Bırakın kızımı, benim japon balığımı bile ona emanet edemem," diye tersledi.

"Kazalar her zaman olur," diye onayladı Flame, bana bir bakış atarak. "Yardım etmeye çalışan bir adamı suçlayamazsın."

"Kesinlikle yapabiliriz," diye hırladım.

Flame sadece omuz silkti, ama çakmağının tekrar elinde olması bana göre her şeyi anlatıyordu.

"Dur tahmin edeyim. Sen Alev misin?" Martin çakmağa bakarak belirtti. Alev ona sırtıttı ve küçük aletin alevini üfledi.

"Ne ele verdi acaba?" diye alay etti.

Flame daha fazla hırçınlaşmadan burnumun kenarını sıktım. "Bak dostum, belli ki onu bir sebepten dolayı almışsın. Oyununun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayatı boyunca tehlikedeydi. Onu korumak için orada değildim. Bu sefer koruyabilirdim." Çenesi sıkıştı. "Benim savaşım seninle değil, Bombacı'yla."

"Yani geri mi çekiliyorsun?"

"Seninle bir alıp veremediğim yok ve işlerimiz birbirine karışmıyor bile. Özellikle de hayalet silahlarla ilgileniyorsan." Bana kaşlarını çatı. "Eğer bana onları tedarik etmekle ilgilenirsen, satın almakla ilgilenirim."

Kahretsin, silahları biliyor muydu? Bizim sıçan da kimmiş?

"Sormaya zahmet etme. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ortaya çıkmadığında yakında yeterince öğreneceksin," dedi Martin sırtarak.

onu tokatlamak istiyorum.

"Beni yalnız bırakacak mısın?" Lucie elini çocukken yaptığı gibi benimkini kavrayarak sordu. Lanet olsun, ben de çocukken öyleydim. Teselli için bana bakmasını ne kadar sevsem de, buna ihtiyaç duymasından nefret ediyordum.

"İstemiyorum," diye itiraf etti

Martin. "Onun sana ihtiyacı yok-"

"Ne? Yardım mı? Sanchez'i esir aldığına göre sana zaten yardım etmişim gibi görünüyor," diye alay etti. "Domuz çiftliğinden başka bir yere gitmesine izin veriyorsan, o zaman sen lanet bir aptalsın."

Sinirden dişlerimi sıktım ama yine de huzursuzdum. Bu bana yanlış geliyordu. Bugün savaş olmadığı için mutluydum, kan dökmeyeceğimiz için mutluydum ama bu herife güvenmiyordum. O ve MC'si yıllardır bize sertçe vuruyordu ve o böyle geri mi çekiliyordu?

Gözlerimi ona dikerek, "Ramon senin bok listende mi?" diye sordum. Martin sırttı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bana saçmalık mı anlattın?"

"Hayır. O bir aptal. Beyni sikiinin içinde. Ondan geriye kalan azıcık şeyi de ya sikmiş ya da burnuna çekmiş." Martin kapılara yaslandı, bunu yaparken de çok havalı görünmeyi başarıyordu. "Beni birkaç kez yanlış yola sürükledi. Birkaç kızımızı becerdi. Onları hamile bıraktı, bazı kardeşleri kızdırdı. Domuzlara yem olursa benim için hiç utanç verici olmaz."

"Lucie'nin biyolojik babası olduğunu bilen başka biri var mı?"

Gözlerini kırıştırdı. "Benim MC'm. Siz piçlerle bu yüzden savaşa girdiğimizi biliyorlar."

Başımı sallayarak tükürdüm, "Neden onu elde etmek için bu kadar çaba sarf ediyorsun ve sonra onu veriyorsun? Onun için savaşa gittin, Tanrı aşkına."

"Onu vermeyeceğim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ama artık adamım kulüp binanızda olmadığına göre kızınızı alamam. Gördüğüm kadarıyla şerefsizsiniz ama tam bir pislik değilsiniz, anneyi kızından ayıramam. Ayrıca Bomber ona kötü davrandı, ihmal etti. Bunu yapmayacaksın, değil mi?"

Burun deliklerim alevlendi ve ileri atıldım. Elimi onun kesiğine koyup onu kendime çektiğim anda, kapıların arkasından dört motorcunun birden ortaya çıktığını gördüm. Umurumda bile değildi. "Kızımda gözün mü vardı?"

"Her yerde gözüm var," diye karşılık verdi, sözlerimden hiç etkilenmemişti. "Hâlâ izliyor olacağım. Yeterince güvende olduğunu

düşündüğün an

Ona bok gibi davranırsan, orada olacağım ve onu bana getirmenin bir yolunu bulacağım." Lucie nefesini içine çekti. "Senden bunu yapmanı hiç istemedim."

"Yapmak zorunda değildin. Bir baba böyle yapmalı."

"Kızını takip etmek mi?" Flame öfkesi kabarak sordu. "Bana biraz boktan görünüyor."

"Kundakçı suikastçı öyle diyor," diye alay etti Martin. "Evet, bir de adamımın hepinizin onu paylaştığınızı söylediği gerçeği var." Lucie'ye bir bakış attı ve itiraf etmeliyim ki Lucie'nin yüzünü bile kızartmadan ona bakması beni gururlandırdı. "Hepiniz kafadan çatlaksınız ama ne diyebilirim ki? Ben de öyleyim. Ben de pek beyaz sayılmam. Ama ona ya da kıza zarar verecek bir şey yaparsanız, tüm pisliğim üzerinize yağar."

"Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce gözümün önünden defol git."

Gözlerimi ona diktim, kaşlarını çatana kadar baktım, çünkü bu kendimi berbat hissettiriyordu.

Motosikletimi geri çevirdiğimde ona arkamı döndüğüm anda bir silah mı çıkaracaktı?

Tam teşekkürlü bir kaçırma olayından, kim bilir ne kadar zamandır takip ettiği kızını serbest bırakmaya kadar gitmişti...

Burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

Lucie ve Flame yanımdayken geri çekildim ve bisikletlerimize doğru geri çekildik.

Eve. Onu eve götürmem gerekiyordu. Soruları sonra sorabilir, cevapları başka zaman talep edebilirdik. Onu bu çöplükten uzaklaştırmak şarttı. Özellikle de babası fikrini değiştirmeden önce.

Hançer

"BEN HIÇBİR ŞEY YAPMADIM! Ben neden buradayım?" Jodie-May çılgık attı, biz Flame'in Ramon'un yüzünü muştalı yumruklarıyla parçalamasını izlerken dehşeti bir kara delik gibi Çukur'un içine çekildi.

Wolfe'un onu susturmak için ağzına tıkaç sokmasını izlerken, az önceki ağrı kendini belli edince uzanıp şakağımı ovuşturdum. Beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanıyordum ama bu ne ilk ne de son olacaktı. Sadece uyanık kalmam ve Çukur'un etrafında yankılanan çığlıkların beni acıyla susturmasına izin vermemem gerekiyordu.

"Yapmadı," diye peltek peltek konuşan Ramon, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken sırtı kızgın bir kedininki gibi yuvarlanıyor, ancak kırılan bacağı yere değdiğinde sendeliyordu. Flame'in gazabı sayesinde sırtı morarmış, şişmiş ve kan içindeydi ve ben de bu eğlenceye katılabilmeyi çok isterdim ama bu sandalyeye yapışıp kalmaktan başka bir şey yapmamın imkânı yoktu.

Flame ondan birkaç adım ötede yere tükürdü. "Sanki sana inanacağız da."

"Bana ister inanın ister inanmayın ama doğruyu söylüyorum. Jodie-May bir bok bilmiyor."

Wolfe ona doğru yürüdü. Yerdeki kan ve sidiği atlatmaya çalışmadı, sadece saçlarının arkasından tutup başını geriye doğru çekmek için karışımın içinden geçti.

"O değilse kim?" diye sordu gözlerinin içine bakarak. Ramon,

"Sakso çekmeyi seven bir adayınız var," diye mırıldandı.

Wolfe, "Adamlarımın hiçbiri artık uyuşturucu kullanmıyor," dedi.

Boğazımı temizledim, sonra yüzümü buruşturdum ve anında pişman oldum. "Lucie ilk gün Gutter'ın kafasının iyi olduğunu söylemişti."

"Onun adı bu," diye kabul etti Ramon, konuşurken derin ve düzensiz nefes alıyordu. "Bana göz kulak oluyor. Dinler ve bana bilgi satar. Çocuğumun fotoğraflarını çekti."

Gün bittikten sonra kimseye göz kulak olmayacağı kesindi.

Axe'a bilgileri mesaj atarken, Gutter'ın birkaç dakika içinde burada olacağını ve Ramon'un deneyimini gerçek bir *dost* gibi paylaşacağını biliyordum.

"Guerreralar burada olduğunuzu biliyor mu?"

Ramon'un gözleri yarıklara dönüştü ve sırtığında dişleri kanlıydı. "Bunu sana neden söyleyeyim ki? Bunu öğrendiğin an öleceğim."

Wolfe'un başını sallaması yavaştı ama Ramon'un önce karnına sonra da bacaklarının arasına attığı tekme öyle değildi. Piç kurusu ulurken sırttım; kafatasıma saplanan bir kıymık acısı buna fazlasıyla değmişti.

"Bunu öğrendiğim an, senin acı çekmene gerek kalmayacak, geri zekâlı."

Ramon'un gözleri kapandı ve Jodie-May hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onun aksine, zeminin ortasında değildi. Çukur yaklaşık yirmiye yirmi metre boyutlarında beton bir levhaydı. Aşağıya doğru eğimliydi ve odanın ortasına doğru bir tür giderin bulunduğu bir açığı yapıyordu. Bu, Bomber'ın etrafındaki toprağa batan berbat bir kompost oluştururken yerleştirdiği bir çamur fosseptiği idi.

Ya dahiceydi ya da federaller bizi basıp toprağı kazarlarsa hapı yutmuştuk.

Ramon çukurun ortasında Flame tarafından tekmelenirken, Jodie-May bir sandalyeye bağlanmıştı. Kolları Saran Wrap ile kolçaklara, ayak bilekleri ise köhne koltuğun bacaklarına bağlanmıştı.

Ona baktığımda kendimi suçlu hissettim mi?

Suçluluk duygusu ve benim aramda karmaşık bir ilişki vardı.

Elbette kendimi suçlu hissetmem, hatta utanmam *gerektiğini* biliyordum ama yaşlı karımı tehlikeye atacak bir durumun suç ortağı olma potansiyeli taşıyordu -tatlımız olan fahişeler arasında bir kural vardı, MC'nin hiçbir üyesine zarar vermemek. Yaşlı kadınlarımız MC'nin çekirdeğini oluştururdu. Eğer bu pisliğe bulaşırsa, en büyük suçlardan birini işlemişti.

Erkekler bir MC'ye katıldı çünkü kardeşliğe ihtiyaçları vardı. Heyecan ve tehlike istiyorlardı. Toplumdaki diğer sıkıcı piçlerle güzel oynayamazlardı ve dışarı çıkmaya ihtiyaçları vardı. Bu yaşam tarzıyla gelen özgürlüğe ihtiyaçları vardı. Kadınlarımız MC'yi seçmedi. Erkeği seçtiler.

Bu da bizim en üst düzeyde saygı ve korumamıza ihtiyaçları olduğu anlamına geliyordu ki Jodie-May, aptal sürtük, bunu unutmuş görünüyordu.

Çünkü Gutter'ın yardım ettiğini bilseydi? En az Ramon kadar boku yemişti.

öyleydi.

Birkaç dakika sonra, Ramon'un Flame tarafından biraz daha hırpalanmasını izledikten sonra, ki Flame'in canı çok sık sık görünüyordu, dış kapıların tıkırdadığını duydum.

Burası federaller aramaya gelirse diye sahte bir duvarın arkasındaydı. Kapı sarsıldı ve bir gıcırtyla açıldı. Ardından ağır ayak sesleri duyuldu ve... inilti mi?

Kaşlarımı çattım, Ramon'un yara bere içindeki haline sırtımı döndüm ve yeni gelenleri beklemeye başladım.

Gutter'ın omzu çıkmış gibi görünüyordu -xe'in sinirlendiğinde yaptığı özel hareket. Kolunu bir bebek gibi kucaklıyordu. İkinci kez

Çukur'da belirdiğinde gözleri dehşetle irileşti - adaylar Çukur'u ancak işe alındıktan sonra öğrenebiliyorlardı - ve bakışları Ramon'a kaydı.

İlk başta, bu herifin kim olduğundan emin olmadığını söyleyebilirdim - Flame'in ona yaptığı gibi, onu tam olarak suçlayamazdım- ama anladığında, Adem elması sallandı. Sonra Jodie-May'e bir bakış attı ve onu kurtaran oydu-şaşkınlık. Yüz hatlarına kazınmıştı. Kaşları düşük, gözleri şaşkınlıkla yuvarlaktı.

Her şeyin temiz kalmasını isteyerek yerimden kalkmaya cesaret ettim ve hiç vakit kaybetmeden yere atladım, bıçağımı botumdaki kınından çıkardım ve Jodie-May'i Saran Wrap'ten kurtarmak için kesmeye başladım. Gerildi ve ağzındaki tıkacın arkasından çığlık atmaya başladı.

"Kapa çeneni," diye tısladım. "Gitmene izin veriyorum."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Wolfe sordu, sesi kızgın değil meraklıydı. "Gutter'ın ondan haberi yoktu. İşin içinde o olsaydı bilirdi."

Wolfe omuz silkti ama bana güvendiği için hışımla Gutter'ın yanına gitti ve kötü kolunu yakaladı. Çukur'da ıslık çalarak yayılan acı dolu feryat Jodie-May'in irkilmesine neden oldu. Altına işediğinde hiç şaşırmadım. Korkunç bir sesti ama daha kötülerini de duymuştum.

Homurdandığımda yanakları kızardı, sonra ne olduğunu anlayınca yüzü kızardı. Küçük çiş birikintisinden uzaklaşarak uzandım ve tıkacı çıkardıktan sonra titreyen kıcını koltuğundan çektim.

"Hadi," diye mırıldandım ve onu oradan dışarı çıkardım. Arkamda dayaklar yeniden başladı. Gutter acı içinde tekrar uludu ve Ramon zaten sikilmiş olan vücuduna her tekme ve darbeye homurdandı.

Neler olacağını görmek için etrafta dolanmama gerek yoktu. Bu piçlerin sadece birlikte çalıştıklarını doğrulayacaklardı ve bu gerçekleştiğinde, Ramon ve Gutter'a güle güle olacaktı.

Onu sahte duvardan geçirirken Jodie-May titriyordu. Dar koridordan çıkıp kiliseyi düzenlediğimiz odaya geri döndüğünde hıçkırmaya başladı, dizlerinin üzerine çökerken ince omuzları çökmüştü.

Onu rahatlatmaya çalışmadım, hiçbir şey söylemedim. Orada öylece dikilip ağlamasına izin verdim.

Birkaç dakika sonra, "Ölecek, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet. İkisi de öyle. Şanslısın, bu senin de son günün olabilirdi."

Tiz bir ciyaklama duyuldu ve o anda bir rakununkini andıran ağır makyajlı gözleri korkuyla ıslandı. "Burada kalabilir miyim?"

"İstiyor musun?" Şaşırarak sordum.

"Burası benim evim. Aaron'un da."

Omuz silktim. "Yanlış bir şey yapmadın, değil mi?"

Alt dudağı titredi. "Hayır. Ramon'dan üç yıldır haber bile almadım. Aaron'ı da en son o zaman aramıştı."

"O zaman korkacak bir şey yok." Gözlerimi ona diktim. "Gitsen bile, bugün olanları birine anlattırsan neler olacağını biliyorsun, değil mi?"

Titredi. "Biliyorum."

"Ben fırsat eşitliği olan bir adamım, Jodie-May. Bu da kardeşlerimi korumak için kimi öldürdüğümün umurunda olmadığı anlamına geliyor; ister şıfıntı ister sık, hainlerin hepsi benim için adil bir oyundur."

Bu, dehşete düşmüş bir inlemeye yol açtı.

Tekrar altına işmeden önce gürledim, "Hadi git. Temizlen."

Sendeleyerek ayağa kalktı, oradan siktir olup gitmek istiyordu ve ben de tam arkamı dönüp odadan çıkmak üzereydim ki bir kıkırdama duydum.

Arkamı döndüğümde, kadınının -eğlenceli bir iç çekişi bastırmak zorunda kaldım- Wolfe'un masadaki koltuğunda oturduğunu gördüm.

Başımı salladım ve gözümün arkasında baş ağrım patladığında anında pişman oldum. "Kıçına tekme basmak istiyorsun."

"Bununla başa çıkabilirim," diye mırıldandı ama bunu söylerken gözleri kahkahalarla parlıyordu.

"Bahse girerim." Homurdanarak ona doğru yöneldim ve "Döndüğüne sevindim bebeğim" diye mırıldandım. Wolfe'ununkinin yanındaki kendi koltuğuma oturdum, sonra onu onunkinden çekip kendi koltuğuma oturttum.

Kucağıma yerleşirken "Kan ve ter kokuyorsun," diye homurdandı.

"Daha kötü kokmadığım için şükret," dedim kucağıma yerleşirken.

Ağrıyan lanet kafasını diğerlerine yasladı. Bana sarıldı, yüzü boğazıma doğru döndü. "Rodeo beni kafese geri koyduktan sonra Axe'in Ramon'u buraya getirdiğini gördüm. Wolfe ortaya çıktığında döndüğünü anladım."

"Sorun değil," diye mırıldandı, yarım yamalak özrümü olduğu gibi kabul ederek. "Tehlikede değildim ki."

Yanılmadığı için, en azından teknik olarak, içimi çektim ve elimi saçlarında gezdirmek için uzandım. Ona bu şekilde dokunmak iyi hissettirdi, iyi çünkü uyandığım anda onun gitmiş olduğunu gördüğümde içimi dolduran dehşet beni yıkmaya yetmişti.

Geçen seferki gibi olmamıştı. O zamanlar gittiğini biliyordum, Ryan'ın onunla birlikte olduğunu düşünürsek oldukça güvende olduğunu biliyordum. Bu öğleden sonra ise tek bildiğim bazı piçlerin onu kaçırdığıydı. Kim olduğunu, nerede ve neden olduğunu bilmiyordum.

Telefonum aramalarla dolup taşmıştı ve mesajların bazılarını görür görmez bazı sorularım cevaplanmıştı. Rodeo hızlı sürdüğü için kulüp binasına dönmek tam bir işkence olmuştu. Ama Wolfe'un gönderdiği koordinatlara gitmek istesem de o kadar uzağa gitmeme imkân yoktu.

Kahretsin, Flame gelmeden önce Ramon'u dövmeyi bile becerememiştim. Orada öylece oturmuş, onu izliyor, bir şey yapamayacağından emin olmaya çalışıyordum - karın üstü yatarken, dirsekleriniz koli bandıyla birbirine bantlanmışken ve ayak bilekleriniz belinize bağlıyken pek hareket özgürlüğünüz yoktu.

Onun burada, güvende olduğunu bilmek kendimi yirmi dakika öncesine göre çok daha iyi hissetmemi sağladı.

"Senin için korktum," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu.

"Kahretsin, bebeğim, senin için taş kesildim. Eğer sana bir şey olsaydı -" Tıkandığım için korkağın tekiydim ama onu bir kez kaybetmiştim. Onu bir daha kaybetmek yoktu. Şakağına bir öpücük kondurdum. "Sen benim yaşlı kadınımsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gerildi. "Evet. Biliyorum."

Neden gergin olduğunu biliyordum. "Bunu çok yakında resmileştireceğiz.

Sikerim böyle işi. Siz bizim işaretimizi takıyorsunuz, biz de sizinkini takmalıyız."

Lucie geri çekilerek bana baktı. "Sence Wolfe bunu kabul eder mi?"

Ona dişlek bir sırıtış attım. "Onu bana bırak."

İki gün sonra

Dövme tabancasının yakıcılığı takdir ettiğim bir şeydi. Mazoşist değildim ama dövme yaptırmanın her zaman sansasyonel bir yanı vardı ve Ink silahın arkasındayken? İyi bir şey yaptırmak üzere olduğunuzu bilirdiniz.

MC'ye kabul edilme kuralları, kafeste olmadığınız sürece her zaman küpenizi takmanızdı, çünkü bu sadece küpenize saygısızlıktı. Bir aday olduğunuzda, isminiz yavaş yavaş bir yol ismine dönüşürdü, genellikle kardeşlerinizin seçtiği bir isim. Hell's Rebels'ın amblemini vücudunuzun bir yerine dövme olarak yaptırırdınız -dünyayı ters köşeye yatıran domuz binicisi bir iskelet- ve son olarak da yol isminize uygun bir amblem seçer ve onu da üzerinize yazdırırdınız.

Nişanımı boğazıma taktım ve sigilimi sol koluma ve karnıma kadar taşıdım - bir alev duvarı.

Tek merkezli bir MC'de olmanın kuralların olmadığı anlamına geldiğini söylemek isterdim ama lanet olsun, bu kaos değildi. Biz iyi kurulmuş ve girişimlerimizden güzel ve düzenli bir kâr elde etmeye odaklanmış bir kardeşliktik. Ancak bu kurallar, konseyden gelen emirleri bir kenara bırakırsak, neredeyse hepsini kapsıyordu.

Biri hariç.

Eğer yaşlı bir kadını aldıysanız, bunun *bir* anlamı vardı. Bu evlenmekten, hatta baba olmaktan bile öte bir şeydi. O yaşlı kadın senin olduğunda senin mührünü almış oluyordu ve bu bağlantı sayesinde, eğer öldürülürsen ya da hapse atılırsan, MC onu koruyacaktı.

O senin mührünü aldı. Sen de onun adını vücuduna aldın. Basit bir takas.

Burada yatarken, Lucifer göğsüme kazınıyordu. Bunu yıllar önce almalıydım. Burada olsun ya da olmasın, on yedi yaşından beri benim kızımdı ve onun adını vücudumda taşımayarak ona büyük bir kötülük yapmıştım. Kalbimde taşıyorum, neden göğsümde de taşımayayım ki?

Şimdi 'R'ye geçmiştik ve cildim hafifçe yanıyordu ama yanmayı seviyordum. Kokain almışım gibi endorfin salgılatmasına bayılıyordum. Lanet olsun, esrardan daha ucuz ve daha güvenli bir kafaydı.

Diğerleriyle birlikte gülerken Lucie'nin eli sıkıca benimkinin içindeydi. Axe ve Wolfe da artık onun adını taşıyordu ve Dagger benden sonra ayaktaydı.

MC onu paylaşmamızdan hoşlanmadı ama onlara konseyin dediğini yapmak zorunda oldukları kuralını hatırlattığımızda ve lanet olası konsey biz olduğumuzda, bu son birkaç gün içinde *çenelerini kapatmalarını sağladı*. Yanlış bir şey yapmıyorduk, kulübün yukarıda bahsedilen tüzüğüne aykırı bir şey yapmıyorduk, bu yüzden gidip kendilerini becerebilirler ya da muştalarına merhaba diyebilirler.

"...Hançer'in peşinden gidebilir miyim?"

Kardeşlerim ve kadın arasında geçen konuşmaya odaklanmamıştım. Bazen onlara beyaz gürültü gibi davranıyor ve bunu daha rahat buluyordum.

Hepsi için ölsem de öldürsem de çok konuşurlardı. Amaryllis ve ben bu konuda iyi anlaşırdık; o sessizce oturup kitap okumayı severdi. Ben mi? Ben sadece sessizliği severdim. Etrafımdaki dünyayı incelemeyi severdim. Televizyondaki ya da kitaptaki saçmalıklardan çok daha ilginçti.

"Hangi mürekkebi alıyorsun, bebeğim?" Merak ettiğim için kulak kabarttım.

"Bir nergis zambağı."

Mürekkep homurdandı. "Bunun neye benzediğini bildiğimi mi sanıyorsun?"

Ona ters ters baktı. "Google'da arat şu lanet şeyi. Zor değil, aptal."

Ink çenesini eğdi ama ben onun sırtışını gördüm ve ona sırtıttım - benim kadınının bir tavrı vardı ve her şeyi ortaya dökmekten çekinmiyordu. Kulüpte yetişmiş bir prensese sahip olmanın keyfi işte buydu... Amaryllis'in böyle olmasını istediğimden değil. Zaten gözüm onun etrafında dolanan o küçük puştaların üzerindeydi. Ya değişirse, annesi gibi daha geveze olursa? Bu motorcular için kedi nanesi gibiydi.

Kendi kendime homurdanarak, Ink üzerimdeki işini bitirirken tavana doğru baktım. İşim bittiğinde, önce tişörtümü, sonra da kesilmiş elbisemi giydim. Ink kısa bir işeme molası verip kahve alırken ben de kanepeye uzandım, bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve üşüdüm. Amaryllis yanıma uzandığında ona bir bakış attım. Başını salladı, yanıma kıvrıldı ve dün ona aldığım e-okuyucuyu çıkardı. Zaten ameliyatla ona takılmıştı ve kitap taşımaktan daha kolaydı.

Kolumu kaldırarak omuzlarına doladım ve daha fazla sarılmasına izin verdim.

Sarıl.

Sikeyim.

Altı hafta önce bu kelime aklımın ucundan bile geçmezdi. Ya şimdi? Sıradan bir şey oldu.

Baba olmak insanı bir tür korkağa dönüştürüyor, ama bunu değiştirmezdim. Bana gelmesini sevdim, sessizliğimi takdir etmesini ve bunu kendine uzatmasını sevdim.

O okurken ben de durumu izledim.

Tedirgindim. Lucifer'den beri - bizimkinden değil, Şövalyelerin Prez'inden

-Lucie'nin gitmesine izin vermişti. Birini kaçırıp sonra da bu kadar kolay serbest bırakmak berbat bir şeydi. Peki neden? Asıl tehdit ortadan kalktığı için mi? O herife güvenip güvenmediğimden emin değildim ama geçici kulüp binasının dün gece yanıp kül olduğu ve burayı işleten motorcuların ortadan kaybolduğu haberlerini duyduğum için bölgeyi terk ettiğini varsaymışım. Kalıcı ya da geçici olduğunu ancak zamanla öğrenebilirdik.

Locke, amcık, Şövalyeler'e katılmıştı ve eğer onu etrafta görürsem, hiç bakmadan karnından bıçaklardım.

Hainlerden nefret ederdim.

"Alev Baba? Neden gerildin?"

Gözlerimi kırıştırdım ve kızıma bakmak için döndüm. "Göğsüm ağrıyor bebeğim," diye mırıldandım, sesim Locke'un ihanetine duyduğum öfkeden daha derindi. Şerefsiz sekiz yıla yakın bir süredir bizimle birlikteydi ve bunların hepsi bir yalandı.

"Daha iyi öpebilir miyim?"

Önümde bir homurtu duyuldu. "Evet, Flame, bir öpücük daha iyi yapar mı?" Axe cevap verdi ama homurdanması bir yana, ölümcül derecede ciddi görünüyordu. Piç kurusu.

Boğazımı temizledim. "Bunun mürekkep üzerinde işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum bebeğim."

Axe kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sanırım öyle," diye beni temin etti, görünüşe göre gösteri için oradaydı.

Amaryllis başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum baba." Yüzümü buruşturdum, sonra da "Sen öyle düşünüyorsan" diye mırıldandım.

Dizlerinin üzerine çöktü ve göğsümün ortasına bir öpücük kondurdu. Sevecen tarafımla pek tanınmadığım için ne yapacağımı bilemedim ve bir nevi çuvalladım. Okumaya devam etmesine izin vermek yerine onu karnından yakaladım, ayaklarımın üzerine sıçradım ve onu havaya fırlatıp yakaladım.

Axe bana ters ters baktı ama ben gerginlikten donup kalmıştım.

Her gün kendi *isteğiyle* elbise giyen, saçlarını atkuyruğu yapan, sandalet giyen ve kitap taşıyan küçük kızıma bir erkek çocuğu gibi mi davranmıştım?

Yani, Lucie'yle de böyle şeyler yapmıştım ama o farklıydı. O- Amaryllis'ten bir kahkaha sesi kaçtı. "Yine baba, yine!"

Oh, şükürler olsun. Gözyaşlarına boğulmasını bekliyordum. Axe'ın da öyle, eğer rahat bir nefes aldıysa.

Üç kez daha onu havaya fırlattım, her seferinde kıkırdadı, ta ki onu ön koluma alıp orada tutana kadar.

Pembeydi ve sevinçten köpürüyordu; bu manzara karşısında sırtıtmak zorunda kaldım. "Dondurma ister misin, evlat?" Ona bakarak sordum.

"Yemek v a k t i g e l d i , " diye homurdandı Lucie ama ikimize de gülümsüyordu.

Kahretsin, gözlerinde gördüğüm yaş
mıydı?

Tanrım. Sadece oynuyorduk.

"Dondurma için her zaman vakit vardır," diye karşı çıktım. Kardeşlerime bir bakış gönderdim, başlarıyla onayladılar. "Hepimiz için bir tane mi?"

Bir "evet" korusu duydum ve sonra Lucie'ye kaşlarımı kaldırdım. Ofladı. "Naneli çikolata."

"Sanki unutmuşum gibi." Ben de ona ters ters baktım. "Senin için Dulce de leche, kardeşim?" Bana sırtıtarak onaylayan Ink'i hedef aldım.

"Ne oluyor lan?" Lucie mırıldandı. "Bu bir dondurma partisi mi?"

"Bir grup erkeği evcilleştirip onlara bir kız verirsen böyle olur," diye karşılık verdi Wolfe ama Ana Cadde'ye çıkıp dondurmacıya doğru ilerlerken eğlendiğini duyabiliyordum. O Fro-Yo saçmalığına güvenmiyordum, bu yüzden daha yakın olmasına rağmen Amaryllis bana sarılmış bir şekilde bloğun etrafında yürüdüm.

Elbette, birkaç bakış aldım. Buralardaki insanlar sadece ünümden değil, görünüşümden de kim olduğumu biliyorlardı; kollarımdaki ve karnımdaki alevler bunu ele veriyordu. Bazıları irkildi, bazıları korktu, ama kolunda fırfırlı bilek çorapları olan küçük kızla büyük, kötü motorcunun nasıl görüldüğü umurumda değildi - artık bir babaydım. Bu, dantel ve fırfırlar için fedakârlık yapılması gerektiği anlamına geliyordu.

AXE

ÜÇ AY SONRA

"NASIL G İ T T İ ?"

Lucie esnedi ve eliyle alnını sildi. "Yorgunum."

"Evet, ama ders nasıl geçti?" Suratını astı, ben de güldüm ama kollarımı kaldırdım ve onu kendime doğru çağırdım. Her zaman yaptığı gibi geldi ve bana sokuldu. Sevecen olmayan bir kadın için erkeklerle ve benimle birlikteydi. Bundan da şikâyet edecek değildim. Elleri kot pantolonumun üzerinden kışımı sıktığında değil.

"İyi geçti," diye mırıldandı. "Demirhanede çalışmayalı uzun zaman oldu."

Bu sabah demirhaneyi ilk kez düzgün bir şekilde çalıştırdık. Son on gündür dünyanın dört bir yanından eşyalar gelmeye başladığından beri bir şeyler ayarlıyordu - eşyaları buraya daha hızlı getirmek için ithal etmiştik - ve bugün onun ilk dersi idi.

Onu tüm o koruyucu şeylerin içinde hazırlanırken izlemek tuhaf bir şekilde ateşliydi. Ne yapacağını bildiğini bilmek daha da ateşliydi. Bir telefon beni kulüp binasına komşu bir arazide kurduğumuz fabrikadan uzaklaştırmadan önce dersin bir kısmını izlemiştim. Lucie'nin parasıyla orayı satın almıştık ve oraya bir de ev inşa edecektik, böylece kulüp binasına yakın olacaktık ama Amaryllis kulüp hayatına bu kadar maruz kalmayacaktı.

Gerçi bu daha sonraydı. Teksas yazında prefabrik binayı kurmak eğlenceli olmamıştı ve sıcak, silah dövmeyi

İdeal bir angarya, ama topu yuvarlamak konusunda ısrarcıydı. Şimdi onun ne kadar yorgun olduğunu görünce nedenini anladım - kardeşler ne yapacaklarını bildikleri anda, işi onlara bırakabilirdi.

Kimse benim kadınının zeki olmadığını söyleyemez. "Neden sınıfı terk ettin?"

Yani bunu fark etmiş miydi? Hay sikeyim.

"Jodie-May bugün kayboldu."

Kollarımda gerildi. "Onu buldun mu?"

"Hayır."

"Aaron'ı aldı mı?"

"Evet."

Yüzüme bakmaya başladı. "Siktir. Sence birine söyleyecek mi?"

"Bundan şüpheliyim. Zaten hepsi kulaktan dolma. Ortada ceset yok, kanıt yok, cinayet sebebi yok ve o da pek güvenilir bir tanık değil, değil mi?"

"Elbette bir sebep var."

Başımı salladım. "Eğer federaller Rodriguez'in bize olan kinini sorsalardı, çok eski olduğunu görürlerdi. Örgütü için çok eski. Uğraştığı pislikler yüzünden sorunları kuzeyde, burada değil."

Bunu bir an için düşündü. "Doğru."

Dudaklarım seğirdi. "Muhakeme yeteneğime inandığını bilmek güzel."

Gözleri parladı. "Bir şeye inancım var," diye karşılık verdi, kalçalarını benimkilere çarparak.

Gülerek onu kollarımın arasına aldım, dizlerinin kalçalarıma yapışmasına bayıldım. Onu merdivenlere doğru götürmenin eşiğindeyken, kedinin pençelerinin yavru kedi kaçıyormuş gibi yere sürtündüğünü duyunca donup kaldım.

Sikeyim.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Anne! Jezebel elbisemi mahvetti!"

Lucie nefesinin altından küfretti. "Şu lanet kedi. Flame'in içine ne girmiş böyle?"

Omuzlarım kahkahalarla sarsıldı. "Onu seviyor," diyebildim.

Öfkelendi. "Elbiselerini mahvedene kadar."

Amaryllis şaşırtıcı derecede titiz bir küçük şeydi. Lucie'yi kızımızın elbiselerinin her birini ütülerken bulana kadar bunu fark etmemiştim.

Çorapları bile bu muameleyi gördü çünkü Amaryllis her şey kolalanmadığı sürece kendini 'kirli' hissediyordu.

Yemin ederim, nereden geldiğini bilmiyordum. Lucie'nin kıyafetlerinin yarısında delikler vardı. Bazıları stratejik olarak yerleştirilmiş, bazıları da tasarımla yapılmıştı. Ama yine de Ryan da hepimiz gibiydi; karısını dövenler, kesikler, kotlar ve botlar.

Amaryllis desenleri, çiçekleri ve Lucie'nin görevlerde zorlandığı için küfretmesine neden olan kızsalsı şeyleri severdi - Amaryllis'in saçını Fransız örgüsüyle örmesi gereken kişinin Lucie değil Ryan olduğı ortaya çıktı.

Yemin ederim, o herifin bunu yaptığını görmek için para verirdim.

Siktir git. Sen de öğreneceksin. Sen öğrenene kadar o kocaman gözlerini sana diyecek.

Lucie kucağımdan atlayıp, pençelerini Amaryllis'in elbiselerine geçirmeye bayılan bir kediyi tehdit etmeye giderken kalbim neredeyse göğsümde duracaktı.

Benim yüzümden mi öleceksin, koca adam?

Tam olarak kiminle konuştuğumdan emin olamadan, "Cidden umarım yapmam," diye mırıldandım.

Her neyse, seni sıçıp batırmaman konusunda uyarmak istedim. Bir süreliğine gidiyorum diye izlemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Gitmek mi? Nereye gidiyorsun?"

Lucie güvende. Onun için tek istediğim buydu. Böyle devam edersen geri dönmeyeceğim.

Kafamın içindeki bir ses tarafından tehdit mi ediliyordum? Tanrım, şizofreni böyle başlamıştı, değil mi?

Sen şizofren değilsin, salak. Ben ölüyüm. Ben öldüm diye o kadını korumayı bırakacağını mı sanıyorsun? Bir daha düşün.

"Onu hayal kırıklığına uğrattık" diye fısıldarken boğazım duygularla tılandı. *Evet, siz yaptınız ama ben yapmadım. Benimle güvendeydi ama mutlu değildi.*

O bizim olmak için yaratılmıştı ve hayat buna engel oldu. Ama olması gereken yere geri döndü ve önemli olan da bu.

"Seni özledim, dostum."

Ben de seni özledim. Tahmin ettiğinizden daha fazla. Sızsiz olmak zordu çocuklar.

Birlikte okula gitmiş, birlikte büyümüş, birlikte maden aramış, hatta birlikte MC'ye girmiştik.

Onu kaybetmek zor olmuştu ve daha da kötüsü Lucie'yi de aynı anda kaybetmekti.

Boş koridorda ofise doğru yürürken dudaklarımı yaladım. Wolfe'un antrenman yaptığını, Dagger'ın silahların nasıl üretileceğini öğrendiğini biliyordum, bu yüzden muhtemelen fabrikaya dediğimiz Shed'e geri dönmüştü ve Flame de şüphesiz Amaryllis'in yakınlarında bir yerdeydi. Lucie bize biyolojik babasının onu kaçırmakla tehdit ettiğini söylediğinden beri onun gölgesi gibiydi.

Şeytan'ın Şövalyeleri'nin buralarda üç aydır görülmemiş olması önemli değildi. Flame uzun vadeli planlara inanırdı.

Ofiste, baş başa, sırtımı kapıya dayadım ve kafamın içindeki sesle konuştum: "O güvende mi?"

Öyle olmasaydı gitmezdim.

Ses tonunda beni sakinleştiren bir kesinlik vardı. "Ne oldu dostum? Biliyor musun?"

Bomber'ı Lucie'nin odasında uyuşturucuyu saklarken bulduk. Fotoğrafını çektim. Lucie'yi sürgüne gönderdiğinde, bir şeyler döndüğünü ve bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Gitmek istediğimde bana gidemeyeceğimi söyledi. O zaman onun tecrit edilmesini istediğini anladım. Ona resmi gösterdim, güvendiğim birine gönderdiğimi ve gitmeme izin vermezse kulübü göstereceğimi söyledim. Gerisi tarih oldu.

"Neden bize söylemedin? Bize o resmi göstermedin?"

Çünkü burada kalmak zorundaydın.

"Ne? Neden?"

Burası Lucie'nin eviydi. Her zaman buraya geri dönecekti ve her zaman sana geri dönmesi gerekecekti. Onun için hazır değildin. Onun ihtiyacı olan şeye hazır değildin. Bana hamile olduğunu söylemişti ve siz sık kafalıların bununla başa çıkamayacağınızı biliyordum.

Sweetbutts'a ilgi duymaya başladığını zaten görmüştüm ve ufukta kalp kırıklığı gördüm. Bunu sınırladığımdan emin oldum, senin onun geri dönebileceği güvenli bir sığınak olduğundan emin oldum. Eğer aldatmış olsaydın, seni asla affetmezdi. O öyle biri değil.

O zamanı düşündüğümde boğazım düğümlendi. Yirmili yaşlarımızın başındaydık ve evet, sıklerimizle düşünüyorduk. Hâlâ bir dereceye kadar öyleydik ama altı yılı aşkın bir süre boyunca istediğimiz zaman istediğimiz kişiyle sevişmek, Lucie'siz olmak beni başkalarından soğutmuştu. Diğerlerinin de aynı durumda olduğunu biliyordum.

Eğer hayatta olsaydı, bu küstahlığı yüzünden muhtemelen ağzını burnunu kırırdım ama yapmadım. Benimle daha ne kadar bu şekilde konuşabileceğini bilmiyordum ve belki de aklımı kaçıırıyordum ama Ryan'ın hepimizin bilmek için can attığı sorulara cevapları var gibiydi.

Bir gün, tüm bunlar olmadan önce, Bomber'ı telefonda biriyle konuşurken duydum. Endişeliydi. Sevkiyatların kaymağını yiyordu ve kartel bunu yeni fark etmişti. Birkaç gün sonra onu Lucie'nin odasına o boku yerleştirirken yakaladığımda? Ne olacağını biliyordum, Lucie'nin suçu üstlenmesine izin vereceğini biliyordum. Ben de ona fotoğrafla şantaj yaptım. Beni bırakmasını sağladım ama aynı zamanda Ramon'la bir anlaşma yaparak Lucie'yi kartelin erişiminden uzak tutmasını sağladım. Ayrıca, bir kilo kokain aldım ve onu yeni hayatımızı finanse etmek için kullandım.

Kid her zaman zeki bir piç olmuştu. Ona duyduğum saygı içimi doldursa da, "Resmi kime gönderdin?" diye sordum.

Baldızımın komşusu. Graceville'de yaşayan.

Kaşlarımı çattım. "Ne oluyor lan? Neden

o?" *Şeytan Şövalyesi'nin yaşlı bir*

kadınıydı. Hay sikeyim.

"Lucifer'e mi gösterdi?"

O kadarını tahmin ettim. Peşimizde şövalyeler olduğunu biliyordum.

"Onu neden bıraktığını biliyor musun? Neden onu tutmadı?"

Konuştuğum tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Öldüğümünden beri o adamın peşindeyim.

İmkânı yok. "Bu

mümkün değil."

Mümkün değil mi?

Tepemdeki tavan lambasının ampulü patladı. Cam parçaları üzerime yağdı, yere düşerken çınlıyorlardı. Bunu ofisteki her bir ampulün patlaması izledi.

Yumruklar kapıya çarpmadan önce ayak seslerini, botların ağır gümbürtüsünü duydum. Kafamı kaldırdım, Ink'i gördüm ve odayı incelemesini izledim.

"Ne oluyor lan?"

Başımı salladım, çünkü evet. Ne oluyor lan?

"Bir dalgalanma olmalı," diye mırıldandım, kaosa bakarken. Kafamın içinde bir kahkaha duyuldu.

İzliyor olacağım. Sakın sıçıp batırma.

Ve böylece gitmişti ve ben de endişelenmem gereken bir tümörüm olup olmadığını ya da Ryan'ın Lucie'ye olan aşkının bir şekilde imkânsızı çözmeyi başarıp başaramadığını merak etmek zorunda kalmıştım.

Bir şekilde, bu şekilde düşündüğümde, tamamen mantıklı geldi.

LUCIE

YEDİ YIL SONRA

Onunla birlikte yatağa girmek istedim ama uyuyordu ve gözlerini kapatması için üç saat boyunca onu yatıştırmam gerekti.

Onu suçlayabileceğimden değil.

Bu evi tekrar kullanabileceğimizden emin değildim. İçinde kendimi güvende hissedebileceğimden emin değildim.

O piç kurusu tam da bu yatak odasından küçük kızımın odasına girmeyi ve onu bizden çalmayı başarmıştı.

Artık ölmüş olması umurumda değildi. Bu gece bazı domuzları çok mutlu etmiş olması da umurumda değildi.

Olan oldu.

Ev artık bir sığınak değildi. Kulüp binasından uzaklaşmak için bir yer. Belki orada, belki de diğerlerinin arasında olsaydık güvende olurduk. O şerefsiz ona asla ulaşamazdı ve ben de gözlerimi ondan asla ayıramayacakmışım gibi hissetmezdim-

Özür dilerim bebeğim.

Gözlerim faltaşı gibi

açıldı. "Ryan?"

Evet. Çok üzgünüm. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Ondan uzun zamandır haber almamıştım ve koşullar vahim olsa da onunla bağlantı kurduğum, zihinsel dokunuşunu bir kez daha hissettiğim için çok mutluydum.

Gözlerimi kapattığımda, "Seni seviyorum" demekten başka bir şey düşünemiyordum.

Ve seni seviyorum. Hem de çok. Kardeşlerimi suçlama, bebeğim. Bu onların suçu değil.

Ağzımı büzdüm; öfkeyle değil, daha fazla gözyaşı dökmemek için. Uzandım ve ağrıyan gözlerimi ovuşturdum. "Onları suçlamıyorum."

Öyle olduğunu düşünüyorlar. Kendilerini suçluyorlar.

"Onların suçu değil." Ve değildi de.

Jodie-May'in Aaron'ı bir şekilde mahvetmiş olması onların suçu değildi. Onu katletmeleri gerekirken nazik davranıp gitmesine izin vermeleri de onların suçu değildi.

Nezaket bu dünyada bir günahı, ama adamlarımın aleyhinde kullanacağım bir günah değildi.

Amaryllis'in uykusunda tekrar ağlamaya başladığını duyduğumda nefesimi içime çektim ve sakin kalmaya çalıştım.

Bunu da atlatacaksın. Her zaman atlatırsın.

"Yorgunum Ryan. Burada güvende olmamız gerekiyordu. Bunlar bizim insanlarımız-"

Onlar bizim insanlarımız ama burası güvenli bir dünya değil. Bir MC'de ya da banliyöde yaşamak fark etmez, dünya güvenli değil bebeğim. Ama sana söz veriyorum, onu asla terk etmeyeceğim. İkinci de asla bırakmayacağım. Bir daha asla.

Gözlerim yine ıslandı. Buna nasıl güvenebilirdim? Sadece stresli, korkmuş ya da... daha kötüsü olduğumda ortaya çıkan hayal gücümün bir ürünü.

Daha da kötüsü, hiçbir şey şu son iki gün kadar dehşet verici olmamıştı. Kırk sekiz saat.

Burada kendim için yarattığım cenneti elimden almak için tek gereken buydu.

Buradayım Lucie. Delirdiğinizi düşünebilirsiniz, aslında hepinizden bunu anlıyorum-

"Diğerleriyle konuştun mu? Dagger'ın konuştuğunu söylediğini biliyorum ama bilmiyorum..."

Çok zorlama, evet. Ama Lucie, seni seviyorum. Bu tür bir aşk ölmez. Son nefesini verene kadar burada olacağım.

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Böyle bir sevgiyi hak etmek için ne yaptım ben?"

Sen sendin ve benim ben olmama izin verdin.

Bunun üzerine ağzım burkuldu. "Bunu bir ucubeymişsin gibi söylüyorsun."

Hayır, ama bu dünya için öyleydim. Bir MC için yaratılmadım. İkimiz de bunu biliyoruz, ama sen bunu bana karşı hiç kullanmadın.

"Tabii ki yapmadım," diye homurdandım. "Sen olduğun gibi mükemmeldin."

Elbette şiir yazmıştı ve resim yapmayı seviyordu ama bu bir suç değildi. Yine de ne demek istediğini biliyordum. İçinde yaşadığım bu dünya yaratıcı bir dünya değildi. En azından erkekler için.

Benim için bir aday olmuştu. Benim için bir kardeş olmuştu.

Böyle bir sevgi mi?

Tanrım.

Onlar da seni çok seviyor.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ne biliyorsun?"

Wolfe'un sesi birdenbire duyuldu ve elini karnıma koyup beni tekrar kendisine çekmeden önce şaşkınlıkla irkildim. "Uyuyor olmalıydın."

"Yapamam," diye mırıldandım. "Onu bırakamam."

"Dinlenmeye ihtiyacın var, bebeğim. Fazla uzun sürmez." Ve uzun sürmedi.

Doğumuma üç hafta kalmıştı. Babasının kim olduğunu sadece Tanrı biliyordu-

Alev. Umarım çocuğun kızıl saçları vardır.

Bunun üzerine gözlerim büyüdü ve bir şekilde bu kaosun içinden gülümsemeyi başardım.

Tanrım, umarım benim çocuğumun da böyle kumral saçları olur.

"Ne oluyor lan?" Wolfe hışırdayınca irkildim. Elini kaldırdı ve alnını ovuşturdu. "Bunu duydun mu?"

Tabii ki söyledi, aptal. İkinizle de konuşuyordum. Annem beni kaba olmam için yetiştirmede.

Wolfe'un şaşkınlığını hissedebiliyordum, dizleri büküldüğünde ve duvara doğru geri geri gittiğinde bunu hissettim.

"Ryan mı o?"

"Evet. Arada bir gelip benimle konuşuyor."

"Seninle konuşuyor mu?" diye sordu, sesi baritonunun izin verdiği ölçüde gıcırtya yakındı.

Evet. Ona eşlik ediyorum, değil mi bebeğim?

"Deliriyorum. Son birkaç gündür-"

Bu konuşmayı yapacak havada değildim. Bunun yerine sert bir şekilde, "Hiçbir yere gitmiyorum. Ama'nın bana ihtiyacı var."

"Hepimiz öyle." Çenesini omzuma yaslariken iç çekti. "Özür dilerim Lucifer."

Resmi ses tonu karşısında kaşlarım çatıldı. "Bu senin hatan değil."

"Öyle olduğunu nasıl düşünmezsin anlamıyorum." Tekrar iç çekti ve sonra yüzünü boğazıma çevirdiğinde, gözyaşlarını hissettiğimde gerildim ve hemen ona doğru eridim, birbirimize sıkıca bastırılana kadar durmadım. "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil," diye tekrarladım, ses tonum bu kez daha sertti. Onu suçlamadığımı bilmesini istiyordum. "Elimizden gelen her şeyi yaptık. Alarm sistemlerimiz vardı, her şey yerli yerindeydi. O sadece içeri girdi."

"Ona bir daha kimse dokunamayacak," diye homurdandı. "Tanrı ya da Lucifer şahidim olsun, hangisi olduğu umurumda değil, yeter ki kimsenin onu almasına izin vermeden öleceğimi bil-"

Elini tuttum, parmaklarımı onunkilere doladım ve "Sana inanıyorum" diye fısıldadım.

Hepsi bana gelirdi. Dördü de, Ryan'ı da sayarsak beşi de. Hepsi özür diliyor, hepsi bunun bir daha olmayacağını söylüyordu ve ben nedenini biliyordum...

Gitmemden korkuyorlardı.

Köklerimi söküp kendimi, Amaryllis'i ve karnımdaki bebeği onlardan uzaklaştıracığımdan korkuyordum. MC'den, Ryan'ın tasarladığı silahlarla kasaya milyonlar kazandırmış olmama rağmen bana güvenip güvenemeyeceklerinden hâlâ emin olamayan kardeşlerden uzağa. Asilerin düşmanlarından uzakta.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü. Kot pantolonumun cebindeki telefona uzandım ve Martin'in adını görünce kaşlarımı çattım.

"O senin baban mı?"

"Evet." Aramayı bağladım - artık arkadaş olduğumuz için değil, ama bağlamazsam, boktan şeyler olmak gibi bir alışkanlığım olduğu için. Kötü şeyler değil, sadece garip şeyler. Mesela bir buket nergis çiçeği alırdım ya da bana en sevdiğim tatlılardan oluşan bir kutu gönderirdi. Bunların arkasındaki mesaj her zaman beni izlediğiydi ve evet, ürkütücüydü ama Lucifer lakabı verilmiş bir MC'nin başkanıydı... Etrafta bundan daha ürkütücü bir şey yoktu.

"Gelip seni almamı ister misin?"

Arkamda Wolfe gerildi.

"Hayır."

"Onu güvende tutmadılar."

Elimi uzattım ve burnumun kenarını çimdikledim. "Eğer bunu daha yeni duyuyorsanız, sizinkiler de duyamazdı."

Sözlerime sessizlik çöktü ve doğru noktada olduğumu anladım. Wolfe da, çünkü homurdandı.

"O piç öldü mü?"

"Ne düşünüyorsun?" Alay ettim. Flame onu ele geçirdikten sonra domuzlara yedirecek bir şey kalmış olması bile mucizeydi. Adamım şu anda Jodie-May'i benim adıma geri alıyordu, çünkü onun boğazını kendim kesmek istiyordum. Bana bunun sözünü vermişti, düzgün bir çocuğu bize karşı zehirleyen, pisliğin babasından bir şehit yaratan kaltağın işini bitirebileceğime söz vermişti. Aaron gitmeden önce normal biriydi, ama belli ki kadın onun zihnini zehirlemiş, biz kötü adamlar gibi görüne kadar onu çarpıtmıştı ve yeterince büyüdüğü anda, birisinin mezarına işemesi dışında hiçbir şeyi hak etmeyen bir pislikten intikamını almaya gelmişti - tabii eğer bir mezarı varsa. Domuzlar iyi beslenmişti

vücut, sonuçta.

Baba gibi, oğul gibi.

Beklemek için on iki saatten az zamanım vardı. İki çocuğun -bebeğimin ve Aaron'un- hayatını mahveden o boktan anneyi öldürmeden önce on iki saat. Ağaçları göremediğim için tamamen öfkeli değildim.

Uzun sürmez, dedim kendime. Bunu ona ödeteceğim.

Kanını akıt bebeğim, diye fısıldadı Ryan zihnime, beni ateşledi, kararlılığımı iki katına çıkardı. *Amaryllis iyi olacak. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

Martin içini çekti ve ses düşüncelerime karıştı. "Özür dilerim.

O nasıl?"

Muhtemelen bana sorabileceği en normal soru buydu. "Kötü. Kabuslar. Bir sürü. Ona zarar vermedi, o şekilde değil, sadece korkuttu ama-"

Martin, "Bu yeterince kötü," diye homurdandı.

"Evet. Evet, öyle. Çok genç ve onu elimizden geldiğince kulüpten uzak tuttuk. Bilmiyordu-" Ağzım düşmek için can atan gözyaşlarıyla titredi. "O benim gibi değildi. Ben çok şey biliyordum. Şimdi o da biliyor."

Wolfe'un eli karnıma bastırđı ve avucunun sıcaklığı, sırtım boyunca onun sıcaklığı, iç çekmemi ve tekrar ona doğru gevşememi sağladı.

Hayır, dünyamda her şey yolunda değildi ama ben bir peri masalındaki prenses değildim. Ben bir MC prensesiydim ve bu bok kan, ölüm ve düşmanlarla birlikte geliyordu.

Jodie-May buraya döndüğü an, ona kim olduğumu gösterecektim.

Benim adım Lucifer'di ve benim emirlerimi yerine getiren iblislerle birlikte düşmüş bir melektim.

Yanlış kişiye çatmış, yanlış aileye bulaşmıştı. Wolfe'un Prez olmasına, MC'yi yönetmesine izin vermekten memnundum ve bu çok fazla değişmeyecekti, ama bu beni zorladı.

Ailemin güvenliğine engel olan, onların mutluluğuyla oynayan kim vardı?

Bu dünyada daha uzun süre yürüyemeyeceklerdi.

Bugün Jodie-May'in ölüm günüydü ve o benim ilk ölümüm olmasa da son ölümüm olmayacağını biliyordum.

Bu zor ve acımasız bir dünyaydı ama artık arkama yaslanıp kirli işleri adamlarımın yapmasına izin vermekten bıkmıştım.

Eğer birisi, ama herhangi *birisi*, kızıma, karnımdaki bu bebeğe ya da erkeklerime zarar verirse? Hesap verecekleri kişi ben olurdum.

Ve bu lanet bir sözdü.

AMARYLLIS

ALTI YIL SONRA

ÖLÜYORDUM. Ölüyordum.

İçimden bir inilti kaçtı ve ses yumuşak olsa da rüya gördüğümü fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Tanrı'ya şükür.

Her zamanki gibi rüya görüyordum.

O kirlili eve geri dönmemiştim. Kilit altında değildim, ailemden, ailemden, beni seven herkesten saklanmamıştım.

Evdeydim.

Artık 12 yaşında değildim. On sekiz yaşındaydım. O günler geride kalmıştı.

Başımı çevirip altımdaki ter lekeli yastığın üzerinde yuvarlarken aşağıdan bir ses duydum ve kulüp binasında olduğumu anladım.

Burada ne işim vardı benim?

Gözyaşlarımla ıslanan gözlerimi ovuştururken solumdan gelen hafif horultuyu duydum ve gerildim.

Biriyle birlikte miydim?

Vücudumu hızlıca kontrol ettiğimde, tamamen giyinik olduğumu fark edince kaşlarımı çattım - kot pantolonum hâlâ üzerimdeydi ve üzerimde kapüşonlu bir tişört vardı. Bu yüzden normalden daha sıcaktım. Normalde yatarken pamuklu bir gecelik giyerdim ama sanki bir gezintiye çıkmışım gibi giyinmişim-

Bekle.

Benim vardı.

Bugün Ink, Saint ve Keys ile birlikteydim. Güvendeydim, o zaman neden o kötü rüyayla uyandım?

Göz kamaştırıcı bir ışık pencereden içeri süzülerek yanındaki yüzü aydınlattı

Be

n. Mürekkep.

Benden 18 yaş büyük.

Onunla cidden seksiyim, ama bundan daha fazlası, kurtarıcım.

Titrek bir nefes aldım, çünkü onu gördüğüm anda

Güvenli.

Güvenli.

Kalbim hariç her şeyim.

Ama bu tamamen başka bir hikâyeydi ve bana kalsa, o hikâye de çok yakında gelecekti.

[AZİZLERİ KU'DA MEVCUT!](#)

AYRICA SERENA AKEROYD TARAFINDAN

Sizi, yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları anında öğrenebileceğiniz Diva okuyucu grubumda görmek isterim. [Buradan](https://www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas) katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas. Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı seviyorum: serenaakeroyd@gmail.com.

Sizi orada görene ya da bana bir e-posta veya PM yazana kadar, işte okumanız için daha fazla kitabım...

Seks Kaseti (*Helen Scott ile birlikte yazılmıştır*)

Profesör

Caelum Akademisi

Yedi Dilek Sekiz

Ruh

Dokuz Hayat

HawkRidge Lisesi

Beni Sevmeye Cesaret Et

Yaramaz Nookie

Günahkârca

Onların

Günahkârca

Ustalaşmış

Tanrılar Şehre Geri Döndü

Hades'ten daha sıcak

Güneş Apollo'nun Etrafında Dönüyor

Beş Nokta, Cehennem

Mutfağı Vidalı Düet

Siktir Et Beni

Pis herifler

Filthy Hot (ÇOK YAKINDA)

FourWinds

Vampirlerin Kraliçesi

Veronia Krallığı

Perry ve Prensleri

Majesteleri, Prenses Perry Çok

Yaşa Kraliçe Perry -

QUINTESSENCE

Onlar Tarafından

Büyülenmiş Onlar

Tarafından

İyileştirilmiş Onlar

Tarafından İbadet

Edilmiş Onlar

Tarafından

Korunmuş Onlar

Tarafından Sevilmiş

QUINTESSENCE: Devam Filmleri

Sawyer

Andrei

Kurt

Sean

Anchor Pride Serisi Caden

McKinnon'ın Eşi Tarafından

Sahiplenildi

Korsakiler

Üç Kişi Asla Daha İyisini

Bilecek Kadar Yaşlı Değildir

Federasyon

Madison'da Yapılan Bir Menajerlik

La Belle sans La Bete Serisi

Menaj Malzemesi

Son Derece Modern Bir Menage

Sonsuza Kadar Onların

Sırlar ve Yalanlar

TriAlpha Günlükleri

Köken

Trinity

Triskele

Triad

Triumph

Trierna

TriAlpha

Los Lobos

Ham Dokunuş

The Salsang Chronicles (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

Lekelenmiş

Egolar

Lekelenmiş

Kalpler

Lekelenmiş

Zihinler

Lekelenmiş

Bağlar

Lekelenmiş

Ruhlar